JENNY RANGER
Ferma
ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de NICOLETA NEAGOE

Capitolul 1

Rennie făcu un pas înapoi pentru a admira rafturile de cărţi aşezate de o parte şi de cealaltă a şemineului făcut din cărămidă falsă.

— Vin foarte bine, exclamă ea plină de entuziasm. De-abia aştept să le aranjez pe toate aşa cum vreau şi să cumpăr vreo două obiecte de olărit pe care să le pun deasupra rafturilor. Pe de altă parte, poate că ar fi mai bine să aşteptăm până după terminarea recoltei. Obiectele de genul acesta sunt unicate şi, în consecinţă, destul de scumpe, concluzionă ea, cu o uşoară nelinişte în glas. Oricum, ai făcut treabă bună. îmi place foarte mult simetria pe care ai reuşit s-o dai rafturilor.

Tatăl ei zâmbi la auzul vorbelor sale.

— E o muncă făcută din dragoste. Ideea ţi-a aparţinut, iar eu m-am conformat cu plăcere.

Trebuie să-ţi mărturisesc că prefer mai degrabă să fac pe tâmplarul decât să alerg pe câmpuri pe vreun cal. Evident, echitaţia este pentru o persoană de vârsta ta foarte potrivită, însă nu şi pentru mine. Mie îmi place să fac lucrurile pe îndelete.

Cu zâmbetul pe buze, Adrian Gaynor trase din pipă şi se îndreptă spre magazie pentru a-şi duce sculele. Chiar dacă ştia că mişcarea în aer liber e foarte importantă şi benefică, prefera totuşi să se ocupe cu studiul literaturii sud-africane.

Rennie îl privi cu afecţiune. Adrian nu era tipul de om care să facă pe proprietarul de plantaţie, însă ea spera ca,

în pofida lipsei de capital şi de experienţă, să obţină măcar acum o recoltă bogată. Tatăl ei merita asta, iar dacă lucrul acesta se va întâmpla, putea să cumpere toate cărţile pe care şi le dorea. Pentru ea nu voia decât ceva de îmbrăcat. Şi nu pentru că ar fi avut mare nevoie de aşa ceva într-o asemenea zonă subtropicală, ci pur şi simplu pentru că i-ar fi dat o stare de bine.

În dimineaţa aceea, Rennie îşi acordă privilegiul de a se gândi la ce-ar fi fost dacă… Ce-ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat ceea ce se petrecuse în urmă cu un an şi jumătate. Pe vremea aceea, tatăl ei era bibliotecar într-una din suburbiile Londrei, iar ea îl ajuta în munca lui. Într-una din acele zile, tragedia îi lovi din plin. Mama ei se stinse, iar pentru o lungă perioadă de timp niciunul nu mai simţi că trăieşte.

Apoi, într-o bună zi, Adrian i se adresă:

— Cred că nu există decât o soluţie pentru a ieşi din această situaţie: să vindem totul şi să plecăm în străinătate. Ce-ai zice de Africa de Sud? Cred că e mult loc acolo. Ne cumpărăm o fermă şi încercăm să prindem rădăcini.

Pe vremea aceea, lui Rennie nu-i venise în minte cât de absurdă era situaţia în care se puneau. Doi oameni care trăiseră până atunci numai printre cărţi să plece în savană era o hotărâre cel puţin hazardată. Mulţi oameni care se săturaseră de munca la birou căutau ocupaţii mai neobişnuite peste mări şi ţări, iar Adrian, care nu împlinise încă cincizeci de ani, avea numeroase perspective în faţa lui. Oricum, orice altceva era mai bun decât să se complacă în starea în care se aflau.

Vândură şi ajunseră la Durban. Cumpărară printr-un intermediar o bucată de pământ la vreo şapte sute de mile depărtare. Acesta le spusese că pământul era foarte bun şi, mai ales, că era mărginit de un afluent, aşa încât nu vor

duce lipsă de apă, ceea ce era un imens avantaj.

Înarmaţi cu diverse broşuri despre creşterea porumbului, se îndreptară spre nord unde înălţară o casă din cărămizi de lut. Acoperişul era din tablă, iar duşumelele din lemn. Instalară nişte conducte şi o moară de apă. Casa o decorară pe dinăuntru cu trestie indiană.

Lucrurile le mergeau bine, dar Rennie se tot întreba dacă n-ar fi fost mai bine să planteze bumbac sau soia, decât porumb. Acesta putea fi oricând atacat de insecte dăunătoare, cu atât mai mult cu cât acestea se răspândeau foarte repede.

Pentru sezonul acela, araseră şi afumaseră solul, plătiseră mult pentru a cumpăra seminţe de cea mai bună calitate şi angajaseră un african care să se ocupe de supravegherea operaţiunilor de pe plantaţie.

Rennie se dădu jos din maşină, una destul de dubioasă, cumpărată din Durban şi o luă pe jos de-a lungul podului care se înălţa peste apă. De cealaltă parte a râului, copacii erau mai numeroşi, iar aerul mai uşor, mai respirabil, chiar dacă în perioada aceea a zilei soarele te lovea în moalele capului.

Lăsându-se pradă unui impuls de moment, Rennie se hotărî să se întoarcă acasă tot mergând pe firul apei. Încetini când văzu nu foarte departe animaţie. Nişte oameni rupeau ferigile şi frunzele de viţă-de-vie de printre copaci, după care le aruncau într-un camion.

O, Doamne, ce păcat! îşi spuse Rennie în sinea ei. îi plăcuse întotdeauna aspectul de junglă al acelui loc. Arborii de cauciuc îţi dădeau un sentiment al fabulosului. Obişnuia să vină cu Adrian aici pentru câte un picnic.

Aflase în urmă cu trei luni că pământul fusese vândut. Într-o duminică, trecuse cu Adrian prin împrejurimi, în drum spre poalele munţilor. Avură astfel ocazia să vadă casa vecinului lor, casă construită în stil

modern.

O vegetaţie luxuriantă dădea clădirii un aspect de basm. Erau acolo plante tropicale agăţătoare şi arbuşti.

După toate aparenţele, noul proprietar nu pierdea vremea. Operaţia de curăţire se extinsese până la râu şi nu dădea semne că se va opri aici.

Rennie o luă încet pe potecă prin iarba deasă şi păşi pe o porţiune alunecoasă, datorată unui buştean ros şi căzut la pământ. În faţa ei se întindea un râu, îngust în acel punct, dar lărgindu-se mai la vale. Ramuri de copaci erau presărate pe ici pe colo de-a lungul apei.

— Trage! auzi o voce în spatele ei.

Rennie întoarse imediat capul. O, Doamne! Ce bărbat înalt şi ce umeri laţi! Alături de un african, acesta trăgea de o sfoară prinsă în jurul unui copac sortit pieirii.

Avea un ten măsliniu, iar bărbia era despicată în două. Rennie se gândi că ochii săi nu puteau fi decât albaştri şi luminoşi. Poate că indiferenţa care era întipărită pe chipul lui o făcu să concluzioneze că prefera bărbaţii cu tenul mai deschis şi mai zâmbitori.

— Îmi pare bine de cunoştinţă! strigă el de pe cealaltă parte a apei, pe un ton care contrasta cu felul în care se comporta. Sunt noul tău vecin, Kent Bradfield, silvicultor.

— Iar eu sunt Rennie Gaynor, zise ea, cu un zâmbet în colţul gurii. O să-mi fie dor de copacii aceştia.

— Tăiem numai câţiva dintre ei, pentru ca cei viguroşi să se dezvolte în voie. Dacă ai nevoie de copaci pentru a-i planta împrejur, spune-mi. Am o mulţime şi te pot ajuta.

Oare era numai o sugestie venită din partea unui vecin cumsecade, sau sesizase faptul că Mayenga nu prea avea hotar? Aproape că-i venea să-şi ceară scuze pentru această situaţie de fapt, dar se opri.

— Ceea ce văd pe aici mi se pare sălbatic. Am să plantez copaci la hotar când…

Era gata să spună: „Când o să ne permitem”, dar cu voce tare rosti:

— Când o să găsesc exact sortimentul pe care mi-l doresc.

Supraveghindu-i în continuare pe oamenii care lucrau, o întrebă:

— Şi ce anume îţi doreşti?

— Arbuşti cu frunze necăzătoare. Copaci mari, cum ar fi eucalipţii şi pinii. Pe ici-colo şi câte un curmal pentru a mai îmblânzi peisajul.

— Eucalipţii absorb umezeala din pământ. N-ar trebui niciodată să fie plantaţi la o fermă. Iar palmierii trebuie îngrijiţi cu multă grijă cât timp sunt tineri.

Le prieşte mai degrabă plantarea într-o grădină.

Tonul nepăsător pe care-i vorbea bărbatul nu-i plăcu deloc lui Rennie. Tare şi-ar mai fi dorit să spună ceva care să-l facă să zâmbească sau să se încrunte. Dar oare de ce-şi dorea să-l supere pe un om pe care nu-l cunoştea decât de cinci minute? Cum rămânea cu felul ei obişnuit de a se comporta când făcea cunoştinţă cu cineva?

— Casa e terminată? întrebă ea pe un ton politicos.

— Terminată şi mobilată, încuviinţă el pe un ton absent. Are faţa spre nord.

Adevărul spuselor sale o izbi. Iată că nu avu nevoie de foarte mult timp pentru a afla că îşi plasase casa în direcţia greşită. Când se hotărâseră cum anume s-o poziţioneze, se lăsaseră ghidaţi de unduirile cedrilor şi ale baobabilor pe care le puteau vedea de pe verandă şi prin uşa de sticlă. Trăseseră concluzia că ar fi fost un gest prostesc să laşi atâta frumuseţe în spatele casei. Din acest motiv îşi aşezară casa cu faţa spre sud, departe de soare. Consecinţa era faptul că în bucătărie şi în dormitoare

mureai de cald, iar în camerele din faţă era foarte frig.

Rennie prefera, asemenea majorităţii oamenilor care au crescut în locuri însorite, căldura verandei din spate încăperilor răcoroase din faţă.

Rennie ştia că se află în dezavantaj, dar nu voia s-o recunoască. Se pregătea să se retragă, când interlocutorul ei spuse pe un ton repezit:

— Apropo, canalele de irigaţie trebuie să fie lărgite, iar bumbacul pe care l-ai plantat o să plutească prin aer după ploaie. Ce te-a făcut să optezi pentru bumbac?

— De ce să nu fi ales asta? îi replică ea imediat. Face fiecare ce vrea pe pământul lui.

— Aşa e, dar cultivarea bumbacului în scopuri comerciale le dă bătăi de cap până şi experţilor în Africa de Sud. Femeile nu prea se pricep la munca pe o plantaţie. Ar trebui să se limiteze la munca la o fermă, adică la creşterea cornutelor şi a păsărilor domestice.

Rennie se dădu jos cu atenţie şi cu demnitate de pe butucul pe care se afla. În ochii săi apăruse o sclipire de mânie, iar faţa i se împurpură. I se puse un nod în gât.

— N-am venit aici să facem avere. Până la urmă, înveţi ceva şi din greşeli, nu?

— Aşa e. Dar nu ţi se pare mai înţelept să înveţi ceva din greşelile altora, în loc de a le repeta tu însăţi? Există anumite reguli care trebuie respectate la o fermă.

Oricum, spuse el dând uşor capul pe spate, nu e treaba mea să mă amestec în felul în care îţi conduci ferma. Dacă ai decis să-ţi arunci banii pe recolte pierdute, n-ai decât s-o faci. Gata, ai şi plecat? spuse el pe un ton surprins, dar ironic. Păi, la revedere!

Rennie puse cheia în contact, dar maşina porni cu foarte mare greutate. Fu nevoită să aştepte câteva momente până ce aceasta o luă din loc.

Când ajunse acasă, furia i se mai potoli, dar se simţea

rănită în mândria ei.

Ce bărbat nesuferit! Făcea parte din categoria celor care-i considerau pe bărbaţi nişte zei, iar pe femei totalmente lipsite de importanţă.

Din fericire, erau despărţiţi de un râu. Fără a mai pune la socoteală faptul că aroganţa lui nu i-ar îngădui niciodată să încerce să se împrietenească.

Rennie avu nevoie de o săptămână pentru a se apropia din nou de râu. Era călare şi încerca să stea cât mai departe de hotarul vecinului său. Vedea cum de cealaltă parte a râului se lucra. Oamenii curăţau de zor arborii, dar Kent nu era acolo.

George, băiatul de casă al familiei Gaynor, îi spusese că nu era un crescător de animale. Lui Rennie nu prea-i păsa ce anume face atâta vreme cât stătea departe de Mayenga.

Rennie nu prea avea timp să viseze. Întotdeauna apărea câte cineva care să aibă nevoie de ceva. De îndată ce-şi va permite, îl va angaja permanent pe Jan Fourie, şeful de echipă. Va lucra, cu siguranţă, mai bine şi mai eficient, dacă va şti că are postul asigurat.

Într-una din seri, dădu nas în nas cu el. Lui Rennie începu să-i bată inima cu putere, deoarece ştia că acesta n-o căuta decât atunci când apărea o problemă.

— Bună seara, Jan, zise ea zâmbind. Ţi-a adus George ceva de băut?

Înainte de a-i răspunde, acesta se uită câteva clipe la pipa pe care o ţinea în colţul gurii, apoi, cu un gest studiat, o goli în scrumiera care se afla pe masă.

— Nu prea beau, domnişoară Rennie, spuse el pe un ton uşor moralizator.

Vocea acestuia o mai linişti. Învăţase să se stăpânească în faţa unei înfrângeri iminente.

— Nu prea o să-ţi placă ce-o să-ţi spun. Vreau să plec

de la fermă.

— O! îmi pare rău, Jan. Presupun că din cauza banilor. Ţi-ai schimba părerea dacă ţi-aş propune un loc de muncă şi un bonus când o să culegem recolta?

Bărbatul nu-şi schimbă trăsăturile feţei.

— Din câte am putut să-mi dau seama, recolta de anul ăsta va fi foarte slabă, iar pe mine nu mă interesează neapărat să primesc o bonificaţie, ci să am un loc de muncă sigur. Aici, s-ar putea să am de lucru într-un sezon, iar în altul nu. Am trei copii şi n-am cu ce să-i întreţin dacă nu am un salariu. Înţelegi, nu-i aşa?

— Cum nu se poate mai bine.

După o scurtă pauză, continuă cu o anume disperare în glas:

— Avem şi câţiva acri virgini în extremitatea superioară a plantaţiei. Dacă va fi şi tatăl meu de acord, ţi-ar plăcea să-l cultivi singur, iar profitul să-l consideri ca o plată suplimentară? Ai putea să foloseşti tractorul nostru. Ce zici?

Bărbatul clătină din cap.

— Aveţi nevoie de pământul acela pentru propriile nevoi.

— Poate că am fost, într-adevăr, prea optimişti cu privire la recoltă, dar trebuie să recunoşti că majoritatea câmpurilor arată bine. E posibil să scoatem şi ceva bumbac de pe plantaţie, adăugă ea pe un ton neconvingător.

— Mă îndoiesc, veni replica promptă a acestuia. Cine cultivă bumbac, se expune întotdeauna unui risc foarte mare. Veţi avea, cu siguranţă, probleme. Aşa crede şi domnul Bradfield.

Domnul Bradfield! Aşadar, aşa îl chema pe bărbatul acela înalt şi brunet.

— Când a spus asta?

— Chiar azi de dimineaţă. I-am trimis pe băieţi să taie

nişte bambus, iar el îi supraveghea pe oamenii lui. Ştii, înalţă nişte adăposturi din stuc şi cărămidă.

Rennie detectă în tonul vocii acestuia o comparaţie cu ceea ce făcuse ea, iar aceasta nu era în favoarea ei.

— Am stat de vorbă, continuă el. Mi-a spus că bântuie din nou ciuma roşie şi că ar fi bine să dobori aracii, dacă nu vrei să ţi se infesteze bumbacul.

— Dacă o să avem nevoie de ajutorul domnului Bradfield, o să i-l cerem, spuse ea pe un ton rece. Bine, Jan. Dacă eşti hotărât să ne părăseşti…

Când se întoarse în bucătărie, furia o făcu să amestece cu multă putere sosul pe care-l prepara pentru budincă.

Era foarte trist că Jan Fourie, care se pricepea de minune la treburile fermei, plecase tocmai pentru că nu văzuse niciun viitor la Mayenga. Tot aşa de trist era şi faptul că vecinul lor îşi dăduse seama imediat de lipsa lor de fonduri şi de nepriceperea lor. Ce mult şi-ar fi dorit să-i arate că se înşală. Era sigură că există o substanţă pe care s-o poată împrăştia pentru a alunga ciuma roşie. În mod cert, Adrian avea cunoştinţă de aşa ceva. împreună cu el îi va arăta lui Kent Bradfield că până şi nişte novici ca ei… au uneori bun-simţ.

Nesuferitul!

În după-amiaza zilei următoare, o furtună puternică se abătu asupra regiunii. Tunete şi fulgere însoţeau ploaia care se revărsa în şuvoaie. Rennie şi Adrian priviră ore întregi de la fereastra din sufragerie cum ploua. Când, în sfârşit, se risipiră norii şi soarele îşi făcu apariţia, era prea târziu pentru a mai ieşi să facă o plimbare prin iarba jilavă.

Însă peste câteva zile, când ieşi călare pe Paddy, fu uimită de cât de mari crescură buruienile pe câmp, prin porumb. îşi aminti că în broşurile pe care le cumpărase, citise că acestea trebuie distruse cât mai repede cu

putinţă. Cum Jan Fourie plecase, numai ea rămăsese pentru a grăpa. Atâta vreme cât tatăl ei nu afla nimic de toate astea, n-o deranja câtuşi de puţin să îndeplinească această operaţiune.

Veselă şi plină de zel, se duse şi se schimbă. îşi puse o pereche de pantaloni largi, un tricou, iar pe cap o pălărie de paie care s-o apere de arşiţă şi se întoarse pe câmp în galop. Peste un sfert de oră se afla pe tractor. Cei şase băieţi aveau drept sarcină să stea în urma tractorului şi să cosească buruienile de pe câmp.

Nicio adiere de vânt. Soarele îi ardea pielea. Era udă leoarcă din pricina transpiraţiei. O bună bucată de timp avu mult spor la lucru. îi spuse băiatului care se afla pe urmele ei să fie atent la ceea ce face. Apoi, începu să-i dea explicaţii cu privire la culturile plantate. Acestea nu erau viguroase şi puteau fi cu uşurinţă smulse. Trebuia plivite cu multă atenţie.

La amiază, soarele deveni şi mai dogoritor. Rennie se aşeză la umbra unui copac pentru a-şi mânca sandvişul şi a-şi bea cafeaua. Din când în când, era nevoită să-şi închidă ochii pentru a se proteja de lumina orbitoare a soarelui. Tâmplele îi zvâcneau, iar tricoul i se lipise de piele. Mâinile îi tremurau de atâta şofat. Pielea i se irită. îşi dădu seama că acesta nu era genul de muncă pe care să-l facă o femeie albă.

La unu şi jumătate, o luă de la capăt, dar toată energia şi viteza se risipiseră. Băiatul care o însoţea se aşeză la volanul tractorului, iar ea nu făcu decât să-i dea unele indicaţii. La ora patru, se opriră pentru a servi ceaiul. După aceea, nu mai conduse decât o oră, iar când se dădu din nou jos de pe tractor, era atât de obosită, încât de-abia mai reuşea să se mişte. Dar era mulţumită de ceea ce făcuse în ziua aceea.

Reuşi nici ea nu ştia prea bine cum să încalece pe

Paddy şi să o mâne spre fermă. În clipele acelea, nu-şi dorea decât să facă o baie şi să se aşeze pe o canapea într-o încăpere întunecoasă. Cu o asemenea stare de spirit, aproape că se lăsă dusă de cal până acasă.

În faţa verandei, era parcată o maşină. O maşină prea luxoasă pentru a aparţine cuiva din vecinătate. Cineva se rătăcise, iar Adrian îl invitase înăuntru, se gândi Rennie.

Apoi, îl văzu pe tatăl ei discutând cu proprietarul maşinii. Strânse cu putere frâiele. În clipa aceea, cei doi bărbaţi o văzură şi se îndreptară spre ea.

— Rennie! exclamă tatăl ei. Începusem să-mi fac griji pentru tine. Ai lipsit atât de mult timp. Domnul Bradfield mi-a spus că v-aţi cunoscut deja.

Rennie dădu uşor din cap în semn de salut.

— Bună seara. Ce frumos din partea dumitale că ai trecut pe aici.

— S-a nimerit să fiu la librărie în această după-amiază, tocmai când au sosit nişte cărţi pentru tatăl tău. I-am spus librarului că am să duc eu cărţile, dacă tot e în drumul meu.

— Nici nu ştii cât mă bucură asta, se grăbi să spună Adrian.

Cum trebuia să se dea jos din şa, Rennie nu avu încotro şi acceptă mâna întinsă de Kent. Îndreptându-se spre intrare, văzu două pahare goale şi o sticlă de whisky desfăcută pe pervazul de la verandă.

Mascându-şi îngrijorarea cu un zâmbet convenţional, îi spuse lui Kent:

— Aşadar, plecai.

— Da, aşa e.

Iar lui Adrian îi spuse:

— Am să-ţi trimit puieţii ăia şi pe cineva care să-i planteze.

Rennie se întoarse şi-i privi pe amândoi.

— Ce puieţi?

— De stejar, spuse Adrian.

— N-avem nevoie de stejari africani. Fără a mai pune la socoteală faptul că iarna îşi pierd frunzele.

— Sunt buni pentru lemne, spuse Kent pe un ton potolit. Pot fi plantaţi în orice tip de sol, fără să aducă daune recoltei. Sunt, oricum, mult mai buni decât eucalipţii.

— Nu suntem în sezonul în care se plantează puieţi de copaci, insistă ea, aşteptându-se să fie susţinută de tatăl ei.

Dar acesta se dusese deja înăuntru pentru a vedea ce cărţi primise.

— Puieţii aceştia se plantează foarte uşor şi prind foarte repede rădăcini. Oamenii mei n-au dat niciodată greş.

Apoi, ca şi cum ar fi observat că buzele îi tremură uşor şi că are gâtul uscat, o privi cu nişte ochi scânteietori şi spuse:

— De obicei, îşi petreci întreaga zi pe câmp?

— Numai când e nevoie.

— Nu-i aşa că Fourie a plecat? Ce-ai să faci în această privinţă?

— Până la urmă, am să angajez altul.

— Până la urmă? Iar între timp, duci o bătălie dinainte pierdută. Ai nişte oameni leneşi, iar câmpurile sunt năpădite de buruieni. Ce perspectivă frumoasă pentru o fată de douăzeci de ani. Tatăl tău coboară vreodată din sferele înalte ale literaturii pentru a vedea cum stau lucrurile pe câmp?

În ziua aceea, Rennie suportase foarte multe, iar întrebarea ironică a bărbatului din faţa ei o lovi mai mult decât era cazul. Poate pentru că remarca lui avea un

sâmbure de adevăr. Adrian nu se ferise de munca la fermă, dar nici nu dăduse dovadă de prea mult zel. Dar asta nu era treaba lui Kent Bradfield, iar ea dorea să-l facă să înţeleagă.

Cum stătea în partea lui dreaptă, i se păru că vede pe chipul lui urmele unei cicatrice făcută aproape invizibile de o intervenţie chirurgicală.

Brusc, de parcă ar fi simţit că i-o studiază cu atenţie, bărbatul îşi întoarse privirea spre ea.

Rennie îi evită privirea şi se grăbi să spună:

— Nu-i nevoie să fii sarcastic pe seama tatălui meu. Suntem mult prea fericiţi aici pentru a deveni obiectul milei tale. Chiar dacă la sfârşitul sezonului vom ieşi în pierdere, măcar ne vom fi simţit bine.

— Numai o femeie poate să vadă milă în faptul că un vecin este săritor. Prea bine! Oferta cu puieţii rămâne în picioare, asta dacă-i mai vrei. îţi pot împrumuta şi un om, dacă vrei să scoţi rădăcinile. îmi pare rău că nu-ţi pot recomanda un pădurar. Cu mare greutate găseşti un bărbat care să suporte capriciile unei femei. Dar, dacă sfaturile mele ţi se par imposibil de luat în seamă, am să-l trimit pe intendentul meu pentru câteva zile. La revedere!

Spunând acestea, demară în forţă. Rennie se duse înăuntru, îşi dădu haina jos de pe ea şi se prăbuşi pe un fotoliu. Kent Bradfield era prea mult pentru ea.

Arăta prea bine, era prea poruncitor, de o generozitate regească şi nu-şi ascundea dispreţul pentru femei. Şi, mai ales, era periculos de seducător.

N-are decât să stea pe proprietatea lui. Ea şi Adrian n-aveau nevoie de asistenţa lui.

Primăvara se transformă aproape peste noapte într-o vară caldă. Apusurile de soare se sfârşeau întotdeauna într-un strălucitor violaceu. În tăcerea serii, cântecul greierilor era plin de rezonanţă.

Cu un an în urmă, Crăciunul trecuse pe lângă ei aproape neobservat. Nu se aflau decât de câteva săptămâni la Mayenga, dar priveliştile noi şi experienţele prin care trecuseră îi făcuseră să perceapă altfel lucrurile. Nu mai sărbătoriră această zi în modul tradiţional. Rennie prepară o pasăre de curte şi făcu o excelentă budincă de prune, dar aceste feluri de mâncare îşi pierdură mare parte din semnificaţie, întrucât erau servite pe o verandă în jurul căreia roiau păsări.

Pe la mijlocul lui decembrie, Rennie făcu nişte umplutură de fructe, o prăjitură de fructe şi nişte budincă. De asemenea, ascunse în camera ei un volum de eseuri pe care-l cumpărase pentru Adrian, o carte subţire şi care avea coperţile din piele de antilopă, iar numele autorului era încrustat cu litere aurite.

Luase această carte de la domnul Morgan, librarul. Acesta se împrietenise la cataramă cu tatăl ei. Tot el fusese cel care-i spusese ce fel de carte să-i cumpere.

Reuşi să afle şi câteva amănunte despre Kent Bradfield.

— Acum că a devenit proprietar peste Elands Ridge, e vecin cu tine, spuse el ridicând din sprâncene. îl cunosc pe Kent de vreo cincisprezece ani. Cred că are vreo treizeci şi doi de ani. Tatăl lui a fost avocat aici în Gravenburg şi toată lumea credea că va urma şi el aceeaşi carieră. Părea a avea toate datele pentru a exercita cu succes o asemenea meserie.

— Îşi spune silvicultor, zise Rennie pe un ton neîncrezător.

— Chiar e. A studiat copacii ani buni şi a petrecut mult timp prin pădurile din Africa de vest numai din plăcere.

Domnul Morgan deschise cartea care se afla pe tejghea.

— Dacă e să-i dăm crezare, nu facem nimic aşa cum se cuvine, se grăbi să spună Rennie, şi n-o să obţinem niciun rezultat numai pentru că se întâmplă ca eu să fiu femeie.

Zâmbind, domnul Morgan clătină din cap.

— Aşteaptă să-l cunoşti mai bine şi-ţi va plăcea. Când vrea, poate fi de-a dreptul fermecător. Chiar şi cu o femeie. Singura lui problemă e că e mult prea masculin. Ar fi trebuit să fie căsătorit până acum.

În sinea ei, Rennie se întrebă dacă nu cumva tocmai din această pricină era celibatar. Un bărbat atât de sigur pe el şi atât de ascuns ar pune probleme oricărei femei. Fără a mai pune la socoteală faptul că iubea mai presus de orice copacii.

În săptămâna următoare, cu şase zile înainte de Crăciun, Rennie primi o scrisoare care o dădu complet peste cap. O citi de mai multe ori, în lumina orbitoare a soarelui. îşi aminti de vremea petrecută la Castledene, în Surrey, şi de clipa în care încerca s-o liniştească pe Jacqueline Caton că nu trebuie să plângă. Chiar dacă pleca atât de repede din acea şcoală, Rennie o asigură că vor rămâne prietene pentru totdeauna. Jackie plângea cu sughiţuri.

„Draga, dulcea mea Rennie! Ce-am să mă fac eu fără tine! Viaţa mi se va părea searbădă fără Ren a mea. Am să mor, ştiu că aşa va fi, fără Rennie care să-mi alunge tristeţea”.

Între şaptesprezece şi nouăsprezece ani, Rennie şi Jacqueline Caton nu s-au întâlnit decât foarte rar. De fiecare dată, Jackie părea că făcea pasiune pentru fiecare bărbat pe care tocmai îl cunoscuse. Bunicii la care îşi petrecuse cam o treime din timp aveau idei foarte clare cu privire la felul în care trebuia crescută o fată. Poate tocmai de aceea, fiecare dintre „relaţiile „ei n-avea nimic serios, ci

o ajutau numai să scape din monotonia unei existenţe ale cărei jaloane fuseseră puse de alţii. Într-adevăr, bunicii ei vedeau pericole peste tot, chiar şi în gesturile cele mai fireşti pe care un băiat le făcea la adresa unei fete.

Nu mai apucaseră să se întâlnească înainte de plecarea lui Rennie din Anglia. În schimb, îşi scriseseră cu regularitate.

Acum, Jackie îi scrisese pentru a o întreba dacă poate petrece cu mama ei câteva zile la ei, de Crăciun. I se părea incredibil pentru a fi adevărat.

Se duse repede în casă, îşi lăsă cizmele la intrare şi flutură scrisoarea prin faţa lui Adrian.

— E de la Jackie. Citeşte-o!

— Nu pot, draga mea. N-am ochelarii la mine. Ce spune?

— Vrea să vină la noi de Crăciun. Mai exact, în Ajunul Crăciunului. Cu mama ei, evident. Jackie, la Mayenga? îţi vine să crezi?

După câteva momente de surpriză, bărbatul râse îngăduitor.

— Te bucură, nu-i aşa? De când te ştiu, eşti topită după Jackie. Extremele se atrag, nu? Era cam copilăroasă, dar toată lumea o plăcea.

— Evident că vreau să vină, dar oare cum o să ne descurcăm?

— Asta e, într-adevăr, o problemă, deoarece nu dispunem decât de două dormitoare şi niciunul nu e încăpător. Cred că doamna Caton ar trebui să stea într-al meu. Al tău e mai mare.

— Da, dar nu vreau să…

— Ba da. Eu am să dorm pe pridvor. Cred că e cea mai bună soluţie.

— Totuşi, n-aş vrea să te dau afară din cameră. Cred că ele se aşteaptă la ceva foarte luxos. Sunt obişnuite să

trăiască pe picior mare.

— La noi vor sta numai câteva zile. O să le facem faţă. Dincolo de asta, vizita lor îţi face şi ţie bine. îţi mai aminteşti de vremea în care obişnuiaţi să vorbiţi toată noaptea când vă întâlneaţi, iar eu eram nevoit să vin să bat în uşă şi să vă spun că restul putea aştepta până a doua zi?

— Da, îmi amintesc. Jackie chicotea întotdeauna şi continua să vorbească pe şoptite. Totuşi, ultima dată când a venit, am observat o schimbare în comportamentul ei. Era mai temătoare. Nu ţi se pare ciudat că vine aici de Crăciun?

— Scrisoarea a fost trimisă din Londra?

— Din Kensington.

— Nu spune de ce a plecat de la bunici într-o asemenea perioadă a anului?

— Din câte am înţeles, tatăl ei urma să aibă o întâlnire la New York. Au plecat împreună la Johannesburg.

Totuşi, pe neaşteptate, tatăl s-a dus direct cu avionul la New York.

— S-au despărţit în Ajunul Crăciunului? Ciudat! Sau poate că suntem noi de modă veche. Mă bucur, oricum pentru tine, Rennie. Jackie te va face să te simţi mai bine. Poate reuşim s-o convingem să stea puţin mai mult.

Rennie se grăbi să-i scrie o telegramă prin care să-i confirme că poate să vină. După aceea, se duse în oraş pentru a face cumpărături. Nu reuşea să-şi scoată din minte vremea pe care urma s-o petreacă alături de prietena ei. Nu se ştie cum, dar Jackie reuşea să transforme şi cel mai nesemnificativ incident într-unul strălucitor. De fiecare dată când era prin preajmă, se întâmplau fel de fel de lucruri.

Capitolul 2

Avionul lui Jackie urma să sosească în zori. Micul

dejun îl vor lua la aeroport, după care vor lua trenul de opt spre Gravenburg unde vor ajunge la şase seara.

Trenul sosi cu întârziere, dar în aşteptare nu se plictisiră. Se uitară cu atenţie la mulţimea de oameni care se întorceau de la lucru. Uneori, aceştia erau nevoiţi să aştepte ore întregi pentru a parcurge cu trenul câteva mile.

Singura asemănare cu gările europene era sala de aşteptare. În rest, totul era diferit. Palmieri străjuiau clădirea, iar spaţiile verzi în care florile erau la loc de cinste dădeau un farmec aparte locului. Gravenburg era un oraş mic, dar frumos.

— Rennie, draga mea! Ardeam de nerăbdare să te văd. Nu te-ai schimbat deloc.

— În schimb, tu da. Arăţi mai bine ca niciodată.

Aşa şi era. Avea o faţă zâmbitoare, privirea îi era strălucitoare, părul îl avea revărsat pe spate, iar în jurul gâtului îşi pusese o eşarfă. Era îmbrăcată într-un costum din stofă ecoseză, peste care avea o haină din piele de miel. Poate că exuberanţa acesteia era accentuată şi de locul în care se aflau, precum şi de momentul zilei.

— Draga mea Rennie, uite-o şi pe mama. Adela, îţi mai aminteşti de Rennie Gaynor, nu-i aşa? La fel de frumoasă, nu? Condu-ne la tatăl tău, Rennie! L-am îndrăgit dintotdeauna, deşi sunt convinsă că nu era întotdeauna de acord cu ceea ce făceam.

Adela, care nu lăsa nimic din înfăţişarea ei la voia întâmplării, îi întinse o mână cu nişte degete frumos lăcuite. În pofida machiajului şi a stăpânirii de sine de care dădea dovadă în orice împrejurare, buzele sale erau uşor lăsate în jos, în semn de oboseală sau poate de ofilire. Apariţia acesteia aduse în aer o mireasmă de chihlimbar. îi strânse cu putere mâna lui Adrian şi întreţinu atmosfera de bună dispoziţie pe tot parcursul drumului.

Adela se aşează în faţă, lângă Adrian, iar cele două fete pe bancheta din spate. Nu spuse nimic de praful de pe drum sau despre faptul că drumul era plin de hârtoape. O singură dată zise într-o doară că trebuie să fi parcurs mai bine de douăsprezece mile, ceea ce, pentru ea, era foarte mult.

Jackie o bombarda cu întrebări şi făcea tot felul de comentarii.

— Cum poţi locui atât de departe de oameni, Rennie? Am auzit că savana e la fel de periculoasă ca şi tropicele. Cineva ne-a spus că ar trebui să înghiţim nişte chinină pentru a nu ne îmbolnăvi de malarie. Cum, nu faci deja asta? Dar, gândeşte-te, Rennie, la ce riscuri te expui! Cred că aş muri de spaimă numai gândindu-mă că m-am îmbolnăvit de malarie. Iar tu munceşti atât de mult la fermă. Mi se pare îngrozitor modul de viaţă pe care-l duci.

Doar n-o să-mi spui că-ţi place să trăieşti aici, trudind să lucrezi pământul. Cu bărbaţii cum stai?

— Care bărbaţi? o întrebă ea, prefăcându-se că nu înţelege.

Jacqueline ridică mâinile, exasperată.

— Cei disponibili, prostuţo. Cu cei chipeşi poţi flirta, iar dintre cei serioşi îţi poţi alege un soţ.

Apoi, privind-o cu un ochi critic, adăugă:

— În felul tău, eşti drăguţă, Rennie. Părul negru, bogat, în combinaţie cu ochii căprui formează o combinaţie interesantă. Iar o gură ca a ta ar trebui să fie sărutată… adesea. N-ai de ce să roşeşti, Rennie! Aşa ar trebui să se întâmple şi nu-mi pasă dacă aude asta şi învăţatul tău tată.

Cum acesta întoarse uşor capul spre ea, Jackie îi zâmbi şi se grăbi să adauge: când priveşti în felul acesta, domnule Gaynor, nu e greu să-ţi dai seama de la cine moşteneşte Rennie trăsăturile astea frumoase.

Da, Jackie ştia cum să intre în sufletul celuilalt. Era

incorigibilă şi avea un farmec ingenuu.

Când ajunseră în dormitor şi după ce se schimbară, Jackie spuse:

— Te întrebi, poate, de ce ne aflăm aici, nu? Un Crăciun în savană nu e ceva obişnuit pentru mine. Într-adevăr, aşa e. Dar, ca să fiu sinceră, ardeam de nerăbdare să te văd. Am convins-o pe Adela să venim aici. Ea şi cu tata… nu se mai înţeleg la fel de bine ca altă dată. S-a supărat că a acceptat să lucreze în Cape Town. Dacă se stabileşte cu el acolo, înseamnă că-şi va pierde toţi prietenii din Anglia. Lucrul acesta o scoate din sărite.

După ce se strâmbă puţin, adăugă:

— Trebuie să fiu sinceră şi să spun că mi se pare un gest cam egoist din partea lui Popsie, dar spune tot timpul că a îmbătrânit şi că-şi doreşte o casă. Poate că, după câteva zile petrecute departe unul de celălalt, vor ajunge la sentimente mai bune.

— Nu te deranjează că îţi petreci Crăciunul departe de el?

— O, nu. N-am fost niciodată genul de familie unită. Prea mult timp şi de prea multe ori am stat departe unii de ceilalţi. Cred că, la un moment dat, vom da o petrecere, pentru a recompensa momentele de acum. Uite că vine Adela. Să nu-i dai prin nimic de înţeles că ţi-am spus toate astea.

Doamna Caton, îmbrăcată într-un halat alb, se îndrepta spre baie, iar Rennie se duse şi ea imediat în bucătărie pentru a pregăti cina.

Seara se scurse într-un mod foarte plăcut. Fură cu toţii de acord să se retragă în dormitoare la ora unsprezece, dar trecuse cu mult de miezul nopţii când îşi căutau drumul spre pat căscând.

A doua zi dimineaţă, Adela îşi luă micul dejun la ea în cameră, iar Jackie de-abia dacă îi făcu un semn uşor cu

mâna lui Rennie când aceasta plecă să rezolve unele treburi. Fură nevoiţi să aştepte miezul zilei pentru a-şi împărţi daruri şi a-şi face urări. Ciocniră un pahar în jurul unui pin decorat pe care Rennie îl pusese într-o găleată plină cu nisip.

— Când eram copil, începu Adela, exista un obicei foarte frumos: aprindeai o lumânare lângă pomul de Crăciun şi fiecare dintre noi îşi punea o dorinţă.

— Cu voce tare? întrebă fiica ei.

— Nu, în gând. Credeam foarte mult în asta.

— Vi se împlineau dorinţele?

— Mai mereu. Dar nici noi nu eram atât de nesăbuiţi încât să ne dorim imposibilul.

— Rennie! exclamă Jackie. Aprinde lumânările.

— Nu ziua. Să aşteptăm să se facă seară.

— Dar m-am gândit deja la ce dorinţă să-mi pun, se lamentă Jackie. O dorinţă minunată, în care totul ar trebui să se potrivească de minune, dar poate că o să fie mai interesant când vor fi şi ceilalţi prezenţi.

Rennie repetă în sinea ei: „Ceilalţi! „Dar păstră tăcerea. Căută cu disperare privirea lui Adrian, pentru a-l preveni. Acesta îi zâmbi înţelegător, iar bătăile inimii sale se mai potoliră. Era de-a dreptul îngrozitor. Aşadar, Jackie se aştepta să mai fie şi alţi invitaţi. Se gândea, de bună seamă, că la uşa conacului vor bătea hoarde întregi de tineri chipeşi care vor cere vâsc sau… altceva.

Adrian spuse, pe un ton potolit:

— Mă tem că n-am aranjat nicio petrecere, Jackie. Ne-am stabilit de prea puţin timp aici pentru a ne face prieteni, dar, după ce servim masa, putem merge în oraş să ascultăm muzică şi să dansăm. Cred că se organizează o petrecere în aer liber la Clubul Pinului.

Rennie îşi spuse resemnată în sinea ei că va mai cheltui alţi bani preţioşi, iar rochia pe care o avea nu era

deloc sigură că se potriveşte cu momentul. O avea de trei ani. Oare de ce nu se mulţumea Jackie pentru patru zile cu viaţa de la ţară?

Pe măsură ce timpul trecea, Rennie începu să aştepte cu nerăbdare seara. Se bucura că va avea din nou ocazia să danseze, fie şi numai cu tatăl ei. Acesta nu-şi pierduse priceperea de a dansa, chiar dacă după aceea nu va şti ce să facă printre oamenii aceia.

Se îmbrăcară pentru cină. Adela, într-o rochie albastră, iar fiica ei într-una albă, peste care-şi puse un bolero. Hainele acestora erau nou-nouţe. Rochia lui Rennie avea mânecile bufante. Ştia că nu se mai purta în acel sezon, dar era singura pe care o avea.

Cu acea siguranţă pe care o poate avea numai o femeie foarte frumoasă şi foarte bine îmbrăcată, Jackie îşi întoarse capul şi-i spuse:

— Arăţi atât de bine, Rennie. Ca o femeie înfloritoare. Cred că bărbaţii sunt nebuni după tine.

— N-aş zice. Sunt mai degrabă interesaţi de recoltă.

— Nu te cred. Niciun bărbat nu poate fi interesat de recolte. Dar oamenii de afaceri din Gravenburg?

— Sunt căsătoriţi.

— Mă refeream la fiii lor, prostuţo. Cred că te întâlneşti adesea cu ei la club. Eşti înscrisă la club, nu-i aşa? întrebă ea pe un ton suspicios.

Zâmbind, Rennie luă o batistă din sertar şi o puse în poşetă.

— Nu, nu ne-am înscris. Ne-am obişnuit cu viaţa de aici şi ne place. Nu tânjim după viaţa de la oraş. După un timp, te obişnuieşti.

— Stai la fermă tot timpul? strigă Jackie, îngrozită. Dă-mi voie să-ţi spun că mi se pare o perspectivă înspăimântătoare. Tatăl tău nu-şi doreşte să te căsătoreşti?

— După ce strângem recolta, spuse Rennie, deşi în

sinea ei ştia că vor pleca să facă un turneu de lecturi.

Era şi acesta un mod de a-ţi face prieteni.

După cină, Adrian stinse veiozele şi aduse o cutie de chibrituri pentru a aprinde lumânările. Fiecare dintre ei trebuia să aprindă una şi să-şi pună o dorinţă. Adrian avu nevoie de două beţe de chibrit pentru a aprinde o lumânare, ceea ce, spuse el aruncându-i o ocheadă fiicei sale, făcea ca dorinţa lui să fie şi mai puternică. Adela urmări emoţionată acest spectacol. Jackie se încruntă pentru a marca mai bine importanţa momentului, iar Rennie îşi dori, ca în fiecare an, ca tatăl ei să fie sănătos. I se părea lucrul cel mai important.

Când terminară acest ceremonial, se urcară în maşină şi se îndreptară spre oraş. Era o noapte fără lună, dar pe ici pe colo străluceau stele. Copacii se unduiau în vânt.

În drumul spre Gravenburg trecură prin dreptul unei case scăldate în lumină. Pe verandă, bărbaţii beau şi fumau, iar dinăuntru se auzea o muzică antrenantă pe care dansau nişte tineri.

Aşa cum era de aşteptat, Clubul Pinului era străjuit de arbori cu acelaşi nume. Pe faţada clădirii, fusese pus un panou pe care scria cu litere luminoase: „Crăciun fericit”. Se pare că patronul se ocupase foarte mult de decorarea spaţiului.

Masa tocmai se terminase. Oamenii ieşeau afară în perechi pentru a lua o gură de aer, înainte de a se întoarce înăuntru şi a se duce pe ringul de dans.

Adrian le conduse pe cele trei doamne la o masă lângă bar şi-l chemă pe chelner. Când se ridică din nou, întinse mâna spre cineva care stătea în spatele ei.

— Bună seara, Kent. Toate urările care se fac de obicei cu un asemenea prilej, ţi le fac şi eu. Te întâlneşti cu cineva, sau doreşti să stai cu noi la masă? îmi dai voie să

fac prezentările? Doamna Caton, iar aici este fiica ei, Jacqueline.

Kent se înclină uşor şi spuse:

— Îmi pare bine de cunoştinţă, doamnă Caton… Domnişoară Caton.

Cu un zâmbet ironic în colţul gurii, se uită la Rennie şi-i spuse:

— Bună seara, copilă. Crăciun fericit!

Jackie strălucea. Rennie n-o văzuse niciodată cum se comportă cu un bărbat – unul necăsătorit – şi se simţea oarecum zăpăcită de frumuseţea care-i lumina chipul. Avea şi nişte mici ticuri, ceea ce era o noutate pentru Rennie. îşi flutură degetele aproape de el, fără a-l atinge însă.

Când acesta explica ceva, deschise larg ochii, aşa încât genele aproape că-i atinseseră sprâncenele, buzele aveau un uşor tremurat. Stilul ei sofisticat intriga.

Kent o invită la dans. O cunoştinţă de-a lui Adrian o invită pe Rennie la dans, iar când se întoarse, veselă şi zâmbitoare după două dansuri nesfârşite, Kent stătea cu un pahar în mână şi vorbea cu Adrian. Jackie şi mama ei lipseau.

Rennie se aşeză pe scaunul de lângă cel al tatălui ei, dar Adrian îl zări pe domnul Morgan, se scuză şi plecă.

— Vrei să mai dansezi? întrebă Kent pe un ton rece.

— Pentru moment nu, mulţumesc.

— Ce bine! Nu pot să sufăr dansul.

— De ce? Nu eşti suficient de bun?

Bărbatul râse cu poftă şi spuse:

— Dacă e să urmez raţionamentul tău, nu-ţi place deloc munca la fermă. Cum e bumbacul?

— Nu arată deloc rău.

— N-a apărut ciuma roşie?

— Am împrăştiat o soluţie făcută de tata. E prea devreme să spunem dacă şi-a făcut sau nu efectul.

Îi oferi o ţigară, dar cum ea clătină din cap, îşi scoase una pentru el, o prinse între degete şi o aprinse.

— Cunosc foarte bine locul pe care-l ai. Tatăl tău e un om plăcut, dar habar n-are de felul în care se conduce o fermă. E regretabil că nu şi-a dat seama de asta înainte de a cumpăra Mayenga. Oricum, nu cred c-ar trebui să respingi orice sugestie, fie şi numai pentru a-i fi pe plac.

— Cumpărăm revistele de specialitate. Ne sunt destul de folositoare.

— Bine, spuse el cu iritare în glas. Hai să vorbim despre altceva. De ce i-ai spus prietenei tale că nu există bărbaţi în acest ţinut?

— I-am spus că nu cunosc bărbaţi, ceea ce e cu totul altceva.

— Dar mă cunoşti pe mine.

— Chiar aşa să fie? zise Rennie, întorcându-şi privirea spre el. Pe Jacqueline o interesează bărbaţii demni de ales şi tineri.

— Aşadar, pentru tine nu sunt nici tânăr, nici demn de ales?

Neavând nevoie de vreo replică din partea ei, adăugă pe un ton convingător:

— Mai ai unele lucruri de învăţat, micuţo, şi nu numai despre munca la o fermă.

— Îmi pare rău, se grăbi ea să spună. N-am vrut să te rănesc. Nu mi se pare că eşti genul de bărbat care să permită sentimentelor să-l răvăşească. Pentru a te căsători, trebuie să crezi într-o femeie… să ai încredere în ea. Cred că ţi se pare extrem de greu aşa ceva. Poate că într-o zi…

— O să mă îndrăgostesc? termină el propoziţia pe un ton ironic.

Nu se gândise deloc la asta, dar felul în care o privea, trăsăturile cizelate ale feţei sale, o scoaseră din fire pe

Rennie. îşi înălţă capul şi spuse:

— Nu. Nu te vei îndrăgosti niciodată. Dacă te vei căsători vreodată, o vei face numai pentru a avea o soţie, din mândria de a poseda încă ceva… aşa cum ai o casă şi o pădure.

— Câtă dreptate ai! spuse el pe acelaşi ton ironic.

Se făcuse aproape ora două noaptea când se întâlniră din nou pe hol, gata de plecare. Kent spuse:

— Aţi aranjat ceva pentru mâine?

— Absolut nimic, îi răspunse Jackie imediat, iar privirea i se înflăcără plină de speranţă.

— Aţi vrea să veniţi mâine după-amiază la polo, iar după aceea la cină la Elands Ridge?

— Am de lucru mâine, spuse Rennie aproape instantaneu. Dar doamna Caton şi Jackie se vor bucura să mai plece de la Mayenga.

— Dar dumneavoastră, domnule Gaynor? întrebă Kent.

— Am să rămân cu Rennie, spuse tatăl ei pe un ton blajin. îmi place să mă uit la meciurile de polo, dar nu obişnuiesc să stau noaptea până târziu.

Kent aşteptă să se urce în maşină. Când veni rândul celor două invitate, le zâmbi şi spuse:

— Pe mâine. Am să trimit pe cineva să vă ia pe la trei. Aş veni eu însumi, dar mai sunt şi alţi invitaţi. Noapte bună!

Când porniră la drum, Jackie se cuibări pe locul ei, cu haina strânsă în jurul trupului.

— E chipeş! şopti ea. Şi rece ca oţelul, şi tulburător. Nu te înţeleg cum poţi fi atât de indiferentă, Rennie!

Indiferentă? Oare acest calificativ mai stătea în picioare, dacă se gândea la felul în care îşi dădeau unul altuia replica de fiecare dată când vorbeau? Niciodată până atunci lui Rennie nu i se mai întâmplase să-i displacă

atât de mult un bărbat.

Jackie, îmbrăcată cu un costum din lână de culoarea smaraldului, cu o pălărie albă aşezată pe părul ondulat şi cu unghiile proaspăt date cu roşu, plecă împreună cu Adela în maşina lui Kent, care trimisese un african să le ia. După ieşirea triumfală a acestora, casa se cufundă în tăcere.

Rennie o luă pe cărarea bătută de la marginea lanului de porumb. Se apropie de porţiunea pe care fuseseră plantate mazărea şi fasolea. Datorită vreunei boli sau cine ştie cărei pricini obscure, vrejii de fasole îşi pierdeau frunzele. îşi dădu seama că avea nevoie de părerea unui specialist în această privinţă, dar pentru asta avea nevoie de bani.

Rennie nu-şi îngădui să fie descurajată. Necazuri de genul acestora nu-i ocoliseră, în mod cert, nici pe vecinii ei.

Îl găsi pe Adrian într-unul din şoproane, făcând nu ştiu ce pastă. îi zâmbi când o zări şi dădu la o parte un container cu pudră, aşa încât ea să se poată aşeza pe băncuţa care se afla în faţa lui. Rennie se lăsă uşor pe spate, îşi dădu jos pălăria şi-şi prinse faţa în mâini.

— Nu-i aşa că nu-ţi place deloc munca asta murdară?

— Operaţia de amestecare e destul de uşoară. Dificultatea apare în momentul în care trebuie să le faci pe animale să se bălăcească în această mixtură. Am încercat să le împing gâturile, dar vacile nu sunt atât de uşor de păcălit pe cât ai putea crede. După părerea mea, cea mai bună soluţie e să le dăm tablete.

— Tabletele sunt şi mai scumpe decât pudra.

— Am putea să cumpărăm mai rar. Să zicem, de două ori pe an.

— Dar ştim că iarba noastră e infectată cu viermi. Gândeşte-te la cât de dezastruos s-ar putea dovedi pentru

noi să pierdem vacile, pentru că nu le îngrijim cum se cuvine. Dă-mi voie să te ajut să stabileşti cantităţile.

— În niciun caz; asta nu-i o treabă pentru femei. Oricum, faci mai mult decât poţi – prea mult.

Adrian destupă sticla cu săpun şi vărsă puţin în castronaşul pe care-l ţinea în poate şi învârti în continuare compoziţia cu o veche lingură de lemn. O privi întrebător pe Rennie.

— De când a venit Jackie, nu te-ai mai odihnit. Te face să te gândeşti la luxul de care nu te bucuri?

— Deloc, spuse ea imediat. Jackie e o persoană plină de bună dispoziţie pe care ne-o transmite tuturor, inclusiv ţie.

— Da, aşa e. Dar în curând va împlini douăzeci şi unu de ani şi nu peste mult timp şi tu. În Cape Town va avea loc o mare petrecere pentru Jackie. Tu ce-ai să faci?

— Va sosi vremea recoltei şi vom avea foarte mult de lucru.

— Indiferent de recolta pe care o vom avea, îţi vei lua o vacanţă pentru a-ţi sărbători majoratul… vreo două săptămâni la un hotel bun de pe coastă şi nişte haine frumoase cu care să te îmbraci.

Rennie se mulţumi să zâmbească şi să tacă. Adrian stătea în continuare cu acel castronaş între mâini, dar privirea i se aţinti asupra unui baobab.

Rennie putea să pună prinsoare că-i plăcea foarte mult să-şi petreacă timpul liber calculând vârsta seculară a copacilor.

Fu nevoită să-l scoată din visare, spunându-i cu blândeţe:

— Dă-mi, te rog, medicamentul pentru vaci. După ce termin treaba aici, mă duc să pregătesc ceva de mâncare. Nu-i aşa c-ar fi frumos ca, după două seri petrecute în compania lui Jackie, să petrecem o seară liniştită citind?

Spuse toate acestea pe un ton glumeţ, dar ştia foarte bine că era purul adevăr. Se simţea uşurată că nu va mai trebui să scotocească printre hainele pe care le avea pentru a găsi ceva de îmbrăcat, că nu va mai fi nevoită să-şi dea cu pudră pe faţă sau cu ruj pe buze.

După ce mâncară, Adrian se aşeză la masă, aşternând pe hârtie câteva note despre literatura sud-africană, iar Rennie începu să citească o carte pe care i-o recomandase chiar tatăl ei.

De obicei, Rennie era la fel de cufundată ca şi tatăl ei în lectură, dar în seara aceea o uşoară senzaţie de insatisfacţie îi strică bucuria pe care o resimţea de obicei în faţa cuvântului tipărit. Oare ar fi fost nepoliticos din partea ei dacă s-ar fi dus la culcare înainte de apariţia celor două femei? O, dar oricum era imposibil, deoarece patul ei era pe hol, iar acestea vor trece pe acolo spre dormitoare. Iar Adela nu se va culca înainte de a bea nişte lapte pe care tot Rennie va trebui să-l prepare. Nu putea decât să spere că nu vor întârzia foarte mult.

Jackie nu trecuse pe acasă să se schimbe, aşa încât cina de la Elands Ridge fusese probabil una neprotocolară. Se jucase bridge, se bârfise şi se ascultase muzică.

La zece şi jumătate, Adrian îşi strânse cărţile.

— Treci printr-un moment prost? Pari obosită.

— Du-te să te culci. Am să mă pregătesc şi eu pentru ca, atunci când se vor întoarce, să fiu gata pregătită.

— Ah, am uitat complet de familia Caton. îmi plac prietenele tale, Rennie, dar gândeşte-te la câţi bani suntem nevoiţi să cheltuim. N-ai s-o rogi pe Jackie să mai rămână, nu?

— Nu prea cred, iar Adela n-o să mai accepte oricum.

— Aşa mă gândeam şi eu. Noapte bună, draga mea.

Rennie puse cartea deoparte şi se înveli cu o pătură. În casă se aşternu liniştea. După ce bătu de ora

unsprezece, îşi puse pijamaua şi-şi făcu patul. Avea picioarele reci şi începu să tremure uşor.

Se duse în camera lui Jackie, dădu vaza cu flori la o parte, aprinse lampa şi desfăcu patul. Întorcându-se, se văzu în oglindă: era micuţă, avea faţa palidă, iar părul era prins cu o panglică albă. îşi dădu seama că statul în arşiţa soarelui îi schimbase culoarea tenului şi că avea unghiile tocite. Până la venirea lui Jackie, toate astea n-ar fi întristat-o.

În camera Adelei, aprinse din nou o veioză şi desfăcu patul. Aranjă cu multă atenţie teancurile de lenjerie de noapte. I se părea uimitor cum reuşiseră să strângă atât de multe haine.

Tocmai ieşea din cameră când auzi motorul unei maşini care se apropia şi rămase pe coridor, ascultând vocile care se apropiau de verandă. Erau cea a Adelei, a lui Jackie şi a lui Kent. Ajunseseră deja în sufragerie, se gândi Rennie.

— Toată lumea pare a se fi culcat, se auzi vocea lui Jackie. Deşi Rennie nu cred că a făcut-o, deoarece doarme pe hol.

— Pe hol? întrebă Kent. De ce face asta?

— O face numai pe durata şederii noastre aici. Cele două dormitoare sunt foarte mici şi n-au decât câte un pat.

— În cazul ăsta, spuse Kent, dacă aţi vorbit serios când aţi spus că doriţi să mai rămâneţi aici, cred că ar trebui să vă mutaţi la un hotel. Copila aceea munceşte foarte mult şi trebuie să se odihnească pe măsură.

— Ca să fiu sinceră, spuse Adela pe un ton afectat, mă simt mult mai bine într-un hotel. Acolo poţi să ceri orice, la orice oră. Rennie e o fată de toată isprava şi încearcă din răsputeri să ne fie pe plac, dar viaţa la o fermă mă plictiseşte de moarte.

Rennie o putu auzi cum cască, după care adăugă:

— Am petrecut o zi minunată, Kent.

— Superbă, se grăbi să adauge Jackie. Nu ştiu dacă m-am mai simţit vreodată atât de bine. Joci din nou mâine?

— Sâmbătă, îi răspunse el. Adu şi pe familia Gaynor cu tine. Rennie are nevoie de puţină distracţie.

— Am să încerc. La revedere, Kent.

Rennie se strecură în bucătărie şi puse laptele Adelei la fiert. De-abia îşi dădu seama că dinţii începuseră să-i clănţăne în gură şi că mâinile îi tremurau uşor. Ajunsese în starea asta datorită faptului că se ştia compătimită de ceilalţi.

Duse laptele Adelei în dormitor, îi zâmbi în semn de noapte bună şi se opri în pragul uşii camerei lui Jackie:

— Te-ai simţit bine, Jac?

— Grozav. A fost o zi de pomină de la început până la sfârşit. Echipa lui Kent a câştigat, evident. Ar fi trebuit să-l vezi cum se luptă! Avea o forţă şi un curaj! Şi riscurile la care se expunea! mai că-mi sărea inima din piept.

— Ce-aţi făcut după terminarea meciului?

— Partida de polo s-a sfârşit abia la şase. Ne-am dus apoi acasă la Kent, am servit un cocteil şi ne-am plimbat prin grădină înainte de a se face întuneric. După aceea, am servit cina. Rennie, nu ţi-ar plăcea să ai o casă ca Elands Ridge?

— Nu ştiu. N-am văzut-o decât din drum. S-a făcut târziu, Jac.

— Nu chiar. Mie şi Adelei ne place foarte mult în acest ţinut şi am vrea să mai rămânem vreo săptămână sau două. Tata n-a trimis telegrama pe care o aştepta Adela şi care consideră că i se cuvine. Ştiu că pare copilăresc ceea ce spun, dar tata chiar merită să i se dea o lecţie. Oricum, dacă ar telegrafia acum, mama tot l-ar face să aştepte.

— Îmi pare bine că o să mai rămâi puţin cu noi, Jac.

— Eşti foarte drăguţă. Desigur, nu putem să stăm la

nesfârşit pe capul tău, întrucât ai treabă de făcut şi nu ne poţi da mereu maşina pentru a pleca în oraş. Cred c-o să ne cazăm la hotelul Carlton, în Gravenburg. Mi s-a spus că e cel mai bun hotel din zona asta. Poţi veni să mă vezi la sfârşit de săptămână.

Apoi, schimbă brusc subiectul.

— Ce bine îţi stătea aseară îmbrăcată în rochie. Nu păreai a fi deloc o fată care trăieşte la ţară. îţi aminteşti de bărbatul acela blond cu care ai dansat spre sfârşit? Astăzi, era la Kent şi a întrebat de tine. Vezi cât de uşor e să-ţi găseşti pretendenţi, dacă vrei? Ce mult aş vrea să fie aşa.

— Ce mai subiect de discutat la această oră târzie din noapte! Mă duc să mă culc.

— Mai stai puţin. Kent joacă din nou sâmbătă şi ne-a invitat pe toţi. Vino şi tu de data asta.

— O să mă gândesc. Noapte bună, Jac.

Rennie nu se mai gândi la asta.

În clipa în care îl auzise pe Kent vorbind, decizia ei era deja luată. Nu avea nevoie de mila lui. Jackie părea să nu-şi dea seama de acest amănunt, aparent nesemnificativ, dar care o rănea.

Părăsiră Mayenga sâmbătă dimineaţă. Adrian le duse în oraş, iar când se întoarse, îi explică lui Rennie de ce a întârziat:

— M-au rugat să le duc la cumpărături. N-am văzut până acum femei care să cumpere atât de multe lucruri. E de-a dreptul uimitor. E

O etapă din educaţia mea pe care am ratat-o. Când ne-am întors la hotel, cele două atrăgeau oamenii în jurul lor ca un magnet. Mai ales bărbaţii. Nici nu ştii cât m-am bucurat când am plecat.

Trecu o săptămână. Rennie se întoarse în camera ei, fiind bucuroasă că se comportase politicos cu Jackie, dar în sine ei era tristă pentru că făcuse atâtea cheltuieli. Scurta

vizită a celor două femei îi făcuse să cheltuiască nu mai puţin de şaptesprezece lire. Faptul că Jackie o dezamăgise atât de tare îi accentua starea de disconfort.

Rennie se întreba dacă tatăl ei îşi dădea seama că toţi banii lichizi pe care-i aveau nu depăşeau mai mult de optsprezece lire sterline. Fără a mai pune la socoteală faptul că nu-şi plătiseră facturile şi că aveau de cumpărat nişte saci pentru a strânge recolta. Iar situaţia aceasta critică nu prea avea perspective să se îndrepte într-un viitor apropiat.

Duminică, după micul dejun, numără sacii pe care-i avea şi ajunse la concluzia că aceştia erau total nepotriviţi. Faptul că trebuia să-i vorbească lui Adrian despre toate astea, mai ales într-o zi de duminică nu-i pica deloc bine. Dar ajunse la concluzia că problema trebuia rezolvată.

Se îndreptă în graba mare spre verandă.

În dimineaţa aceea, soarele era foarte arzător, iar greierii cântau în iarbă.

— Unde eşti, dragule? întrebă ea.

Urmă un moment de tăcere, după care cineva se mişcă înăuntru.

— Cu mine vorbeşti? zise Kent, apărând din locul în care era ascuns şi zâmbindu-i.

Rennie aruncă o privire pentru a vedea unde e maşina.

— Nu, răspunse el întrebării nepuse, n-am venit cu maşina. Am venit călare şi mi-am lăsat calul la păscut, alături de vacile tale.

Continua să-i zâmbească, dar zâmbetul lui nu mai avea nimic încrâncenat. Felul lui de a se purta o făcu pe Rennie să fie precaută.

— Cel „drag „e tatăl tău? îmi place felul în care pronunţi acest cuvânt. Şi felul în care roşeşti.

— L-ai văzut? i-o tăie ea scurt.

— Da. Am făcut o înţelegere cu privire la nişte cărţi. Are vreo două cărţi în primele lor ediţii pe care ard de nerăbdare să le citesc, aşa încât l-am rugat să mi le împrumute şi mie şi i-am adus vreo cinci biografii ca să fie sigur că i le înapoiez. Poţi să le citeşti şi tu, dacă vrei.

— Mulţumesc, spuse ea pe un ton politicos. Ai băut ceva?

— Nu. Adrian a spus ceva despre asta, dar apoi şi-a concentrat toată atenţia asupra cărţilor, iar pe mine m-a lăsat în plata Domnului.

Genul acesta de reacţie îi era atât de specific tatălui ei, încât de-abia se stăpâni să nu zâmbească. Nu trebuia să aibă asemenea manifestări faţă de Kent. Se duse la dulăpior şi scoase o sticlă de vin din el.

— Serveşte-te, te rog.

— Mă cheamă Kent, spuse el pe un ton blând. Sau nu-ţi pasă?

După ce stătură puţin de vorbă, Adrian îşi făcu apariţia şi întrebă dacă poate bea nişte cafea. Rennie se duse la bucătărie pentru a o prepara. Când se întoarse, Kent şi tatăl ei discutau despre cele două cărţi. Turnă cafea în ceşti şi-i ascultă vorbind, mirată în sinea ei de prietenia care părea a-i lega. Învăţatul şi plantatorul. Privindu-l pe Kent, avu ciudatul sentiment că acea cicatrice de sub obraz dispăruse, sau poate că nu se zărea decât în momentele de tensiune sau de furie. După ce bărbatul plecă, Adrian spuse:

— Kent e un bărbat plăcut şi interesant, nu-i aşa? Cred că te simţi minunat să ai atât de multă încredere în tine, aşa cum are Kent. În doze mici, poate fi ceva tonic.

Kent fusese destul de plăcut în acea după-amiază, admise Rennie în sinea ei. Dar, oricum, trebuia să fie precaută. Kent nu era genul de bărbat în care să poţi avea încredere.

Capitolul 3

La mijlocul săptămânii următoare, Jackie veni să-i facă o vizită cu o maşină închiriată. Adela fusese lovită de o durere de cap îngrozitoare datorată soarelui de la amiază, iar Jackie profitase de faptul că aceasta stătea la pat pentru a petrece câteva ceasuri singură.

Rennie şi tatăl ei beau câte o ceaşcă de ceai sub un castan. Maşina fu parcată pe poteca din apropiere, iar Jackie sări imediat din ea şi se îndreptă spre ei.

— Bună, Ren, draga mea… domnule Gaynor. Nu, mulţumesc, nu vreau ceai. Ce mai faci, Rennie?

Aceasta ridică uşor din sprâncene, dar Jackie continuă pe un ton imperturbabil:

— Îmi pare rău că n-am mai dat pe aici, dar e teribil de greu, întrucât n-am maşină personală. Iar timpul trece aşa de repede.

Cum Adrian se ridica de pe buturuga pe care stătea, ea puse mâna pe el pentru a-l opri:

— Te rog! O să mă aşez pe iarbă.

Dar Adrian insistă că are treabă de făcut şi se duse imediat înăuntru.

În afară de zumzetul insectelor, în grădină domnea tăcerea. Rennie se lăsă pe spate şi se uită cu atenţie la Jackie. Tenul ei măsliniu era perfect.

— Slavă cerului că nu mai e nimeni să ne întrerupă, spuse ea repede, iar de pe faţa ei dispăruse zâmbetul. O, Rennie! Am dat-o rău de tot în bară. Trebuie neapărat să mă ajuţi.

— Ce s-a întâmplat, Jac? întrebă Rennie, pe un ton neîncrezător. Dacă pot, o să te ajut cu siguranţă.

— Ştiam eu că nu mă laşi la ananghie. Spune-mi, te rog, Ren, ai fost vreodată indiscretă, nu obraznică, ci indiscretă cu un bărbat? Nu, sigur că n-ai fost. Eşti prea modestă şi rezervată. Mai degrabă îţi ascunzi sentimentele

decât să ţi le arăţi. N-ai fost niciodată ispitită să le spui vreo câteva bunicilor sau să-ţi pierzi urma, aşa cum s-a întâmplat cu mine.

— Unde vrei să ajungi? întrebă Rennie, deloc tulburată, deoarece era obişnuită cu felul lui Jackie de a aborda un subiect. Să începem cu începutul, de acord?

— Că bine zici, draga mea. Ştiam eu că mă vei ajuta să văd totulîntro perspectivă mai raţională. Acesta e unul din atuurile tale. Cât de mult mi-a lipsit în ultimii ani dreapta ta judecată. I-am spus de nenumărate ori Adelei că m-ai salvat de nu ştiu câte ori de la scandal, la Castledene.

— Exagerezi. Să ne întoarcem la problema ta…

— Problemă! Faci să pară totul atât de prozaic şi de uşor de rezolvat, dar mă întreb dacă lucrurile stau, într-adevăr, aşa. îţi mai aduci aminte de Eunice Desmond, colega noastră?

Rennie încercă să-şi amintească şi zise în cele din urmă:

— Da, mi-o amintesc.

— Aşa mă gândeam şi eu. Eunice obişnuia să-i scrie unui frate, iar uneori îmi dădea voie să-i citesc scrisorile. Pe vremea aceea, locuiam cu bunicii şi mă simţeam îngrozitor. Din când în când mă mai duceam pe la Eunice şi serveam masa. Eram atât de nefericită. Fără prieteni, fără scrisori din străinătate… n-aveam niciun mijloc de a mă distra… în timp ce alte fete petreceau momente minunate. îţi dai seama, nu-i aşa?

— Aşadar, te plictiseai şi ai făcut ceva ce nu trebuia făcut, puse Rennie punctul pe „i”. Ce-ai făcut?

— Eşti atât de înţelegătoare, Rennie! în toată povestea asta, o mare parte din vină revine şi lui Eunice. Eram invidioasă pe faptul că primea scrisori de la fratele ei, aşa încât l-a pus pe unul din prietenii ei să-mi scrie… e vorba de un bărbat pe nume Michael Rogers. Michael era

şi el singur şi-şi dorea o prietenă. Aşa că, am… am răspuns.

Rennie izbucni în râs.

— Ce-i aşa de tragic în asta? De unde atâta spaimă?

— De atunci, corespondăm. Trebuie să recunosc că asta mă face să mă simt vinovată. Mi-a trimis un şirag de perle ca dar de Crăciun, chiar înainte de a pleca din Londra. N-am îndrăznit să-l port.

— Mama ta ştie de el?

— Doamne fereşte! Michael e tânăr şi chipeş. Cred că provine dintr-o familie destul de bună, dar… nu e decât un simplu soldat. Sau, era. Mi-a trimis o fotografie de-a lui. Acum s-a întors în Anglia. N-o să-ţi vină să crezi, Rennie, dar m-a cerut în căsătorie.

— Te-a cerut în căsătorie! A mers cam de parte, nu?

Dacă nu l-ai văzut niciodată, n-ai avut cum să te îndrăgosteşti de el.

— Aşa i-am spus şi eu într-una din scrisori, dar e genul de bărbat care nu renunţă aşa de uşor. Ştii, arată destul de bine. Mi-a propus să ne întâlnim înainte de lua o decizie definitivă cu privire la căsătorie, dar nu i-am permis să vină în Kensington. Eram îngrozită. Adela şi bunicii s-ar fi înfuriat la culme. Ştii, trebuie să mă căsătoresc cu un bărbat care are bani. Nu e cazul lui Michael.

— Te-a ameninţat? Ţi-e teamă că va arăta scrisorile primite de la tine?

— O, nu. Nu cred c-ar face aşa ceva.

— Ştie unde te afli acum?

Jackie tăcu puţin.

— De asta mă aflu acum la tine. Poate că am făcut un gest nebunesc, dar i-am scris şi i-am spus că prietenia dintre noi se sfârşise şi că urma să plec în Africa de Sud pentru totdeauna. Se pare că s-a dus mai întâi în

Kensington, iar bunicul, într-un moment de slăbiciune i-a dat numele hotelului nostru din Gravenburg. Am primit ieri o telegramă de la Michael. Bine că Adela se odihnea atunci. Vine aici!

— O, draga mea! Nu poţi să-l opreşti?

— E deja pe drum. Nu mai e soldat, ci ziarist. Spune că trebuie să ajungă în Johannesburg, dar trece mai întâi pe aici. Rennie, sunt terminată!

Rennie se ridică şi spuse.

— Dacă bate atâta drum până aici, trebuie să te întâlneşti cu el. I-o datorezi.

— Nu îndrăznesc. Dacă Adela îl vede, o să facă o criză.

Iar aceasta nu se va sfârşi cu bine. M-ar duce la Cape Town, iar mie nu mi-ar plăcea deloc asta, mai ales acum când totul e aşa de minunat. Ren, draga mea, îţi dai seama în ce situaţie mă aflu, nu? Trebuie neapărat să te întâlneşti cu el şi să-i spui că nu vom putea fi niciodată împreună. Te rog, Rennie, fă asta pentru mine.

Rennie scoase un oftat lung.

— N-ai fost cinstită cu el. Mai ales, dacă te iubeşte. Cred că l-ai cam păcălit în acele scrisori.

— Doar puţin. Mi-a fost teamă să merg prea departe. Dar pe vremea aceea nu-l întâlnisem pe Kent.

Lui Rennie i se puse un nod în gât. După câteva clipe de tăcere, întrebă:

— A devenit deja atât de important pentru tine?

— Da, draga mea.

— Eşti îndrăgostită de el?

— Are tot ceea ce-mi place la un bărbat. E mai degrabă sălbatic decât civilizat, călăreşte nebuneşte, e fermecător.

— Presupun că mama ta vede în el o partidă foarte bună, nu?

— Evident. Kent e suficient de bogat, încât s-o mulţumească până şi pe Adela, dar mai ales îi place felul în care se comportă faţă de ea. De asta a fost de acord să rămână la Gravenburg.

Scoase repede din geantă un plic mic pe care-l puse în poala lui Rennie.

— Acestea sunt perlele pe care le-am primit de la Michael. Nu sunt foarte valoroase, dar au fost dăruite din toată inima. Ar fi mai bine să i le dai când te întâlneşti cu el. O să fie un gest care o să-l facă să înţeleagă că nu mai e nicio speranţă. În telegramă spune că va poposi la hotelul Greenwood.

Cu o uşoară reţinere, Rennie vârî pachetul în buzunarul de la haină. Avea o presimţire neagră.

— În cât timp va ajunge la Gravenburg?

— Mâine, cel mai devreme, spuse Jackie, vizibil uşurată. Dar, cine ştie, poate peste câteva zile. Unele companii de avioane au curse mai rare. Am să-i scriu un bilet, implorându-l să te contacteze imediat.

— Totuşi, nu ştiu cum anume să-l abordez. E o chestiune foarte delicată.

— Deloc. Nu i-am cerut să vină aici. Fii fermă cu el. Explică-i situaţia îngrozitoare în care m-a pus. Spune-i să plece şi să-şi onoreze angajamentul. Cu cât va trece mai repede peste povestea asta, cu atât mai bine va fi.

— Am să încerc.

— Ren, am să-ţi rămân datoare pentru totdeauna.

Spunând acestea, o luă în braţe şi o sărută.

Peste câteva minute, se urcă în maşină şi plecă.

Rennie nu era deloc o mironosiţă. Nu vedea nimic rău în faptul că doi tineri singuri, aflaţi de mii de kilometri depărtare corespondau şi ajunseseră să se placă, mai ales că Michael îi fusese prezentat ca frate de către Eunice Desmond.

Dar, cu cât se gândea mai mult la această poveste, cu atât mai puţin îi plăcea. Era ca şi cum visul i se transformase într-un coşmar.

Probabil că Adrian nu ştia nimic de toate astea şi va reacţiona cu mânie când o va întâlni pe Jackie.

În următoarele două zile, nu prea ieşi din casă, deşi trebuia tot timpul să găsească un motiv pentru asta. Vineri după-amiaza sosi un mesager.

Lui Rennie începu să-i bată inima nebuneşte. Era patru şi jumătate va avea nevoie de cel puţin două ore pentru a-şi face baie, a se schimba, a-i pregăti masa lui Adrian şi a ajunge în oraş.

Scrise pe spatele bucăţii de hârtie: „Am să fiu în hol pe la şase şi jumătate. Nu lua legătura cu Jacqueline până nu ne întâlnim”.

Cuvintele acestea ar trebui să-l împiedice să facă vreun gest nesăbuit în următoarele ore.

Cu ce să se îmbrace? Nu prea conta, având în vedere împrejurările, dar asta îi abătea gândul de la ceea ce o frământa.

Mai târziu, îi dădu nişte explicaţii şi lui Adrian.

— Am primit un bilet de la un prieten al lui Jackie. Cineva din Anglia. Am să plec pentru câteva ore în oraş. Te deranjează?

— Mă bucur pentru tine, draga mea, dar să nu vii înapoi singură.

La asta se va gândi la momentul potrivit, îşi spuse în sinea ei. Până atunci, urmau să se întâmple o mulţime de lucruri, iar acum n-avea nevoie decât de foarte mult curaj şi de un zâmbet înţelegător.

Urcă în maşină şi plecă.

În drum spre Gravenburg, gândurile îi fură abătute de la ceea ce o frământa de faptul că şoseaua era ocupată de oameni care se întorceau de la muncă şi aşteptau

mijloacele de transport în comun. Trebuia să fie foarte atentă cum conduce.

Când ajunse în sfârşit în oraş, răsuflă uşurată. Parcă în faţa hotelului Greenwood şi trase adânc aer în piept.

„A sosit momentul”, îşi spuse ea dându-se jos din maşină.

Când ajunse în hol, locul i se păru complet gol. În colţul cel mai îndepărtat era un mic bar, dar niciun client nu-şi făcuse apariţia. Peste tot domnea tăcerea.

Tocmai îşi dădu seama că exista un birou de recepţie ascuns undeva în spatele uşii principale, când cineva o bătu uşor pe umăr.

Se întoarse tresărind şi dădu cu ochii de o faţă tânără şi văzu sprâncenele stufoase şi părul blond şi uşor ondulat al bărbatului pe care, în mod cert, îl aştepta.

— Ce întâlnire ciudată, spuse ea cu respiraţia tăiată. Tu eşti Michael?

— Da, eu sunt. îmi pare bine de cunoştinţă. Rennie Gaynor?

Rennie îşi aruncă privirea pe coridor şi spuse oarecum neliniştită:

— Unde am putea merge să stăm de vorbă?

— Locul ăsta pare destul de trist, nu? Nici celelalte încăperi nu-s altfel. Cunoşti acest oraş mai bine ca mine. Ce propui?

— Există câteva restaurante…

— Sau hotelul Carlton, remarcă el, arătând cu degetul.

— O, nu. Carlton nu intră în discuţie, se grăbi ea să spună. Ce-ar fi să ne plimbăm?

— Nu există nicio speranţă s-o văd pe Jacqueline în seara asta?

— Mi-e teamă că niciuna. E unul dintre lucrurile pe care va trebui să ţi le explic.

Se pare că Michael era obişnuit cu acest fel de dezamăgire. Ridică din umeri, resemnat.

— Bine. Hai să ne bucurăm de seara asta şi să luăm cina undeva.

Pe măsură ce mergeau, lui Rennie începu să i se facă milă de acest bărbat.

Era evident că îi displăcea profund ideea de a vorbi despre Jacqueline cu altcineva, dar îşi dorea prea mult să afle informaţii de la ea pentru a se mai gândi la aşa ceva.

Rennie şi-ar fi dorit să-i pună întrebări pentru a ataca subiectul şi a-l scuti de tot acel protocol şi de replicile convenţionale care se schimbă într-o asemenea situaţie. Dar, după câte se părea, nici el, nici ea nu se simţeau în stare să rupă tăcerea.

— Ce zici, intrăm aici? spuse el dintr-odată.

Era vorba de celălalt club din Gravenburg, la fel de scump ca acela în care fusese de Crăciun. Mai multe maşini erau parcate în faţă şi oameni de toate felurile serveau ceva de băut pe terasă.

— Poţi să mănânci aceleaşi feluri de mâncare la un restaurant pentru jumătate din preţul de aici, spuse ea.

— Nu vreau să mă gândesc la bani. E prima seară pe care o petrec în Africa de Sud. Mă bucur că am o fată alături de mine pentru a mă simţi bine. Vino.

Când intrară, îi cerură chelnerului să le servească cina, fără niciun apetitiv în prealabil.

Michael comandă o sticlă de vin şi nu începu propriu-zis discuţia cu Rennie decât după ce dădu un pahar peste cap.

— Acum, m-am întărit. Vorbeşte-mi despre Jackie.

— Jackie, spuse Rennie cu atenţie. Încearcă să nu te superi. Jackie nu te poate vedea. Nici în seara asta şi niciodată. Vrea să înţelegi că orice va fi existat între voi s-a terminat.

— Mi-a spus acelaşi lucru într-o scrisoare pe care mi-a trimis-o de Crăciun. I-am cerut motive întemeiate pentru asta.

— Jackie are motivele ei. Nu v-aţi cunoscut. E mult mai uşor să puneţi capăt poveştii acum.

— Ţi-a spus că am cerut-o în căsătorie?

Rennie încuviinţă.

— Sunt puţin surprinsă. Nu pari genul de bărbat care să ceară în căsătorie o fată pe care n-o cunoaşte.

— Nu sunt, îi răspunse el cu vehemenţă. N-am cerut pe nimeni în căsătorie până acum şi n-am s-o mai fac niciodată. În afară de Jackie. Spui că n-o cunosc, dar dacă i-ai vedea scrisorile… amănuntele care spun totul despre un om. Pot să pun prinsoare că e mofturoasă şi elegantă, plină de spirit – poate puţin egoistă, dar cine nu e? De fiecare dată când citeam o scrisoare de la ea, era ca şi cum mă avântam în vâltoarea unui curent tulbure, dar cald. Scrisorile ei m-au ajutat să merg mai departe de fiecare dată când nimic nu părea a-mi merge. N-o idealizez, dar cred că m-am îndrăgostit de personalitatea pe care au dezvăluit-o scrisorile.

Fără prea mare poftă, luă o bucată de pâine şi o lingură de supă.

— Înţeleg ce vrei să spui, dar Jac nu se poate căsători cu tine, îi spuse ea.

A trăit dintotdeauna pe picior mare şi va dori ca lucrurile să stea la fel şi după căsătorie. Întotdeauna a avut ce şi-a dorit, n-a fost niciodată silită să-şi câştige propria existenţă.

— Soţia mea nu va fi nevoită să muncească! spuse el.

— Se pare că uiţi ceva foarte important. Crezi că eşti îndrăgostit de ea, însă ea nu-ţi împărtăşeşte sentimentele. De fapt, e îndrăgostită de altcineva, reuşi ea să spună, deşi i se pusese un nod în gât…

Tăcut, Michael îşi aşează cuţitul şi furculiţa lângă farfurie. Mâncarea parcă-i stătea în gât şi de-abia reuşi să bea vinul pe care-l mai avea în pahar.

Rennie bătea uşor cu degetele pe masă. Situaţia era mai rea decât anticipase.

Dinspre o altă încăpere, o formaţie cânta La Paloma, iar unii dintre clienţi se îndreptau spre ringul de dans. Rennie se uita într-acolo şi se întreba dacă Michael va mai deschide gura.

Câteva minute bune părea că n-o va mai face.

— Îmi pare rău, spuse Rennie.

— Mănâncă, te rog! fu tot ce găsi el de cuviinţă să spună.

Dar Rennie nu putea să mănânce. Era supărată pe Jackie pentru că-l făcea pe tânărul acesta de treabă să sufere. I se frângea inima.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, spuse ea pe un ton potolit, putem pleca.

— Da, o aprobă el. Poţi să-i spui lui Jackie că… înţeleg cum stau lucrurile şi că-i doresc să fie fericită. Am să plec mâine la Johannesburg.

Îi făcu loc să treacă înainte şi o conduse până la uşă. Clienţii care veneau de obicei la ora opt seara umpluseră localul, iar Rennie fu nevoită să treacă printre toţi aceşti oameni care râdeau.

Un bărbat spuse:

— Johannes! Mi-ai rezervat o masă?

Rennie întoarse capul şi rămase pironită locului. Era Kent, îmbrăcat într-un costum alb care-i venea foarte bine. Alături de el, se mai afla un bărbat, Adela Caton şi Jacqueline.

„O, Doamne! Arată grozav! „exclamă Michael.

Înainte ca Rennie să poată face vreo mişcare, Kent întoarse capul şi o văzu. După câteva clipe de uimire, se

înclină şi se apropie de ea.

— Tânăra mea vecină, spuse el pe un ton nepăsător. Ce surpriză plăcută! Aşadar, iei din când în când masa în oraş.

— Bună seara, Rennie! se grăbi să spună şi Adela.

— Bună, draga mea. Nici nu ştii cât mă bucur să te văd în oraş, zise şi Jacqueline, zâmbind până la urechi şi neslăbind-o din priviri.

Kent i-l prezentă pe celălalt bărbat, iar Rennie, de-abia stăpânindu-se, făcu la fel cu Michael Rogers.

— Un prieten din Anglia, explică ea. A sosit astăzi.

— Astăzi? întrebă Kent, încruntându-se. Nu prea aţi pierdut vremea. Aţi servit cina?

— Da, mulţumim. Tocmai plecam. Tata mi-a spus să nu vin prea târziu.

— Păcat! Poate c-o să treceţi amândoi într-o seară, săptămâna viitoare pe la Elands Ridge, nu?

Rennie nu mai stătu să analizeze inflexiunea vocii sale, pentru că era deja pradă simţămintelor celor mai contradictorii. Michael era parcă stană de piatră.

— Nu-ţi mai place să te duci la „Clubul Pinului”? întrebă ea, numai ca să găsească un motiv de conversaţie.

— E în reparaţii, spuse Kent pe un ton blând. Am venit aici să mâncăm şi să ne petrecem vremea dansând până la miezul nopţii.

Dar Kent nu putea să sufere dansul… în afară de momentele în care dansa cu Jackie. Rennie se mărgini să zâmbească.

— Noi o să plecăm. Haide, Michael.

Peste câteva minute, dădeau piept cu frigul de afară şi mergeau tăcuţi unul lângă celălalt.

Capitolul 4

— El e bărbatul? întrebă Michael în cele din urmă.

Ea încuviinţă.

— Poate că e mai bine că i-ai văzut împreună.

— Dar e mult mai frumoasă decât mi-am închipuit, exclamă el. Nu-mi vine să cred. Nu mai plec la Johannesburg, Rennie. Renunţ la slujbă şi rămân aici. Există sigur ceva de care să mă pot apuca aici şi nu-s chiar fără o para chioară.

— N-are niciun rost. Nici măcar nu s-a uitat la tine, zise Rennie. N-ai avea decât de suferit rămânând aici.

— Pesemne că are bani. Nu-i aşa?

— Nu numai bani…

— Atâta vreme cât e aici, o întrerupse el, rămân.

— Renunţi la carieră pentru un vis? îl întrebă ea cu o voce blândă.

— Jackie nu e un vis. E alături de mine de foarte mult timp. M-am întors în Anglia cu gândul de a mă căsători cu ea. Poate că se va întâmpla asta în cele din urmă.

— Cum anume?

— Nu ştiu. În seara asta nu pot gândi clar.

Ajunseră la hotel, iar el o întrebă:

— Când am să te mai văd, Rennie?

— Nu vin în oraş decât pentru a face aprovizionarea, dar poţi veni tu la Mayenga. Ştii să călăreşti?

— Am să încerc orice… măgari, cămile, bivoli sau cai.

— E o şcoală de călărie la ieşirea din oraş. Închiriază ceva şi vino când doreşti. îmi promiţi că n-o să te mai întorci în acel club?

— N-o să mă mai întorc, spuse el. E ultimul lucru pe care mi l-aş putea dori după o asemenea lovitură. Mă întorc în camera mea cu vreo două sticle de tărie, ca să-mi înec amarul. O să am nevoie de ceva timp ca să-mi revin.

Ea spuse, râzând:

— E, într-adevăr, un mijloc prin care poţi suporta mai uşor unele lucruri, dar nu ţine. Fă un plan de roman şi când îl termini, treci pe la tatăl meu. E om de litere.

Noapte bună.

Spunând acestea, se dădu jos din maşină.

Ajunsese deja pe pod când îşi aminti că perlele lui Jackie erau tot în geanta ei. O să i le înapoieze lui Michael cu prima ocazie. Simţea că se vor mai întâlni.

Din fericire, tatăl ei era prea cufundat în lectura uneia din cărţile pe care le împrumutase de la Kent, încât s-o mai întrebe dacă venise singură cu maşina. Acesta se mărgini să spună:

— Te-ai întors, Rennie. Ai scăpat repede.

A doua zi dimineaţă, îi spuse câte ceva despre Michael Rogers, sărind peste legătura dintre Jackie şi tânărul ziarist. Fără a fi nevoită să mintă, prezentă lucrurile în aşa fel încât tatăl ei să înţeleagă că tânărului îi plăcuse acele meleaguri însorite şi dorea să lucreze la Gravenburg, cel puţin pentru o perioadă de timp. Faptul că bărbatul era scriitor punea toate celelalte detalii în umbră.

— Un roman, zici? întrebă Adrian, frecându-şi mâinile. Mă bucur că l-ai invitat la Mayenga, Rennie. Cred c-o să avem nişte discuţii foarte interesante.

Jackie se îndreptă spre grajduri, gândindu-se la faptul că înainte de sosirea lui Jackie zilele erau foarte liniştite.

Pe la ora unsprezece dimineaţa, văzând că Adrian a plecat în oraş şi gândindu-se că va lua probabil prânzul cu domnul Morgan, librarul, îşi luă nişte biscuiţi şi fructe, se sui pe Paddy şi se îndreptă spre râu.

O luă pe drumul care mergea paralel cu râul. De la o anumită distanţă, copacii lui Kent păreau nişte soldaţi. Trecu de aceştia şi dădu peste o porţiune de pământ plantată cu puieţi. Veneau apoi o porţiune cu iarbă tăiată şi o alta cu stejari.

Rennie ieşise de pe Mayenga. Copaci se înălţau de o parte şi de cealaltă a râului. Era răcoare, iar lucrul acesta

îi dădea o senzaţie de bine.

Nici nu apucă bine să iasă din această pădure, că dădu cu ocii peste un băieţel african ce-şi mâna măgarul. Acesta se poticnea din pricina greutăţii, dar până la urmă dispărură amândoi printre copaci.

Rennie îşi lăsă iapa să pască priponită de un copac aflat la poale şi se căţără pe stânci.

Miresmele florilor o îmbătau parcă, iar briza o mai răcorea.

Nu apucă să se bucure prea mult de atmosfera aceea că dădu nas în nas cu Kent.

— Frumos! murmură el. Aşadar, tu erai intrusul.

— Intrusul?

— Paznicul nu te cunoaşte, aşa încât a venit la mine. Are obligaţia de a patrula prin pădure pentru a mă anunţa dacă e vreun incendiu. A văzut în tine un potenţial pericol.

— Copacii aceştia sunt ai tăi?

— Da. N-am reuşit încă să-i curăţ.

— Să-i cureţi? O!

— Ai vrea să-i las aşa cum sunt?

— N-am dreptul de a…

— Nu te formaliza! Spune-mi, ai vrea?

— Păi… nu, n-aş vrea.

— De ce? insistă el.

— Pentru că… vezi tu…

— Pentru că, zise el în locul ei, acum că ai aflat că pădurea e pe pământul meu o să ai grijă să nu mai ajungi până aici. Am dreptate?

Cum ea îşi lăsă privirea în jos, răspunse el în locul ei:

— La naiba cu încăpăţânarea asta! într-una din zilele astea, am să-ţi dau o lecţie ca să te lecuieşti.

Felul în care rostise aceste cuvinte o făcu să zâmbească.

— Te năpusteşti asupra mea înainte de a mă lăsa să

vorbesc. N-ai voie să intri pe proprietatea altcuiva fără a-i cere permisiunea. Cel puţin, nu în Anglia. Unde e hotarul?

El arătă spre cealaltă grămadă de stânci.

— Cam la o jumătate de milă de aici.

Fără să vrea, Rennie duse mâna spre lac şi spre poiana în care stătuse de nenumărate ori.

— Şi acestea sunt ale tale?

— Se întâmplă ca, din cauza unor erori de măsurare, să-mi aparţină. Descoperirea aceasta îţi va micşora bucuria de a veni aici? O să-mi arunci butucii înapoi? Dacă o s-o faci, ai s-o regreţi amarnic.

Rennie îşi dădu seama că aşa ar face, de aceea, pentru a scăpa de acele momente neplăcute, râse uşor şi-şi îndreptă privirile spre lac.

— Se poate face baie acolo?

— Nu fără riscul de a te pomeni cu cine ştie ce boală. Într-una din zilele următoare am să curăţ apa şi am să construiesc o căsuţă din stuf pentru a veni să-mi petrec sfârşiturile de săptămână aici. Ţi-ar plăcea aşa ceva?

— Tata şi cu mine am petrecut o noapte aici, înainte de a veni tu. A fost minunat. îmi pare rău că nu ne-am căţărat pe stâncile astea pentru a vedea ce se află de cealaltă parte a lacului.

— Merită, într-adevăr, efortul, spuse Kent. Hai s-o facem acum.

— Dar e sâmbătă. Joci polo.

— Abia la cinci, spuse el cu blândeţe. Urmează-mă! Lasă plantele aici. O să le luăm când ne întoarcem.

Avură nevoie de ceva timp pentru a ajunge în vârf, iar Rennie îşi ţinu respiraţia înainte de a deschide ochii pentru a vedea priveliştea din faţa ei.

Kent stătea cu mâinile în buzunare şi o privea.

— Îţi place? o întrebă el.

— E atât de inocent, spuse ea. Arată de parcă nimeni

n-ar fi ajuns vreodată aici.

— Inocent!

Adjectivul păru a-l amuza.

— Inocenţa nu e o calitate în sine. Depinde de situaţie. Tinereţea şi inocenţa nu fac neapărat casă bună. Gândeşte-te, de exemplu, la tine şi la Jacqueline Caton.

Îşi scoase din buzunarul de la vestă portţigaretul.

— Aveţi cam aceeaşi vârstă. Aţi mers împreună la şcoală, aţi avut aceiaşi prieteni şi aţi trecut prin aceleaşi experienţe. Vrei o ţigară?

— Nu, mulţumesc.

Îşi aprinse o ţigară şi trase din ea. Apoi spuse, pe un ton meditativ:

— V-aţi născut amândouă inocente, dar ea a intrat în lume cu destul de multe răspunsuri. Stilul ei sofisticat e firesc, face parte din felul ei de a fi.

— Iar eu… n-am niciun răspuns.

— N-ai prea multe, dar nu-i nimic. Va apărea la un moment dat un bărbat care va petrece mult timp cu tine şi te va maturiza.

După o clipă de gândire, întrebă:

— Englezul acela vrea să se stabilească în această regiune?

— Michael Rogers? Nu ştiu, dar nu prea cred. A venit aici pentru o scurtă perioadă de timp.

— Adu-l luni seară la cină la mine. Evident, şi pe tatăl tău. Nu mi-ai văzut casă, până acum.

Se uită la ceas şi spuse:

— E aproape patru. Mergem?

Când ajunseră jos, o puse cu dibăcie pe Rennie în şa, iar el se sui pe calul său.

Neluând în seamă protestele ei, o conduse până peste pod. Când ajunseră pe pământul ei, Kent se dădu jos pentru a examina bumbacul. Când se întoarse în şa, faţa îi

era întunecată.

— Recolta de bumbac s-a dus pe apa sâmbetei. Aproape fiecare plantă e infectată.

Cu răceală în voce, aceasta îi răspunse:

— Da, s-a dus totul de râpă. M-ai prevenit că asta se va întâmpla, aşa că eram pregătită. Am să distrug totul şi am să ar. O să întârzii la meciul de polo. La revedere.

Dădu pinteni calului fără a se mai uita în urmă.

Rennie ar fi vrut să verse câteva lacrimi care-i stăteau în gât, dar era conştientă de faptul că plânsul era o dovadă a înfrângerii, iar ea nu era în niciun caz o învinsă. Cât de mult se bucura că nu acceptase niciunul din gesturile lui de mărinimie. Poate că după plecarea ei intempestivă din acea dimineaţă nu se va mai preocupa de ceea ce se cultivă la Mayenga. Cel puţin, aşa spera.

Toată după-amiaza se scurse sub auspicii nu tocmai favorabile. A doua zi dimineaţă, se trezi gândindu-se la Jackie şi la faptul că aceasta îşi petrecuse după-amiaza urmărind partida de polo şi apoi se dusese la Elands Ridge unde luase cina şi poate dansase cu el.

Ce lovitură de maestru din partea lui Jackie! O lăsase pe ea să se ocupe de Michael Rogers şi nu mai dăduse niciun semn de viaţă. Oare cum va reacţiona când va afla hotărârea lui Michael de a se stabili în zonă? Lui Rennie nu prea-i păsa de asta, în afară de faptul că-i părea rău pentru el.

Era prea drăguţ pentru a fi respins în acest fel. Ar fi dorit foarte mult să-l ajute, dacă va putea.

Chiar în acea duminică, Michael Rogers veni la fermă. Se plimbară câteva minute prin grădină.

— De vineri, de când ne-am despărţit, am tot stat şi m-am gândit. Am de gând să stau şi să lucrez, fără a mai fi obsedat de Jackie. Am o idee pentru romanul pe care vreau să-l scriu, dar va trebui să mă documentez foarte bine şi,

mai ales, să mă concentrez. Va trebui să fie un best-seller sau s-a zis cu mine.

— Sună bine, dar ajunge vreodată prima carte a unui scriitor best-seller?

— Aşa trebuie să se întâmple cu a mea. Nu-s chiar un novice. Am scris o carte despre Egiptul modern pe când eram în armată şi mi s-a propus să lucrez în presă. Aşa încât, sunt sigur că am acele calităţi care fac dintr-un om un scriitor. Acest roman va fi mai vast. O saga de familie pe fundalul Africii de Sud. Acţiunea se va întinde pe ultimii cincisprezece ani.

— Genul acela de romane care se vând în milioane de exemplare?

— Sunt prea ambiţios?

— De-abia ai venit aici, dar nu văd nicio piedică. De fapt, lucrul acesta poate adăuga ceva proaspăt pasajelor descriptive. Tatăl meu o să-ţi dea cărţi pe acest subiect. Vino să vorbeşti cu el.

După ce se făcură prezentările, Adrian îl conduse pe Michael la rafturile de cărţi.

Cei doi bărbaţi stătură de vorbă preţ de două ceasuri, iar când Rennie veni să-i cheme la masă, Michael era ruşinat şi avea un aer spăsit.

— Ştii, cred că n-ar fi trebuit să-ţi răpesc toată dimineaţa. Interesul de care a dat dovadă tatăl tău m-a făcut să pierd complet noţiunea timpului. Te asigur că n-am intenţionat deloc să rămân până la prânz. Nu vreau să deranjez.

— Nu deranjezi deloc, fii liniştit! spuse Adrian afectuos. Romanul pe care intenţionezi să-l scrii mă intrigă la culme şi cred cu tărie că te pot ajuta.

— Sunteţi foarte amabil, domnule Gaynor. Dacă mi-aţi putea acorda vreo două ore pe săptămână…

— Am înţeles că te grăbeşti, spuse Adrian cu

entuziasm. Vino mai des, Michael. îmi pare rău că n-ai maşină. Dacă ai fi avut, ai fi putut să vii şi să lucrezi aici în fiecare zi. Ai dispune de o atmosferă foarte plăcută. De fiecare dată când ţi-ai arunca privirea pe fereastră, ai găsi inspiraţie. Verdele e o culoare care te ajută foarte mult să te concentrezi.

Numai Adrian putea uita, se gândi Rennie cu disperare, că un asemenea plan ar presupune încă o gură la masă. Iar masa trebuie să fie îmbelşugată.

— E linişte aici, spuse Michael. Chiar mă întrebam cum naiba aş putea lucra la hotel. Sunt foarte sensibil la zgomote şi tot ce-ţi distrage atenţia.

Îşi pironi ochii asupra lui Rennie şi adăugă:

— Nu cunoşti pe nimeni care mi-ar putea găsi un apartament, nu? Evident, nu-mi pot permite o chirie foarte mare.

Tânăra clătină din cap şi spuse în glumă:

— Dacă am avea o cameră liberă, te-ai putea muta aici.

— Ce mult mi-aş dori să vorbeşti serios!

Pentru câteva clipe, Rennie nu zise nimic. Se gândea. Un chiriaş? O sumă mică, dar regulată de bani care să le permită să-şi plătească facturile? De ce nu?

— Dar nu avem nicio cameră liberă, zise ea.

Pe un ton glumeţ, Adrian spuse:

— Dacă eu am dormit pe verandă, de ce n-ar putea-o face şi Michael? Se poate schimba de haine la mine în cameră. Ştii, ai picat la ţanc, amice. Tocmai am aflat că toată recolta noastră de bumbac e compromisă şi vom fi strâmtoraţi.

— Ce zici, Rennie? o întrebă Michael. Am să dorm oriunde şi am să plătesc oricât.

— S-ar putea să nu-ţi placă felul nostru de a trăi…

— Nopţile sunt suficient de calde ca să pot dormi fără

nicio problemă afară…

— Şi dacă plouă, sugeră Adrian, există o canapea pe hol. Eşti tânăr şi sănătos, n-o să ai probleme. Ţi-ai stabilit o dată limită?

— E o muncă uriaşă, dar de îndată ce fac planul, sper să scriu câteva pagini bune într-o săptămână. Asta vreme de patru luni. Nu mai mult, adăugă el pe un ton alarmat.

— Un best-seller în patru luni, comentă Adrian gânditor. De ce nu? Un best-seller nu trebuie să fie o capodoperă. Dacă alţii au reuşit, de ce n-ai putea şi tu? O să lucrezi întreaga zi, iar eu am să-ţi consacru serile.

— Ce-ar fi să încercăm? spuse Rennie.

Replică el fu întâmpinată cu recunoştinţă.

Rennie era bucuroasă dacă va reuşi să-l ajute pe Michael să scoată din pasiunea lui pentru Jackie un roman.

* * *

A doua zi dimineaţă, Michael se instala deja la Mayenga. Când îi întinse o cutie de ciocolată lui Rennie, aceasta spuse:

— Foarte frumos din partea ta, Michael, dar să ştii că de acum încolo nu mai primesc nimic din partea ta. Hai să recunoaştem cu toţii că suntem nişte oameni care muncesc şi care n-au bani de aruncat pe fereastră. Dacă lucrurile vor ieşi bine, o să dăm o petrecere. Dar mai e mult până acolo.

— Dacă n-o să fac efort fizic, n-o să am nici randament intelectual prea mare. O să-mi permiţi să te ajut din când în când în treburile de la fermă?

— Bine.

O privi câteva clipe şi spuse:

— Parcă mi-ai fost trimisă din cer, Rennie! Eşti cea mai drăguţă fată pe care-am întâlnit-o, exact genul de care ar fi trebuit să mă îndrăgostesc.

— Pentru aşa ceva e nevoie de două persoane.

— De parcă n-aş şti! Sau vrei să spui că nu sunt pe gustul tău… sau poate că inima ta e dată altcuiva?

Era sigur că nu-şi dăduse inima nimănui, nu?

— Din câte pot să-mi dau eu seama, cauţi material pentru scenele de dragoste din romanul tău. Pe mine să nu contezi.

Capitolul 5

La cină, Michael spuse că schiţase deja acţiunea a şapte capitole din romanul pe care intenţiona să-l scrie. Nu după mult timp, se retrase împreună cu Adrian pentru a mai discuta despre faptele istorice care urmau să fie incluse în prima parte a poveştii.

În seara aceea, interesul lui Rennie pentru istoria Africii de Sud era în scădere. Se duse pe verandă, după care coborî în grădină pentru a se plimba puţin. Un arbust de caprifoi răspândea o mireasmă îmbietoare. Trase adânc aer în piept, ca pentru a se îmbăta cu aroma aceea.

O tăcere deplină domnea peste tot, iar stelele, văzute printre vârfurile copacilor, păreau mai mai răzleţe şi mai îndepărtate. Se opri la poartă şi ascultă cântecul mierlelor.

Stătea acolo de peste trei sferturi de oră când auzi o maşină apropiindu-se. Inima începu să-i bată cu putere. Să fie oare Jackie care, neştiind că Michael se mutase la fermă, venise să-i mulţumească pentru serviciul nepreţuit pe care i-l făcuse?

Maşina se apropia cu repeziciune. Nu peste mult timp, recunoscu trăsăturile lui Kent în bărbatul care se afla la volan. Picioarele începură să-i tremure uşor.

Opri maşina, se dădu jos şi trânti portiera.

— Mă aşteptai? întrebă el cu o uşoară notă de sarcasm. Ce drăguţ din partea ta! E o obişnuinţă din partea ta să nu onorezi invitaţiile la cină?

— Chiar ne aşteptai după… după… îngăimă ea.

— După ce? întrebă el. Ţi-am infestat eu bumbacul?

Sau sunt vinovat de faptul că am văzut stricăciunea înaintea ta? Mă pregătisem pentru cina din seara asta. Ar fi trebuit să ai măcar decenţa de a-mi trimite un mesaj.

— Îmi pare rău, spuse ea, deschizând poarta. Vii înăuntru?

— Nu, zise el în cele din urmă. Acum că ştiu că totul e în regulă, mă întorc.

— Kent!

Bărbatul se opri şi o privi:

— Da?

— Îmi pare rău, se grăbi ea să spună. Nu fi supărat pe tatăl meu. Habar n-are de invitaţia ta. N-am putut să-i spun. Ştii, umilirea a fost prea mare.

— Umilirea?

Se întoarse de la maşină, îşi rezemă cotul de portieră şi se uită la ea:

— Pentru numele lui Dumnezeu, chiar trebuia să te simţi umilită? Ţi-am spus de la bun început că e foarte riscant să cultivi bumbac în zona asta. Probabil că nici mie nu mi-ar fi ieşit… iar tu nu eşti decât o fată fără experienţă. N-aveai nicio şansă.

— Erai atât de furios pe mine.

— Eram furios, dar nu pe tine, prostuţo. Au fost momente în care ardeam de nerăbdare să te pălmuiesc, dar nu şi atunci. Erai rănită şi ai fi preferat mai degrabă să mori decât s-o arăţi. Faptul că ţi-a fost rănită mândria, a scos ce era mai bun în tine.

— Se întâmplă… adesea lucrul ăsta, recunoscu ea pe un ton şovăitor. Aş fi vrut să venim în seara asta la Elands Ridge.

— Nu-i nici acum timpul trecut.

— Tatăl meu şi cu Michael discută aprins despre literatură. Nu prea cred că i-aş putea convinge să renunţe la această pasiune.

— Nici nu încerca. Lasă-i să vorbească despre literatură cât vor. Am să te aduc înapoi, înainte de a-şi da seama că ai plecat.

— O! exclamă Rennie şi râse uşor. Promiţi?

— Nu promit nimic, copilă. Suie-te în maşină şi lasă lucrurile să vină de la sine.

Elands Ridge era iluminat. Veranda scăldată în lumină făcea ca edificiul să pară de-a dreptul alb.

Kent se duse imediat pe hol şi aprinse luminile.

— Vrei o cafea sau ceva tare?

— O cafea, te rog.

Rennie îşi roti privirile prin cameră. Zidurile erau date cu alb, carpetele erau de culoare crem, canapelele şi scaunele erau tapiţate cu în albastru. Mobilierul era completat de nişte mese din lemn negru, un birou în stil baroc şi de nişte ornamente în stil oriental. Pe perete se aflau două tablouri. Unul prezenta o fată, iar celălalt portretul unei femei vârstnice pe faţa căreia era întipărită o durere nespusă. Rennie se apropie să le examineze.

— Cine le-a făcut? întrebă ea.

— O femeie. E cunoscută pe aici. Numai o femeie ar fi putut să capteze expresia acestor femei africane. Un bărbat n-ar fi fost în stare să le redea expresivitatea.

— Mândrie şi părere de rău, spuse Rennie pe un ton care trăda interesul.

— Vezi? Eu am avut nevoie de o săptămână întreagă pentru a înţelege semnificaţia, iar ţie ţi-au fost de-ajuns câteva secunde şi două vorbe. Intuiţie feminină.

Nu mai spuse nimic preţ de câteva clipe, până ce un băiat cu pielea ciocolatie puse pe o măsuţă tava.

— Bine, Tanu. Dacă bucătăria e curată, te poţi duce la culcare.

Lui Rennie i se adresă în felul următor:

— Tomi tu cafeaua? A mea vreau să fie cu zahăr şi cu

frişcă.

După ce-şi luă ceaşca de cafea, se aşeză pe canapea şi o privi.

— Nu sunt foarte sigur dacă nu e cumva mai plăcut să nu te am decât pe tine invitată, nu şi pe tatăl tău şi pe tânărul romancier. De mult timp nu mi-am mai petrecut timpul singur cu o femeie. Nu ţi-e teamă?

— Ar trebui să-mi fie?

— O bilă neagră pentru mine, dacă n-ai nici cea mai mică temere în privinţa mea.

— Ba deloc. De ce i-ar fi teamă unei tinere de un misogin declarat?

Nu spuse nimic pentru a o contrazice, dar în mod deliberat sorbi tacticos din cafea.

— S-ar putea să consider că aceasta este o excelentă oportunitate de a-ţi da – ţie şi oricărei alte femei – o lecţie. Ca să urăsc toate femeile, înseamnă că am iubit cândva foarte mult şi am suferit cumplit. Din fericire, nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta.

— Poate c-ai fi fost mai puţin cinic, dacă lucrurile s-ar fi petrecut astfel, zise ea. Fiecare dintre noi are nevoie de cineva cu care să împărtăşească bucuriile şi necazurile. Oamenii care nu vor să se îndrăgostească, pierd partea cea mai frumoasă a vieţii.

— Aşa să fie? Care-i sfatul tău? întrebă el pe un ton ironic, după câteva momente de tăcere. Să-mi găsesc prin preajmă o femeie care să-mi placă şi cu care să mă căsătoresc? Mă vezi în ipostaza unui soţ iubitor?

— Nu, zise ea pe un ton sec. Poate c-ai să te căsătoreşti, dar nu cred că-ţi vei permite vreodată luxul de a te îndrăgosti.

Privirea lui galeşă se ascuţi. Goli ceaşca de cafea şi o puse pe măsuţă.

— Îmi place candoarea ta, Rennie îţi intră pe sub

piele, aşa cum face un ac. Aşadar, crezi că mă voi căsători, dar nu voi cunoaşte niciodată marea, adevărata dragoste. Am să fiu scutit de chinurile dragostei. Ce uşurare!

Se aplecă, luă portţigaretul de pe masă şi-i oferi şi ei o ţigară. De data asta, Rennie nu-l mai refuză, dar îşi simţi degetele tremurând în timp ce el încerca să aprindă bricheta.

Era bucuroasă că rotocoalele de fum îi ascundeau fie şi parţial faţa. O bună bucată de timp fumară în tăcere.

— Te-am văzut azi de dimineaţă curăţând bumbacul. E un gest responsabil. Ce-ai de gând să faci cu pământul?

Bucuroasă că schimbă subiectul, Rennie se grăbi să-i răspundă:

— Am să-l las să-şi revină.

— Îmi dai voie să plantez lămâi pe el de îndată ce va fi cu putinţă?

— Nu ne schimbăm planurile până la terminarea perioadei de recoltare, spuse ea stingându-şi ţigara.

— Aşadar, nici de data asta nu-mi mulţumeşti. Cât pot să urăsc independenţa ta copilărească. Unde-o să te ducă oare?

Rennie ardea de nerăbdare să-l facă să înţeleagă o dată pentru totdeauna care sunt datele problemei.

— Chiar nu înţelegi? spuse ea, ridicând glasul. Tatăl meu nu se simte în largul lui aici. Dacă o să avem o recoltă acceptabilă, va putea să-şi facă turneul de lecturi la care ţine atâta şi va fi fericit. De aceea nu vreau să am datorii.

— Şi cine-ţi cere asta? întrebă el deschis. E adevărat că tatăl tău a pomenit de acest turneu. îl însoţeşti?

— Nu prea cred. Cheltuielile ar fi prea mari. Iar dincolo de asta, mai e şi Michael.

Michael nu prea conta în toată povestea asta. Era numai o scuză pe care i-o putea oferi lui Kent.

— O, da! Uitasem de Michael. E… important?

— Trebuie să-l iau în considerare. E un membru al familiei, acum.

— Locuieşte la fermă? întrebă Michael pe un ton tăios.

— Numai pentru câteva luni, ca să poată lucra liniştit la roman până-l termină.

— Să înţeleg că ai transformat Mayenga într-o casă de oaspeţi? spuse el, râzând silit. Dormi din nou pe hol?

— Michael n-a vrut să audă de aşa ceva… Doarme pe verandă şi lucrează în sufragerie.

— Înţeleg. E genul de persoană care se adaptează situaţiei.

Se pare că-l respecţi foarte mult. îl foloseşte pe Adrian pentru a-şi scrie romanul?

Rennie se ridică imediat, iar în clipa următoare făcu şi Kent la fel.

— E foarte urât din partea ta, zise ea. Michael e scriitor. Unul foarte bun. A publicat deja o carte şi are prieteni la Londra care-l vor ajuta. Tata crede că va fi un romancier de succes.

— Dar povestea pe care o scrie e despre Africa, nu? insistă el. A mai venit în ţara asta în afară de vineri? Nu, bineînţeles că nu. De unde va lua toate informaţiile de care are nevoie, dacă nu de la tatăl tău? Nu aveţi destule pe cap acum pentru a vă risipi energia şi timpul cu o persoană pe care de-abia o cunoaşteţi? Mă obosiţi!

Rennie vru neapărat să-i dea o replică necruţătoare. Iar ceea ce spuse fu peste aşteptările ei.

— E regretabil că te obosim, dar ai şi un leac la îndemână. Există un râu între noi. Dacă vrei, putem cădea la tocmeală ca fiecare dintre noi să stea pe partea lui.

— Urmează-mă! zise el scurt. Te duc acasă.

Rennie se răsuci pentru a-l urma. Nici nu apucară bine să treacă pragul casei, că o maşină se opri în faţă. Din

ea coborî cineva care aleagă pe trepte. Rennie făcu un pas înapoi.

— O, Kent! Ce bine că eşti acasă.

— Jacqueline! Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauţi aici?

Jackie se apropie de Kent şi ridică privirea. Bărbia îi tremura. N-o văzuse încă pe Rennie.

— E vorba de Adela. Are iar o criză ca cea pe care a avut-o aici. Crizele astea de cap ale ei mă sperie de moarte şi nu ştiu ce să fac. Kent, dragule, dă-mi te rog câteva din tabletele acelea din care i-ai dat atunci. Au făcut-o să doarmă atât de bine, iar a doua zi dimineaţă se simţea foarte bine.

— Vrei să-mi spui că ai bătut atâta drum pentru câteva pastile? Ai înnebunit, Jackie. Intră să bei ceva pentru a te mai întări.

Jackie întoarse capul şi se schimbă la faţă.

— O… Bună, Rennie. N-am ştiut că treci pe aici. Aveam intenţia de a veni pe la tine, dar Adela nu s-a simţit deloc bine. O doare capul îngrozitor, iar pe mine lucrul acesta mă sperie atât de tare, încât nu îndrăznesc s-o las singură.

Două lacrimi mari i se iviră în colţul ochilor. Rennie se gândi că o femeie care plânge obţine orice vrea de la Kent. Mai ales una care are un aer atât de neajutorat ca Jackie.

— N-ai de ce să plângi, spuse el. Pe femei le doare adesea capul. Uneori, groaznic.

Ar fi trebuit să stai lângă ea şi să chemi un doctor. Termină de băut şi am să te duc acasă.

— Chiar o să faci asta? întrebă ea. Asta m-ar face să mă simt, într-adevăr, mai bine. Ai o stăpânire de sine uimitoare, Kent. Nici nu ştiu cum am condus până aici. Maşina pe care am închiriat-o nu e dintre cele mai

grozave. Nu cred c-aş mai putea s-o conduc.

— Nu-ţi face griji, Jac. Am s-o conduc eu cât de repede…

— Ba n-ai să faci asta, i-o tăie scurt Kent. Jackie a scăpat ca prin minune, dar tu s-ar putea să nu fii la fel de norocoasă. Maşina poate rămâne unde e parcată până mâine. Stai puţin să aduc pastilele alea.

Cele două tinere îl priviră cum se îndepărtează.

— Rennie, şopti Jackie, unde e Michael?

— La Mayenga, îi zise aceasta pe un ton rece.

N-a renunţat la gândul de a se căsători cu tine şi s-a apucat să scrie o carte care speră să aibă succes şi să-i deschidă calea spre o carieră de romancier.

— Adevărat? Crezi că poate scrie cărţi care să se vândă?

— Are entuziasm şi o să reuşească.

— E drăguţ?

— De ce nu vii să-l vezi şi să-ţi faci o părere?

— Aş veni, dacă… O, draga mea! Kent s-a întors deja. Te rog, nu mai pomeni nimic de asta.

Se îndreptară cu toţii spre maşina lui Kent.

— Cred că e mai bine să vă aşezaţi amândouă pe bancheta din spate. Rennie s-ar putea acoperi cu pătura asta, de vreme ce nu are o haină. Mergem, mai întâi, s-o lăsăm pe ea la Mayenga, iar după aceea mergem în oraş.

Dacă mama ta îşi revine, adăugă el pe un ton maliţios, am putea merge pentru câteva ceasuri în club, nu?

Rennie se înveli cu pătura şi se retrase în colţul ei. Când îi era frig, când i se făcea cald, ca şi cum ar fi avut un atac de febră… sau, poate, ceva mult mai grav.

Ploaia se abătu asupra ţinutului, lovind ca un ciocan în acoperişul de tablă. Pe jos se formară băltoane printre care trebuia să faci salturi pentru a nu te murdări peste

măsură.

Când, în sfârşit, potopul se opri, iar apa intră în pământ, Rennie putu să iasă afară să inspire o gură de aer proaspăt.

Înăuntru, cei doi bărbaţi lucrau cu mare plăcere. Michael dădea viaţă personajelor şi crea situaţii pentru a-şi dezvolta trama, iar Adrian stabilea datele istorice şi economice pe baza cărora urma să se bazeze povestea. Rennie ştia că tatăl ei îşi satisfăcea în acest fel o nevoie lăuntrică.

Se bucura pentru el şi-i făcea plăcere să audă la fiecare masă detalii despre progresele făcute. Cu toate acestea, se simţea mai singură ca niciodată de la moartea mamei sale.

Michael fu cel care observă o schimbare în rău la câine. Parcă-i pierise pofta de viaţă. Se obişnuise să fie scos la plimbare în fiecare seară înainte de culcare. Rufus, care-l adoptase fără nicio problemă pe Michael, era scos de acesta la plimbare. În seara aceea, Michael se întoarse peste zece minute, lăsându-l pe Rufus afară.

— Nu ştiu ce are, dar nu pare a se simţi prea bine. Am fost la el la coteţ şi am văzut că nu s-a atins de mâncare.

— Bietul meu Rufus! Cât de mult mi-aş dori să ne poţi spune ce anume nu merge.

— Poate îl doare capul de la căldură, zise tatăl ei.

— Dar acum, după ploaie, nu e foarte cald şi, oricum, nu s-a plâns niciodată de asta. Cel puţin până acum.

— Dă-i ceva ce ai pentru el în seara asta, iar dacă nu se simte bine îl ducem mâine la veterinar.

Cu mari eforturi, câinele bău din laptele în care Rennie dizolvase un medicament pentru el. Lui Michael îi fu foarte greu după aceea să-l ducă în coteţul lui din fundul curţii.

A doua zi dimineaţă, Rufus arăta mai bine. Bău laptele şi se ţinu tot timpul după Rennie.

După ce-i mai puse încă o doză din medicamentul pe care-l avea, îl lăsă la umbră să se odihnească.

Fu o zi plină de întâmplări neplăcute. Băiatul care o ajuta din când în când la treburile lăptăriei, strică o cantitate însemnată de unt. Un negustor îi trimise un bileţel prin care o înştiinţa că nu mai ia ouă de la ea. După prânz, un alt băiat se tăie şi trebui dus de urgenţă la spitalul din Gravenburg.

Când se întoarse din oraş, Rennie avea de tăiat carnea, de cântărit şi de distribuit.

Deşi găti o mâncare foarte bună pentru cină, nu fu în stare să mănânce nimic.

— Eşti îngrijorată din pricina câinelui, spuse Adrian. Nu cred că putem face mai mult pentru el decât ceea ce am făcut.

Cuprinsă de remuşcări, întrucât uitase complet de Rufus, Rennie se duse să vadă ce face. Starea jalnică în care arăta o sperie. îi chemă pe tatăl ei şi pe Michael.

— Se pare că are într-adevăr ceva, zise Adrian. Ar fi trebuit dus azi la medicul veterinar. Mâine dimineaţă ar putea fi prea târziu.

— Du-te înăuntru, Rennie, spuse Michael. Nu-l putem lăsa să mai sufere.

— Mergem cu el chiar acum la medic, şopti ea.

— N-ar ajuta la nimic.

— Ba poate că da, spuse ea cu disperare. Mă duc să scot maşină până voi îl înveliţi în pătură şi-l aduceţi aici. Trebuie să încercăm să-l ajutăm.

— Nu cred că mai e deschis cabinetul la ora asta.

— Veterinarul locuieşte în apropiere şi este foarte amabil. A venit o dată la sfârşit de săptămână să examineze o vacă. Te rog, Michael, să mergem.

Din păcate, nu putea să-şi ţină promisiunea pe care şi-o făcuse de a nu folosi maşina decât o dată pe săptămână. Mai întâi, băiatul care se tăiase, iar acum un câine aflat pe moarte.

Dar, în timp ce se îndreptau spre oraş, Rennie nu se mai gândea la asta. Îndrăgitul animal mai respira, iar ea avea mare încredere în medicina veterinară modernă.

Adrian fu cel care se duse să vadă dacă veterinarul e la cabinet.

— Din fericire, e aici şi doreşte să-l vadă pe Rufus imediat. îl aduci tu, Michael? Poate c-ar fi mai bine să rămâi în maşină, Rennie.

Aceasta se simţea prea obosită pentru a protesta, deşi prefera să-i însoţească. Clipele care se scurseră între momentul în care intrară în cabinet şi cel în care se întoarseră fără el i se părură un calvar.

Luna îşi făcuse deja apariţia pe cer, iar ea îi putea auzi pe africani cântând.

Nu peste mult timp, cei doi bărbaţi se întoarseră. Michael se aşează pe bancheta din spate fără să scoată un cuvânt, iar Adrian îi spuse:

— Dă-te la o parte. Am să conduc eu.

— Ce avea?

— Febră sau ceva de genul ăsta. Se pare că a luat un virus de undeva de pe malul râului. Dacă nu l-am fi adus la medic, n-ar fi supravieţuit. Am fi putut să-l luăm înapoi acasă, dar am crezut că e mai bine să rămână peste noapte aici.

Rennie dădu din cap şi îşi aruncă privirea pe fereastră.

Se bucura foarte mult că animalul va supravieţui. Rufus devenise un membru cu drepturi depline al familiei.

Weekend-ul bătu la uşă. Duminică dimineaţă cei doi lucrară din nou, după care deciseră ca în restul zilei să se

odihnească. Rennie ştia însă prea bine că seara, după masă, se vor apuca din nou de lucru.

Romanul devenise pentru amândoi o obsesie.

Tocmai ceruse să i se aducă nişte ceai şi se duse să se schimbe când privirea îi fu atrasă de ceea ce zărea pe fereastră.

Jackie vorbea plină de însufleţire cu Adrian, în timp ce Michael o poftea pe Adela să ia loc pe un scaun, la umbră.

Prima reacţie a lui Rennie fu să se felicite că gătise în acea dimineaţă. După ce se îmbrăcă, îşi pieptănă părul şi se pudră. îi spuse lui George să scoată ceştile cele mai bune, după care se îndreptă spre verandă.

Când o văzu pe Rennie, Jackie se îndreptă imediat spre ea şi exclamă:

— Te rog să ne ierţi, Rennie, că nu te-am anunţat de această vizită. Am dorit foarte mult să te vizităm. Adela şi-a revenit şi ne-am reluat vechile obiceiuri. Nici nu ştii cât mă bucur să te văd din nou.

„O, Doamne! Sper că nu mai vrea să mă roage ceva! „Îşi spuse Rennie cu năduf în sinea ei.

Michael mai aduse nişte scaune şi se aşezară cu toţii în jurul mesei.

— Ce privelişte frumoasă! exclamă Jackie. Copacii aceştia imenşi şi verdeaţa sunt minunate. Mi-ar plăcea să trăiesc la ţară într-un asemenea loc. Totul e atât de strălucitor.

— Şi nici pe departe atât de monoton pe cât şi-ar putea imagina unii, o aprobă Adela.

Căldura aceasta sufocantă îmi dă mari dureri de cap, dar pentru voi, cei tineri, e departe de a fi o problemă.

— Ştiu şi eu, spuse Michael. Eu, care stau toată ziua la masă cu un stilou în mână, îmi vine uneori să ies afară şi să mă duc la râu ca să fac o baie.

— Şi de ce n-o faci? întrebă Jackie pe un ton atât de nevinovat de parcă nu i-ar fi pus înainte lui Rennie aceeaşi întrebare.

— Nu e prea curat, spuse el.

— O, da. Kent mi-a spus acelaşi lucru. Nici el nu înoată în râu, dar e norocos. Are o piscină naturală pe pământul lui, care e curată şi în care poţi să faci baie.

Piscina mea, îşi spuse Rennie în sinea ei cu o strângere de inimă Nu mai e sacră. A dus-o pe Jackie acolo.

— Ai văzut-o? nu rezistă ea impulsului de a întreba.

— N-am văzut-o. Pentru asta, trebuie să te caţeri, iar eu nu eram pregătită s-o fac.

Michael o privea pe Jackie.

— Kent Bradfield e o adevărată problemă în zona asta, nu-i aşa? spuse el.

Un bărbat care are o proprietate aici, foarte chipeş, foarte bun la echitaţie şi face ravagii printre femei. E un tip care mă face să mă simt de nimic.

— Ştiu şi eu, observă Adrian. Kent are gust literar, dar n-are prea multă imaginaţie. N-ar fi în stare să scrie un roman, deoarece e foarte comod.

În sinea ei, Rennie era bucuroasă că acesta nu era în stare să scrie un roman. Era, pur şi simplu, un bărbat cu picioarele pe pământ, – pentru care literatura nu era nimic altceva decât un mod de a se recrea. Nimic altceva.

Jackie îl privi pe Michael printre gene şi spuse:

— Am auzit de cartea pe care o scrii de la Rennie. Sper să aibă un succes răsunător.

— Aşa sper şi eu, spuse el pe un ton uşor emfatic.

Rennie consideră că sosise momentul să umple din nou ceştile cu ceai şi observă că nimeni nu gustase din prăjiturile pe care le pregătise. Dorea să afle părerea lor despre ele.

Jackie vorbi despre polo şi despre dans, precum şi despre faptul că descoperise un croitor indian care-ţi făcea orice la comandă în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

După ce terminară de băut ceaiul, Michael îi invită la o plimbare. Jackie acceptă imediat, dar se aşeză la braţul lui Adrian.

Când cei trei plecară, Rennie se simţi mai în largul ei numai cu Adela prin preajmă.

Adela îi vorbi despre felul în care plănuia să organizeze ziua de naştere a lui Jackie, peste şase săptămâni. Se gândea chiar să facă ceva în aer liber, la lumina lunii. Rennie stătea şi o asculta, iar în suflet simţi o uşoară amărăciune. Oare era invidioasă?

— Trebuie să ne pregătim pentru orice. Totuşi, Kent s-ar putea să nu fie de acord cu toată publicitatea care se face de obicei într-un asemenea caz. E atât de dominator. E exact genul de bărbat de care Jackie are nevoie pentru a fi ţinută în frâu. E partida ideală.

— Jackie… se va căsători cu Kent? îngăimă Rennie.

— Aşa se pare, spuse râzând uşor Adela. În ziua în care am plecat de la Johannesburg, n-am crezut că şi-ar putea găsi aici un soţ, mai ales unul atât de atrăgător din toate punctele de vedere. Ca să fiu sinceră, mi s-a luat o piatră de pe inimă datorită faptului că s-a îndrăgostit de un bărbat care i se potriveşte atât de bine. E ceva neaşteptat din partea lui Jackie. Veţi fi vecine, Rennie. Evident că în vacanţe va veni la Cape Town. Kent nu e genul de bărbat care s-o ţină prizonieră.

— A… cerut-o în căsătorie?

Adela râse din nou.

— Ţi-l poţi închipui pe Kent făcând aşa ceva înainte de a fi sigur că răspunsul va fi „da”? E clar că Jackie înseamnă foarte mult pentru el. De fiecare dată când vine în oraş, o invită la restaurant şi nu se uită şi nu dansează

cu nicio altă femeie. Iar ea nu lipseşte de la niciuna din partidele de polo care se desfăşoară sâmbăta. Nu ţi se pare suficient de semnificativ?

Rennie se gândi că aşa trebuie să stea lucrurile. Se lăsă uşor pe canapea şi se întrebă de ce se simţea atât de angoasată şi de rănită aflând toate astea despre Jackie şi Kent?

— Sunt atât de sigură de legătura dintre ei, încât i-am scris soţului meu ca să-i cer aprobarea pentru logodna lor. Va fi, desigur, de acord, dar unui bărbat îi place să ştie că a fost consultat.

Rennie se ridică imediat, auzind paşi pe hol. Cei trei se întorseseră de la plimbare.

Jackie fu cea care i se adresă prima:

— Ren, arăţi de-a dreptul istovită. Cred că bărbaţii ăştia doi te distrug.

— Nu-i văd decât duminica, îi replică ea pe un ton lejer.

Cele două femei hotărâră că a sosit momentul să plece şi gazdele le însoţiră până la maşină.

După ce acestea se îndepărtară, Adrian se duse să facă un duş, iar Rennie şi Michael rămaseră singuri.

Se aflau în grădină, iar cel care rupse tăcerea fu Michael, dar numai după o bună bucată de timp.

— De când trăiesc aici, am învăţat câte ceva despre psihologia umană. Te-am studiat mai întâi pe tine şi pe tatăl tău, iar acum cred deja că am devenit un expert.

— Pe cine-ai mai studiat?

— Pe Jackie. Pe cine altcineva? E un amestec. E ca un cocteil. La suprafaţă, pare superficială şi deloc sinceră. Dar se simte că în adâncul sufletului ei e nesigură pe ea şi că are nevoie de o anumită stabilitate. îţi poţi da seama imediat că n-a avut niciodată parte de aşa ceva. Are o mamă…

— Vrei să spui că se agaţă de Kent numai pentru că e o ancoră care i-ar putea oferi un punct de stabilitate? Te înşeli, Michael. Între ei, atracţia fizică s-a produs de la bun început.

— Spune-mi, te rog, cât de mult a ţinut atracţia fizică la o femeie?

— Depinde de femeie. Pentru Jackie, ar putea fi foarte importantă.

— Să înţeleg că pentru tine lucrurile nu stau aşa?

— Da, pentru tine. N-ai fost niciodată atrasă de felul în care arată un bărbat, de felul în care vorbeşte sau se comportă?

Cu un oarecare efort, aceasta îi răspunse încet:

— Iar eşti în căutarea unui model, dar refuz să joc acest rol. Dacă o asemenea informaţie e necesară pentru scrierea românului tău, du-te în oraş şi studiază-i pe oameni. Nu vei găsi aşa ceva la Mayenga.

Capitolul 6

Invitaţia Adelei la sărbătorirea majoratului lui Jackie îi parveni lui Rennie într-o miercuri pe la amiază. Alături de această invitaţie, sosi şi un plic din partea domnului Morgan, librarul şi prietenul tatălui ei. Acesta îi invita pe amândoi la inaugurarea Clubului de iahting, eveniment care urma să aibă loc sâmbăta următoare.

Adrian întoarse invitaţia pe toate părţile, şi în cele din urmă spuse:

— Ce-ar fi să mergem? Cred că găsim noi cu ce anume să ne îmbrăcăm pentru a fi la înălţimea acestei situaţii. Cred că ne-am simţi bine acolo.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai mult îi surâdea această perspectivă. Poate că o petrecere la care n-o va întâlni pe Jackie şi pe mama ei o va face să se simtă mai bine. îi va face în mod cert bine să mai plece de la Mayenga, iar domnul Morgan s-ar putea supăra dacă nu-i

onorează invitaţia.

În acea sâmbătă seara, fu cuprinsă de emoţie în timp ce se pregătea pentru această ieşire în oraş.

În ochi i se putea citi bucuria pe care o resimţea căutându-şi hainele cele mai potrivite momentului şi aranjându-şi părul.

În clipa aceea, Adrian bătu la uşă şi intră. Se opri lângă ea şi o privi uşor uimit.

— Pe cinstea mea! Ce bine arătăm în seara asta.

— Sper că ştii cum se ajunge la acest club, i-o întoarse Rennie.

— Mi s-a spus că e la ieşirea din oraş, pe stânga, lângă o bancă. Mă întreb dacă am fost vreodată până acolo.

— Ce mai contează asta acum, dragule? Hai să-i spunem la revedere lui Michael şi să plecăm, da?

Clubul era o clădire albă, imensă, iar de jur-împrejurul ei erau fel de fel de ambarcaţiuni de mare.

Adrian parcă maşina printre celelalte, pe iarbă, iar pentru câteva clipe Rennie se opri să admire iahturile.

Adrian crezu de cuviinţă că trebuie să-l caute pe domnul Morgan, dar nici nu apucară bine să intre în clubul acela strălucitor şi zgomotos, că un tânăr îmbrăcat în uniformă de marinar se apropie de ei. îl atinse uşor pe mânecă pe Adrian şi-l întrebă:

— Puteţi să-mi spuneţi cum vă numiţi?

— Desigur, băiete. Sunt Adrian Gaynor.

— O, Ce bine! Domnul Morgan mi-a spus să vă caut. A păstrat un loc pentru dumneavoastră pe balcon. Veţi avea o vedere foarte bună de acolo asupra cursei.

— Ai auzit, Rennie? spuse tatăl ei. Facem parte dintre cei aleşi.

— Mă tem că numai bărbaţii au acces acolo, spuse tânărul imediat. Domnul Morgan s-a gândit că poate fiica

dumneavoastră va dori să se plimbe cu o barcă în timpul cursei.

Am să chem pe cineva care să vă ducă sus, iar eu am s-o escortez pe domnişoara pe ponton.

— Foarte frumos din partea ta, zise Adrian. Noroc, Rennie.

Rămas numai cu ea, tânărul păru a se simţi mai în largul lui. O

conduse pe ponton şi-i arătă o barcă.

— Acesta e Silver Streak. E a domnului Morgan. Unul dintre băieţii săi o va conduce. Cred că vei avea companie. O, uite că cineva e deja acolo. Aşadar, nu eşti singură. Hei, tu de-acolo! Dă-i lui Rennie o mână de ajutor!

Când văzu cine era persoana pe care o chemase marinarul, un tremurat uşor puse stăpânire pe ea.

— E în regulă? întrebă tânărul. O să dansezi mai târziu cu mine, Rennie?

— Da, se mărgini ea să spună.

— Ce zici de faptul că acum zece minute mă gândeam la tine, spuse Kent la urechea ei.

— Chiar aşa? Mai exact, la ce anume te gândeai?

— Mi-a trecut prin minte că, dacă aş fi numai eu cu tine într-un loc din care să nu poţi fugi, te-aş face să asculţi o mulţime de lucruri de bun-simţ, dar şi o mulţime de prostii.

— Într-un… loc? spuse ea ca un ecou, luptându-se în zadar să-şi potolească bătăile inimii.

— Ca de exemplu, o barcă aflată pe o apă întunecată, îi explică el. Rennie se gândea că era de-a dreptul ironic să aibă o astfel de întâlnire, în asemenea condiţii.

Cum ea stătea în continuare în picioare, Kent o prise de mijlocşi-şi lipi trupul de al ei.

Simţea căldura acestuia cum o învăluia şi tânjea după îmbrăţişarea lui, dar, în acelaşi timp, era speriată.

Kent era ca şi logodit cu Jackie. Nu trebuia să uite asta.

— Ştiai că domnul Morgan a fost cândva un foarte bun jucător de polo? o întrebă el.

— Nu, spuse ea aproape mecanic. Chiar aşa?

— Există o fotografie de-a lui în pavilion. Trebuie să fi avut vârsta mea de acum. Toată lumea îmi spune că semăn foarte mult cu el.

Fără să vrea, tânăra râse când se gândi la asemănarea dintre domnul Morgan şi Kent.

— Văd că a meritat să spun asta, de vreme ce am reuşit să te fac să râzi.

Tăcu pentru câteva clipe, după care adăugă:

— Nu-i aşa că nu m-ai plăcut de la bun început?

— Da, aşa e. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să intri în conflict cu mine.

— Nu-i adevărat. Poate că n-am făcut niciun efort ca să mă placi, dar nici să fim duşmani n-am vrut. Te-ai gândit vreodată în aceste ultime săptămâni la cât de plăcut ar fi putut decurge totul dacă m-ai fi acceptat drept prieten de la început? Evident că n-ai făcut-o, adăugă el pe un ton ciudat. Ai fost prea ocupată să mă deteşti.

— Ce ridicol, se indignă ea. De ce să te detest?

— Pentru că văd la tine lucruri pe care reuşeşti să le ascunzi de ochii celorlalţi. La început, ţi-am admirat curajul şi tăria de caracter. M-a înfuriat peste măsură faptul că ai refuzat orice sfat şi orice formă de ajutor care ţi-ar fi permis să eviţi unele probleme. Eşti o încăpăţânată.

Din fericire pentru Rennie, zgomotul făcut de bărci o scuti de a căuta să-i mai dea o replică pe măsură.

Unul dintre iahturile care participau la cursă se răsturnase, iar celelalte se apropiară de el.

— Cursa s-a terminat, spuse Kent, cu regret amestecat cu ironie. Şi nici măcar nu ne-am dat seama

cine a câştigat. Ţi-e foame?

— Nu… da.

— Hotărăşte-te! spuse el cu sarcasm în glas. Înţeleg că nu ţi-e foarte foame, dar te simţi mai bine printre oameni, nu-i aşa?

— Nu… nu-i aşa. Dacă nu mă întorc odată cu ceilalţi, tatăl meu va fi îngrijorat.

— Eşti sigură că numai despre asta e vorba?

Rennie îl privi, dar pe chipul lui era întipărit acelaşi sarcasm.

— Voiam să scap de băiatul care păzeşte bărcile. Dar trebuie să alegi. Mai stăm puţin afară, sau intrăm?

Inima ei îi spunea să rămână, dar lumina era din ce în ce mai difuză, iar apropierea dintre ei o speria.

— Bine, zise el repezit.

Adresându-se băiatului, îi porunci:

— Poţi să ne dirijezi spre dig.

Rennie simţi cum acesta o împinge uşor pentru a se aşeza şi se supuse fără a protesta. îşi închise ochii, simţindu-se cuprinsă de o moleşeală inexplicabilă, iar în gât i se pusese un nod.

Aşadar, cam aşa se petreceau lucrurile. Avea douăzeci de ani şi credea că se maturizase de mult. Totuşi, îşi dădu seama că nu se maturizase deloc înainte de aceste clipe petrecute împreună când descoperi că nu-i place de Kent.

Masa era în toi. Kent stătea în picioare, cu mâinile în buzunare, iar pe frunte i se formase o cută.

În cele din urmă, Rennie găsi un subiect de conversaţie. îşi luă inima-n dinţi şi spuse:

— Ai auzit de Rufus?

— Câinele tău? I s-a întâmplat ceva?

În câteva cuvinte, ea îi explică situaţia.

— Ghinion, se mărgini să spună. Am să-ţi aduc altul.

— Nu. Deocamdată, nu-i cazul.

Spusese asta numai pentru că era încredinţată că un asemenea subiect cumva trist şi apropiat de sufletul ei o va ajuta să se elibereze de teama şi de vraja pe care o simţea în preajma lui.

Coborâră din barcă şi o luară pe dig, alături de alţi câţiva plimbăreţi.

Kent o ţinea de braţ, iar Rennie încerca să facă abstracţie de gestul lui.

— Eşti palidă, spuse el cu glas şoptit. Aşteaptă aici, să-ţi aduc ceva de băut.

Când se întoarse, îi zâmbi încercând să pară veselă şi se mută pe celălalt scaun pentru a-i face loc.

Kent o scruta cu privirea.

— Ai mai slăbit, zise el. Ai cearcăne sub ochi şi nici cu psihicul n-o duci prea bine. La ce Dumnezeu îi stă mintea lui Adrian?

Rennie încercă să-şi controleze bătăile inimii.

— Ţi se pare numai. N-am slăbit. Mi-e doar foame.

Îşi puse o bucată de brânză şi o felie de pâine pe o farfurie, dar nu se atinse de ele. Şi-ar fi dorit foarte mult o ceaşcă de cafea neagră.

— L-ai văzut pe tatăl meu?

Kent înălţă privirea şi spuse:

— E sus. L-am atenţionat că eşti aici şi că totul e în regulă.

Treptat, îi reveni culoarea în obraji şi fu în stare să lege câteva vorbe.

— Bea ce ţi-am adus. O să te facă să vrei să dansezi.

— Vreau să dansez chiar acum.

— Cu mine?

— Dacă nu te deranjează.

El râse uşor.

— Am făcut lucruri mult mai neplăcute. Ca să fiu

cinstit, la Crăciun mi-am promis în sinea mea că voi dansa cu tine măcar o dată…

— De Crăciun?

— Atunci ţi-am spus că nu-mi place să dansez, de unde ai tras concluzia că sunt un dansator foarte prost. îţi mai aminteşti?

Ea dădu din cap a încuviinţare şi se ridică.

Începură să danseze, iar Kent se încruntă puţin când ea făcu un pas greşit. El nu dădea greş niciodată.

— Tatăl tău se uită la tine, iar în privirea domnului Morgan e o sclipire şugubeaţă. Pot vedea asta de aici. Mă întreb dacă bătrânul a aranjat toată această poveste cu masa.

— De ce-ar face-o?

— Bună întrebare. I-am spus odată că eşti o fetişcană dificilă.

— Iar eu i-am zis cu vreo câteva săptămâni în urmă că eşti o bestie arogantă.

— Draga mea! Măcar suntem chit. Nu crezi că gâlceava a ţinut destul?

— Ba da, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

— Bine. Mă invit singur mâine dimineaţă la tine, pentru o ceaşcă de ceai.

Se opriră la una din ieşiri, iar Rennie simţi cu plăcere cum o boare de aer rece îi vine în faţă.

— Hai să mergem afară, propuse el.

Kent trase adânc aer în piept.

— Simţi mirosul de salcie înflorită?

— Mireasma amăruie? Seamănă foarte mult cu mirosul de mimoză. Ale tale n-au înflorit încă? De cât timp au nevoie puieţii pe care i-ai plantat pentru a ajunge la maturitate?

— De câţiva ani. Nu mă grăbesc. Oricum, am mai luat în concesiune nişte pământ cu pădure, pentru a-l lucra.

— Alt pământ, în afară de cel de la Elands Ridge?

El încuviinţă.

— Mi s-a făcut această ofertă cu puţin timp în urmă şi n-am stat pe gânduri. Locul arată ca în junglă, dar sunt sute de copaci valoroşi acolo. De-abia aştept să mă apuc de treabă.

Timbrul vocii acestuia se schimbă imediat, lucru care lui Rennienu-i scăpă.

— Se pare că îţi place foarte mult să faci pe silvicultorul.

— Nicio altă muncă nu e atât de fascinantă şi nu te face să te simţi atât de împlinit ca aceasta. Ştii, spuse el pe un ton gânditor, copacii au nevoie de zeci de ani pentru a creşte şi a deveni viguroşi.

— De-aceea e atât de scump lemnul, nu?

— În mare parte, da. Motivul principal e că un copac trebuie să aibă atât o înălţime foarte mare, cât şi nişte dimensiuni ample. Ani buni se scurg între momentul în care pui o sămânţă în pământ şi momentul în care copacul începe efectiv să prindă viaţă. Când eram mic, în grădina noastră se afla un nuc care trebuie să fi avut vreo optzeci de ani. îmi doream atunci să pot pătrunde cumva în interiorul copacului pentru a vedea câte inele are.

— Copacul exista şi înainte de construirea casei?

— De foarte mulţi ani. Grădina noastră era formată numai din copaci de genul ăsta, spuse el zâmbind cu nostalgie. Uneori, găzduiam scriitori care veneau special pentru a găsi inspiraţie aici şi pentru a se impregna de culoarea locală. Mai ales scriitori tineri, ca de exemplu Michael Rogers.

— Romanul pe care l-a scris e bun. Nu găseşti în el nicio notă falsă.

— Înclin să te cred. Ştii, am un imens respect pentru calităţile literare ale lui Adrian. Cum merge treaba la

roman?

— Michael stă şi lucrează câte douăsprezece ore pe zi şi a scris cam jumătate din el.

— Şi speră să-l termine cât e cu putinţă de repede şi să dea lovitura?

Rennie simţi că e nedrept cu Michael.

— Nu chiar, zise ea. Ştii, e genul acela de persoană care lucrează încet şi gradat.

Toţi banii pe care-i are, îi investeşte în carte.

— Trebuie că are mare încredere în calităţile lui, observă Kent.

— E foarte necesară încrederea în sine pentru a avea succes. Mai ales, în meseria pe care şi-a ales-o. Dacă romanul va fi un eşec, nu-şi va distruge numai cariera.

Kent îi aruncă o privire scurtă.

— Ce vrei să spui?

— Păi, n-o să mai aibă o leţcaie, n-o să mai aibă nici slujbă şi… se opri ea, ezitând.

— Nici vreo speranţă de a se căsători, îi termină Kent fraza. Crede că e suficient să scrii un singur roman pentru a deveni scriitor? Să presupunem că această carte va avea succes, cum va proceda la a doua, dacă n-are un naş care să i-o şlefuiască? Sau poate, zise el pe un ton rece, se va hotărî să rămână la Mayenga sau te va lua pe tine şi pe tatăl tău înapoi în Anglia, nu? Ai vrea să te întorci în Anglia?

— Cândva… dacă o să ne putem permite o vacanţă. Dar sunt sigură că, după o lună sau două, am să ard de nerăbdare să mă întorc la Mayenga.

La început, nu ne plăcea deloc aici, dar cu timpul am început să îndrăgim locul.

— Rennie, promite-mi ceva, spuse el prinzându-i mâinile.

— Ce?

— Mi-am dat seama că încerci să faci faţă tuturor problemelor de la fermă, fără să-l scoţi pe Adrian din casă, unde participă la conceperea acelui roman. Dacă un asemenea gest înseamnă atât de mult pentru tine, lasă-i să-şi vadă de treabă, dar promite-mi că vei apela la mine în caz de nevoie.

— Dar, Kent…

— Ştiu cum merg treburile la o fermă. În fiecare zi, apar o mulţime de probleme, dar care îşi pot găsi o rezolvare.

— Aşa am să fac. Promit.

— Prea bine. Dacă… o să treci vreodată pe la mine, o să vezi şi singură.

— Mă îndoiesc. Le ascunzi foarte bine.

Uşa pe care Kent o închisese mai devreme, se deschise brusc şi mai multe cupluri ieşiră să ia o gură de aer.

Cei doi se întoarseră înăuntru. Adrian stătea de vorbă cu câţiva oameni în vârstă. Când dădu cu ochii de Rennie, privirea i se însufleţi. O bătu uşor pe mână.

— Ei, draga mea, se pare că în seara asta Kent te-a acaparat. Mi-a spus că ai fost de acord să dansezi cu el. Te simţi bine?

— Da, mulţumesc. Bună seara, domnule Morgan. Ce mai faceţi? E o petrecere minunată.

Bărbatul ridică din sprâncene.

— Cât ai văzut din ea? o tachină el. Kent e genul de bărbat care monopolizează o femeie. Are obiceil ca, dacă a pus ochii pe o femeie la o petrecere, să se ţină scai de ea toată seara. Am văzut asta la „Clubul Pinului”.

— E o politică foarte bună, pentru că mă scuteşte de obligaţia de a vorbi cu o mulţime de femeie pe care nu prea cred că o să le mai văd după aceea.

— Gândeşte-te numai la ce-ai putea pierde! Poate că

femeia care-ţi este predestinată se mişcă pe aici pe undeva, iar tu ratezi şansa de a o întâlni.

— Asta e bine pentru amândoi, domnule Morgan. Nu văd nicio doamnă Morgan pe aici.

Bătrânul râse cu poftă.

— Nu mai sunt de vârsta ta, dar dacă mi-aş găsi o femeie de vreo cincizeci de ani, m-aş căsători cu ea imediat.

— Dar ai trecut cu vreo douăzeci de ani de vârsta asta.

— Chiar aşa? spuse domnul Morgan pe un ton voit surprins.

Păi atunci, să-ţi fie învăţare de minte.

Îi zâmbi lui Rennie şi spuse:

— Pune mâna pe el şi îmblânzeşte-l. Fă-l să tânjească după tine. O să vrea să te strângă de gât, dar lucrul acesta vă va face bine amândurora.

Kent râse uşor văzând-o cum roşeşte.

— Rennie nu e genul de femeie care să facă aşa ceva. Nu-i aşa, micuţo? Nu m-ar răni, în afară de cazul în care aş răni-o eu mai întâi.

Observaţia lui Kent era atât de adevărată, încât Rennie nu ştiu ce să-i răspundă.

Din fericire, fu salvată de marinarul care o condusese mai devreme pe dig şi căruia îi promisese un dans. După ce bău o băutură răcoritoare cu el, se întoarse lângă tatăl ei. Kent era şi el tot acolo şi vorbea cu un fost judecător despre vânzarea unor ponei.

Rennie se aşeză pe un scaun lângă tatăl ei.

— Mă bucur că am venit, spuse el. E atât de diferit faţă de toate petrecerile la care am participat, iar oamenii sunt atât de prietenoşi. îl vezi pe bărbatul care vorbeşte cu Kent?

— Cel gras?

— Are o bibliotecă personală de trei mii de volume. Cred că are numai volume valoroase. M-a invitat să-i fac o vizită pentru a-i vedea cărţile şi am să onorez invitaţia imediat ce termin notele pentru cartea lui Michael.

Peste puţin timp îşi făcu apariţia şi Kent. Se aşeză lângă Adrian şi spuse:

— Am să plec curând. Mergeţi acasă?

— Aş vrea să mai discut ceva cu judecătorul, spuse Adrian.

Dar Rennie cred că e obosită…

— Hai să mergem, Rennie. Te duc acasă, iar tatăl tău se va întoarce când va găsi de cuviinţă s-o facă.

După ce se despărţiră de Adrian, cei doi ieşiră afară.

— Parcă aveai o poşetă? spuse Kent într-o doară.

— Geanta mea! exclamă Rennie. Nu mi-am luat un pardesiu, dar poşeta de seară din mătase neagră sigur o aveam la mine. Oare unde am pus-o?

El o privi întrebător.

— Ia încearcă să-ţi aminteşti! Când ţi-ai dat ultima dată cu pudră?

— Nu mi-am dat cu pudră. Cred că arăt groaznic.

Instinctiv, îşi duse mâna la nas.

— Geanta, îi aminti Kent. O aveai când am dansat?

— În mod cert, n-o aveam. Nu sunt obişnuită să port aşa ceva. De fapt, n-am deschis-o de când…

De când? Din seara în care se întâlnise cu Michael, nu?

— Cred că am uitat-o în şalupă.

— Dacă lucrurile stau aşa, n-avem decât s-o căutăm şi să ne strecurăm după ea.

Când ajunseră la ambarcaţiunea pe care o căutau, Kent spuse:

— Am să intru în ea şi am să aprind nişte chibrituri. Geanta ar trebui să fie pe undeva prin preajma locului în

care ai stat.

Rennie îl privi cum bâjbâie prin întuneric să aprindă câte un chibrit.

După ceva timp, îl auzi exclamând:

— Am găsit-o! Se pare că s-a deschis şi tot ce aveai în ea s-a împrăştiat. Vrei să vii să le strângi tu însăţi?

— Nu-i nevoie. Oricum, nu-i mare lucru. Le strângi tu, te rog?

— Desigur.

Când se întoarse, într-una din mâini ţinea geanta goală, iar în cealaltă lucrurile. îi întinse geanta goală şi-i spuse:

— Tine-o aşa, ca să-ţi pun în ea bunurile.

— Mai întâi, o pudră compactă, da?

— Da, spuse ea râzând.

— …o batistă şi un pliculeţ cu parfum. Asta-i tot?

— De ce? Ai mai găsit şi altceva? Ce? Bani?

— Nu.

— Habar n-am. Mă dau bătută, zise ea după ce stătu puţin pe gânduri.

El desfăcu palma.

— Perlele, prostuţo.

— Perle? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Apoi, îşi aminti brusc de unde le avea şi fu cuprinsă de un tremur violent.

— Sunt ale lui Michael.

— Ale lui Michael?

Vocea lui nu trăda nimic, dar în timp ce se îndreptau spre maşină, Rennie deveni conştientă de faptul că se produsese o schimbare.

— Aşadar, Michael poartă perle, spuse el cu sarcasm. Măi, să fie! Rennie vru în clipa aceea să-i spună adevărul. Lănţişorul acela de perle era al lui Jackie.

Fusese prea ocupată cu treburile de la fermă pentru

a-i înapoia perlele lui Michael. Dar Jac îl iubea pe Kent, iar el… poate că nu era chiar atât de îndrăgostit de Jac.

Îşi dădu seama că trebuie să-i dea cumva de înţeles că perlele nu sunt ale ei şi că nu fuseseră niciodată. Oare ar crede-o, fără să-i mai ceară alte detalii?

Îşi dădu seama că n-ar crede-o şi fu cuprinsă de o furie neputincioasă împotriva lui Jackie. Întotdeauna obţinea ceea ce-şi dorea pe seama celorlalţi.

Kent îi deschise uşa şi-i dădu o pătură cu care să se învelească. Merseră tăcuţi mare parte din drum, dar după ce trecură peste pod, Kent îi puse câteva întrebări banale.

— Eşti obosită?

— Puţin. Mulţumesc pentru tot, zise ea.

— Vrei să te conduc înăuntru?

— Cred că am să mă duc imediat la culcare.

După ce opri maşina în faţa casei şi-i deschise uşa, remarcă:

— Se pare că sunt multe lumini aprinse.

— Da. O să te vedem mâine?

— Probabil că da. Pe la zece dimineaţa.

— Noapte bună, Kent.

— Noapte bună.

După ce maşina porni din nou la drum, ea mai stătu puţin afară, după care intră înăuntru. N-avea deloc chef să stea de vorbă cu Michael, după episodul din seara aceea. Dorea numai să-l salute şi să se ducă la culcare.

— Nu te-ai culcat, Michael?

— Nu încă. A fost frumoasă petrecerea?

— Splendidă.

— Unde e Adrian?

— A mai rămas. Să laşi luminile aprinse, da?

— Sigur. Vise plăcute, Rennie.

Când ajunse sus, Rennie stătu mult timp cu pătura strânsă în jurul trupului, incapabilă să se gândească la

ceva. Într-un târziu, începu să-şi pregătească patul de culcare.

A doua zi, imediat după micul dejun, îi dădu lănţişorul de perle lui Michael. Acesta îl strânse în palmă şi spuse cu tristeţe:

— În cutia în care l-am cumpărat, arăta bine. Kent îi poate oferi, sunt sigur, un diamant.

Rennie îl privi cu simpatie.

— Ce cuplu ciudat vor fi! Jackie nu e chiar ce-şi doreşte Kent, iar ea nu va fi o soţie bună pentru un proprietar de plantaţie.

Rennie îl privi uimită.

— De unde ştii? întotdeauna a spus că-i place la nebunie viaţa la ţară.

— Aşa a spus? Poate că m-am înşelat din nou.

Ieşi afară, iar peste câteva minute Rennie îl auzi fluierând în timp ce răsucea perlele în buzunar. Asta ajunsese să însemne Jacqueline Caton pentru el.

Capitolul *1*

În cursul următoarei săptămâni, Kent veni de două ori la Mayemga, dar de fiecare dată stătu puţin, iar compania lui nu era dintre cele mai plăcute. Vorbi numai despre cultivarea pământului şi despre recolta de anul viitor. Când Adrian spuse că nu plănuiau să planteze nimic pentru anul următor, Kent se încruntă, dar nu spuse nimic şi nici nu făcu vreo sugestie despre schimbarea locului unde să fie cultivate anumite plante.

Rennie se gândi că venea numai pentru a-şi ţine cuvântul dat. îi aştepta cu nerăbdare vizitele, dar indiferenţa lui o rănea. Părea bsent şi de neclintit.

Dacă se întâmpla să rămână singură cu el, simţea cum vechea aversiune se înălţa din nou între ei ca un zid. N-o mai tachina, iar sarcasm era foarte rar în vocea lui. De fiecare dată când pleca, simţea o uşurare dureroasă.

Michael muncea foarte mult. Într-una din după-amiezile petrecute în oraş, l-a convins pe unul din partenerii de la tenis să-i dea o maşină de bătut portabilă, aşa încât capitolele încheiate erau negreşit dactilografiate. Seara, Rennie le corecta şi le mai aranja.

Aşa cum anticipase, eroina lui avea chipul şi asemănarea lui Jackie. Mai apărea şi un alt personaj feminin, modelat, se gândi Rennie, în mare parte după personalitatea ei. O persoană drăguţă şi săritoare care-l îndrăgise de la bun început pe erou, fără a-i cere să-i împărtăşească iubirea, se căsătorise târziu şi devenise câinele de pază al soţului ei. Lectura era plăcută şi ironic de adevărată. Michael avea acel talent de a da viaţă personajelor sale, fie că le plăcea, fie că nu.

Rennie îi împărtăşi lui Adrian părerea ei despre ceea ce scrisese Michael într-una din după-amiezi. Încercă să-i amintească de faptul că, dacă îşi va da mai mult silinţa să-l ajute pe Michael, va fi mai repede liber să muncească la fermă, la strângerea recoltei.

Adrian începu să-i vorbească despre evenimentele care se vor produce în a doua parte a romanului. iar Rennie spuse că Michael avea talent.

— Aşa e, o aprobă Adrian. Oamenii aceia există şi reacţionează ca nişte fiinţe umane. De aceea mă şi bucur atât să-l ajut. Pentru cel de-al doilea roman pe care-l va scrie, i-am sugerat să-şi plaseze acţiunea în Egiptul de astăzi. La urma urmei, povestea şi felul de a nara sunt cele două elemente care fac vandabil acest gen de cărţi. Dacă va alege să-şi plaseze acţiunea într-un cadru cunoscut, culoarea locală va veni de la sine.

— Următoarea carte îi va lua mult mai mult timp decât prima.

— Aşa e, dar asta nu prea va mai conta. Totul cere timp. De asta se lovesc până şi cei mai entuziaşti oameni.

Pe măsură ce înaintezi în vârstă, ambiţia scade. Pe vremuri, voiam neapărat să scriu o carte, evident nu în genul celei pe care o scrie Michael, ci una de eseuri. Genul acela de carte pe care nimeni nu-l cumpără.

— Eu aş fi cumpărat o sută.

— Sunt convins de asta, spuse el zâmbind tandru. Se pare că n-am fost suficient de ambiţios, iar acum ambiţia mi-a dispărut cu desăvârşire. Totuşi, faptul că am lucrat cu Michael m-a făcut să înţeleg că n-am să fiu niciodată un bun fermier. îmi pare rău pentru tine.

— Am ştiut asta de la bun început. Venirea lui Michael n-a făcut decât să-mi întărească această convingere. Tot ce contează e să fii fericit.

— Fericirea ta e mult mai importantă decât a mea, spuse el privind-o drept în ochi. Mă gândesc adesea la tine, Rennie, şi mă simt vinovat că te-am adus aici şi te-am lăsat să te descurci singură cu toate.

— Prostuţule! N-aş fi renunţat la Mayenga pentru nimic în lume.

Lucrul acesta era adevărat. Căldură mare, oboseală, dureri de spate sau de inimă, niciun sacrificiu nu i se părea prea mic.

Recolta de soia fusese destul de bogată, dar pierderile erau destul de mari pentru a simţi vreo satisfacţie. Era puţin speriată de faptul că viitorul lor la Mayenga depindea de recolta de porumb. Din când în când, era bântuită de gândul că s-ar putea îngloda în datorii.

A doua zi, aşa cum se întâmpla de obicei, vremea se schimbă brusc. Soarele arătător de pe cer făcu loc unor nori ameninţători.

După-amiază, se formară vârtejuri de praf care se înălţară şi coborâră.

În mod ciudat, cerul se lumină, dar pe măsură ce

rafalele de vânt se înteţeau, nori albi, înfricoşători în nemişcarea lor se iviră. Nu exista niciun semn de ploaie.

Paddy începu să se agite, datorită faptului că în ochi îi intrau firicele de parf. Părul pe care Rennie şi-l prinsese într-o coadă fu vânturat de vânt.

Când ajunse în grajd, tatăl ei şi cu Michael o aşteptau îngrijoraţi. Cum o văzură, se grăbiră s-o întâmpine.

— Ce bine c-ai venit, Rennie! Dă-te jos şi vino la adăpost. E o vreme îngrozitoare! se auzi cu mare greutate prin vuietul de afară vocea lui Michael.

Peste câteva minute se aflau cu toţii înăuntru, răsuflând uşuraţi, închizând geamurile şi încuind uşile.

Michael se prăbuşi într-un fotoliu şi spuse:

— O, Doamne! Ia ascultaţi! Cât de adâncă e fundaţia casei, Adrian?

— Nu mai ţin minte, spuse Adrian pe un ton absent. Dar se pare că o să aflăm curând.

— Oare vântul ăsta puternic o să ne doboare porumbul? întrebă cu neliniște în glas Rennie.

— Chiar dacă se va întâmpla asta, ştiuleţii vor fi întregi, îi răspunse Adrian iar un vânt atât de puternic nu poate ţine mult.

Era o observaţie de bun-simţ, se gândi Rennie. De când se mutaseră aici, nu mai trecuseră prin aşa ceva.

— E ciudat, anormal, adăugă el ciulind urechea pentru a auzi zgomotul pe care-l făceau obiectele care zburau, duse de vânt.

E ca în Anglia, sau chiar mai rău.

— E de o mie de ori mai puternic, întări Rennie.

— Dacă va mai ţine o oră tot aşa, vom avea mult de reparat.

— O să ne descurcăm noi, îl îmbărbătă Michael. E prea devreme, Rennie, pentru o ceaşcă de ceai?

Bucuroasă că are ceva de făcut şi că în acest fel nu se

mai gândea atât la urgia de afară şi la ce se va alege de recolta de porumb, Rennie se duse la bucătărie pentru a prepara ceaiul.

Următoarele două ore fură ca un coşmar.

Când, în cele din urmă, vântul se potoli, se lăsase deja întunericul. Era o noapte fără stele. Era clar că nu se puteau apuca acum de reparaţii.

Rennie aşteptă toată noaptea ploaia care nu veni.

Când se lumină de ziuă, ieşiră afară să vadă ce pagube se produseseră. O bucată de fier zăcea pe jos pe verandă, lăsând o gaură destul de mare în acoperiş. O poartă din stejar fusese purtată de vânt până într-un strat de flori. Totul părea să fi fost devastat.

Rennie îşi aminti vag de faptul că-i promisese lui Kent că-l va chema, dacă va avea nevoie de ajutor. El ar fi ştiut să-i ţină în frâu pe muncitori şi ar fi trimis pe cineva să repare acoperişul. Kent părea a avea tot ceea ce-i trebuia ei în clipa aceea. Dar poate că era ocupat să facă reparaţii la el. Iar dacă nu-şi dădea seama şi singur de greutăţile prin care trecea, arunci era mai bine să-i rămână necunoscute. Cine ştie, poate că mâine îi va scrie câteva rânduri pentru a-i spune prin ce au trecut. Ar ajuta-o foarte mult dacă ar veni la sfârşit de săptămână la Mayenga.

* * *

Spre cinstea lui, Michael lucră foarte mult şi cu spor. Din păcate, seara spuse că-l doare mâna de atâta scris şi că va fi nevoit ca a doua zi să facă o pauză.

— Se pare că mă doare nu numai încheietura mâinii stângi, ci şi a celei drepte. N-am să mai scriu sau să bat la maşină pentru câtva timp.

Rennie se grăbi să aducă nişte apă rece şi o compresă.

— Pune-ţi mai întâi o compresă cu apă rece, iar după

aceea o să facem şi un masaj. îţi va face bine să iei o pauză.

— Ştiu. Se pare că am fost prea nerăbdător. După ceea ce s-a întâmplat aseară, n-am mai putut să adorm. Mi-am petrecut toată noaptea gândindu-mă.

— Aşa am făcut cu toţii.

— Mă tem că gândurile mele erau cât se poate de egoiste. M-am gândit numai la carte. Capitolul al doisprezecelea marchează jumătatea cărţii: o sută de mii de cuvinte. Majoritatea textului e deja dactilografiat şi e numai bun de trimis unui editor. Cred că am să-l trimit unui prieten, la Londra, numai pentru a-mi spune o părere.

— Da, cred că e o idee bună, îl aprobă cu entuziasm Rennie. Dacă te vei odihni şi sâmbătă, cred că am să-ţi dactilografiez eu ultimele pagini.

— Eşti foarte săritoare, Rennie. Te gândeşti mai întâi la ceilalţi şi abia apoi la tine, deşi cred că eşti frântă de oboseală.

Era, într-adevăr, foarte obosită. îşi simţea fiecare parte a corpului dureroasă. Cu toate acestea, se gândea în primul rând la tatăl ei. Adrian era un bărbat sănătos, numai că obosea foarte repede. Cum Michael nu mai putea lucra nici el mâine, foarte multe lucruri vor cădea în responsabilitatea ei. Ar fi oare bine să-i ceară ajutorul lui Kent?

În seara aceea era oricum prea târziu, iar probabil că a doua zi dimineaţă va vedea lucrurile altfel. Va avea suficient timp să se gândească la asta până mâine la prânz.

A doua zi dimineaţă, trimise nişte oameni pe câmp, iar ea o luă pe Paddy şi se duse să arunce o privire asupra stării porumbului după furtună.

Aşa cum se aştepta, porumbul era căzut la pământ, dar ştiuleţii erau întregi, prinşi de tulpină. Recoltarea porumbului se va face mai greu, dar măcar aveau ce

strânge.

O luă pe cărarea dintre lanurile de porumb. Adierea rece a vântului aducea şi un miros uşor de fum. De undeva de departe, se înălţau rotocoale de fum. Apoi, imaginea deveni mai clară şi-i văzu pe muncitori încercând să stingă focul cu sacii.

Netoţii! făcuseră focul ca să se încălzească, fără a se gândi la faptul că vântul bătea din spatele lor.

Pe Rennie o cuprinse panica. Văzu cum focul se înteţeşte şi cuprinde porumbul.

Îşi dădu seama că singurul care o putea ajuta era Kent. Acesta avea aparatură care putea să oprească focul, aparatură pe care o luase pentru pădure.

Fără a mai sta pe gânduri, dădu pinteni calului.

În minte nu avea decât proporţia dezastrului, dacă nu va face nimic pentru a opri focul.

Când ajunse în sfârşit la Elands Ridge şi zări casă, începu să caute o poartă pentru a intra.

Încercă să-l strige pe Kent, dar avea gâtul uscat, iar rezultatul fu lamentabil.

O tăcere deplină domnea, dar Rennie se gândi că trebuie să fie cineva acolo, fie şi un servitor.

Cu ultimele puteri pe care le mai avea, reuşi să-l strige pe Kent.

Acesta îşi făcu imediat apariţia, aproape nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rennie! Cum de-ai ajuns în halul ăsta? Ce s-a întâmplat?

Aceasta de-abia reuşi să şoptească:

— Ne-a luat foc porumbul… muncitorii nu reuşesc să-l oprească… Nu trebuie să pierdem recolta. Nu trebuie!

— În ce parte? întrebă el imediat.

— Spre Mayenga… pe partea care vine dinspre râu.

— Nu mai spune nimic. Recapătă-ţi suflul până-l

chem pe intendentul meu.

Îl auzi cum vorbeşte din hol.

— Da, Maxwell. Porumbul familiei Gaynor e în flăcări, aproape de Mayenga… Ia tot echipamentul pe care-l ai, precum şi oamenii tăi. Promite-le o primă, dacă lucrează foarte bine. Vântul bate cu putere, dar fă tot ce poţi. Te descurci fără mine? Bine.

După ce puse telefonul în furcă, se întoarse lângă Rennie. Turnă nişte whisky într-un pahar şi i-l aduse să bea.

Avea faţa plină de fum, iar părul era răvăşit.

Kent tăcu câteva minute, în timp ce ea sorbea din pahar. În cele din urmă, Rennie ridică privirea şi spuse:

— Îmi pare rău, Kent.

— Rău? întrebă el. De ce n-ai strigat?

— Cred că din cauza cursei.

— Nu vreau să mai aud nimic. O să rămâi aici şi o să te odihneşti atât cât vei avea nevoie.

— Dar porumbul…

— Lasă porumbul în seama mea.

Scoase o batistă din buzunar, o udă şi începu să-i şteargă fruntea.

— Nu credeam că poţi fi atât de drăguţ, Kent, spuse ea zâmbind. Eşti ca un frate mai mare.

— Aşa să fie! zise el scurt. Am să te duc într-o cameră să te culci. Eşti pregătită?

Când intrară într-una din camerele de sus, lăsă jaluzelele jos şi se uită la ceas.

— E patru. Am să mai trec să văd ce faci pe la şapte. îţi va fi foarte greu dacă nu dormi.

— Trei ore, începu ea. Dar, Kent…

— Stai liniştită, m-am gândit la toate. Am să-l anunţ pe tatăl tău că eşti aici şi am să-ţi spun care e situaţia de pe câmp. Odihneşte-te, micuţo. Nu vreau să-ţi pierzi

cunoştinţa.

Îi atinse uşor obrazul cu fruntea, iar când se ridică, un zâmbet ironic îi apăru pe faţă.

— Ai puţină temperatură, dar nu e nimic grav. Culcă-te, micuţo. O să vorbim mai târziu.

Kent închise uşa în urma lui, apoi, cu zgomot, răsuci cheia în broască.

Cineva bătu în uşă, iar ea spuse:

— Intră.

Îşi dădu seama că nu mai răsucise cheia în broască pentru a o deschide. Oare mai intrase în timp ce dormea? în clipa aceea, era un lucru pe care nu mai punea mare preţ.

— Te doare capul? întrebă el blând. îţi mai aduc o pernă şi nişte aspirină.

Ce ciudat i se părea că un bărbat atât de înalt putea să se mişte prin cameră fără a face zgomot. Îndemânarea de care dădea dovadă era uimitoare.

— Aşa, e mai bine acum? înghite pastilele astea, dacă poţi. Dar fără prea multă apă. Te doare în gât?

— Nu, mi-e doar foarte sete, iar aici e foarte cald.

— Mă duc să deschid geamul ca să iei puţin aer.

— Cât e ceasul?

— E nouă. Ai dormit mult.

— Cred că ai pus ceva în băutura pe care mi-ai dat-o.

— Ce acuzaţie, se indignă el, fără a nega în mod explicit afirmaţia ei.

După o pauză, Rennie spuse:

— Porumbul?

— Am reuşit să oprim focul. Ne-am luptat cu el vreo trei ore, dar cam o treime din recoltă e distrusă.

— Mulţumesc, Kent, spuse ea cu o voce tremurând şi plecându-şi privirea. Tata a aflat?

— Da. A vrut să vină după tine, dar l-am oprit. I-am

spus că o să te întorci când o să fii pregătită. Vezi ce se întâmplă când exagerezi cu munca? Socul focului şi drumul pe care l-ai făcut până la mine te-au epuizat.

Apoi, pe un ton schimbat, adăugă:

— Mă bucur că ai venit la mine, Rennie. Să nu-ţi pară rău pentru că ai luat această decizie.

— Ce te face să crezi că aş putea regreta?

— Felul în care te-ai comportat. Ar fi fost o mişcare proastă să te încăpăţânezi să nu ceri ajutorul nimănui. N-ai fi reuşit să te descurci singură. Există ceva în tine care te face să ai o reţinere faţă de mine.

— Ai fi vrut să-ţi cer ajutorul în orice situaţie?

— Nu despre asta e vorba. Oricum, dacă ai fi făcut-o, în clipa asta n-ai mai fi avut de trecut prin emoţii atât de puternice.

— Cred că tata e îngrijorat. Trebuie să plec.

— Poate c-ar trebui să-ţi spun că m-am certat puţin cu Adrian în seara asta. Nu-ţi face griji, n-a fost nimic grav. Am vrut numai să-l fac să-şi dea seama de starea în care te-a adus. Având în vedere faptul că ţine foarte mult la tine, mi s-a părut o dovadă de orbire din partea lui faptul că nu şi-a dat seama de starea în care te afli. Ne-am desprţit prieteni şi mi-a spus că pot veni oricând la Mayenga.

— Sper că nu l-ai supărat.

— La început, s-a supărat când i-am explicat, fără a înflori realitatea, cum arătai în această după-amiază. Apropo, ziaristul era plecat.

— Poate că şi-a petrecut seara în oraş.

— Nu şi-a terminat capodopera?

— A scris cam jumătate din roman. Kent, ce s-a întâmplat cu Paddy?

— E la mine în grajd. Se odihneşte. Am să ţi-o aduc mâine.

Se duse la masă şi-şi stinse ţigara în scrumieră.

— Crezi că poţi să te ridici?

Rennie se ridică în capul oaselor şi întrebă:

— Crezi că m-aş putea spăla puţin pe faţă?

În baie, la contactul cu apa caldă, obrajii săi îşi recăpătară culoarea.

Răsuflând uşurată că înfăţişarea ei nu avusese prea mult de suferit, se îndreptă spre camera în care dormise.

Kent stătea în pragul uşii şi o aştepta.

— Totul e în regulă?

— Da, mulţumesc.

— Mă tem că nu-ţi pot oferi nimic să-ţi dai pe faţă.

Ea zâmbi şi spuse:

— Îţi sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine astăzi.

— Chiar aşa? Nu ştiai că pot fi atât de drăguţ, zise el pe un ton ironic. Ca un frate mai mare! Nicio femeie nu mi-a adus o insultă mai mare ca asta. Am înghiţit-o numai pentru că starea în care te aflai era foarte gravă.

Ea îşi ridică privirea şi ochii îi sclipiră.

— De atunci au trecut câteva ore, timp în care am dormit.

— Da, micuţo, dar nu eşti într-o stare suficient de bună încât să fii sărutată aşa cum numai eu ştiu s-o fac, evident.

Văzând-o cum roşeşte, adăugă râzând:

— Te sperie gândul că te-aş putea săruta?

— M-ar speria, dacă ar exista o probabilitate cât de infimă pentru ca acest lucru să se producă.

— Tare încrezută mai eşti. Se întâmplă ca un bărbat să vrea să spună anumite lucruri unei femei, dar cuvintele nu-l ajută deloc. În asemenea momente, un sărut e binevenit. Oricum, nu există nimic mai frustrant decât o discuţie care nu atinge punctul culminant. Acum, o să te

duc acasă.

Schimbul acesta de replici îi rămase în minte lui Rennie mult timp după ce se întoarse la Mayenga. Oare Kent vorbise serios când îi spusese că ar dori s-o sărute, sau o făcuse numai pentru a vedea care-i sunt reacţiile? Oare de ce se simţea fericită tocmai acum când ea şi tatăl ei se aflau în pragul dezastrului?

Adormi cu zâmbetul pe buze.

Deşi Adrian nu pomeni nimic de vizita din ajun a lui Kent, instrucţiunile foarte precise ca ea să nu iasă din casă, precum şi refuzul de a discuta despre literatură, trădau o îngrijorare târzie, dar sinceră.

Michael spuse că se simte ca un laş, pentru că stă deoparte de orice fel de muncă.

— Nu-mi place să stau aşa... degeaba. Dacă eşti absolut sigură că nu te pot ajuta cu nimic, mi-aş lua ceva de mâncare şi aş pleca. Măcar de mers, tot mai pot să merg.

Rennie nu făcu nimic pentru a-l opri. Era mai bine dacă dădea cât mai rar ochii cu Kent.

Chiar în ziua aceea, Kent urma să-şi facă apariţia, iar Rennie se îmbrăcă în mod special cu o rochie în albastru şi alb, cu nişte sandale albe, iar părul şi-l strânse într-o coadă.

Michael îşi luă ceva de mâncare la el şi nişte cărţi, după care plecă. Adrian se întoarse de la treburile pe care le avusese de făcut şi ceru o ceaşcă de cafea.

— Ştii, Rennie, cred că am să-mi vând toate ediţiile rare de cărţi pe care le am. Judecătorul acela bătrân pe care l-am întâlnit la petrecere vrea neapărat să le achiziţioneze şi e dispus să plătească foarte mult pe ele. Suficient de mult încât să ajungem din nou în situaţia financiară la care eram primăvara trecută. O să fie bine să avem din nou nişte bani la bancă.

— Cărţile tale! Nu poţi să faci aşa ceva!

— Aşa gândeam şi eu aseară, spuse el zâmbind. Dar, de vreme ce sunt suficient de valoroase încât cineva e dispus să le plătească preţul cuvenit, mă bucur s-o fac.

Tonul nepăsător pe care vorbea n-o păcăli pe Rennie. Aceste cărţi atât de preţioase, îi luaseră foarte mult timp să le colecţioneze. Făceau parte din existenţa lui. În trecut, era dispus să renunţe la multe alte lucruri pentru a-şi cumpăra aceste volume. Ea şi mama ei îl ajutaseră de foarte multe ori pentru a le obţine. De obicei, nu se arăta extravagant în ceea ce cumpăra. Dar cărţile foarte vechi şi care musteau de înţelepciune contribuiau la armonia lui interioară. Le iubea foarte mult şi se considera privilegiat că le are. Rennie era hotărâtă să se opună vânzării.

— Nu peste mult timp vom câştiga şi bani, zise ea. Cu puţin noroc, vom primi cecul pentru porumb la sfârşitul lunii, sau la puţin timp după aceea. Nu vor fi prea mulţi, dar ne va permite să acoperim cheltuielile pentru următoarele săptămâni.

— Şi după aceea ce-o să facem? O să ipotecăm casa? Nu, draga mea. De data asta, am să merg până la capăt. Din sezonul următor, vom angaja un pădurar şi vom planta ceva pe fiecare bucăţică de pământ, chiar şi în vârf, unde există un teren virgin. Kent spune că am putea trăi foarte bine toată viaţa din exploatarea acestui pământ. De acum încolo, sunt hotărât să mă dedic acestui scop.

— Dar cu puţin timp în urmă, recunoşteai singur că n-ai stofă de fermier şi doreai să părăseşti Mayenga. Cum rămâne cu turneul acela de lectură?

— Prostii. Nu poţi să faci mai multe lucruri deodată.

— Dar agentul ţi-a scris pentru a-ţi spune că proiectul rămâne în picioare pentru lunile de primăvară. Cheltuielile de drum sunt suportate de ei.

— Iar după aceea, să mă întorc la Mayenga? Nu pot

să le fac pe amândouă. Am stat şi m-am gândit şi m-am decis să mă ocup numai de fermă. Duminică dimineaţa mă duc să-i vorbesc judecătorului despre cărţi.

Când voia, Adrian putea fi surprinzător de încăpăţânat. Ştia că, de vreme ce luase această hotărâre, o va duce negreşit la îndeplinire şi nu se va mai gândi la asta. O părticică din sufletul lui însă va tânji întotdeauna după ele. Nu-l va lăsa să le vândă.

Dar nu se gândi prea mult la asta, întrucât veni Kent în vizită.

Rennie văzu cât e de plăcut să-i pună masa, iar el îi spuse că-şi revenise uimitor după ziua de ieri.

Totuşi, adăugă imediat, pe un ton critic:

— Ai cearcăne prea adânci şi ochii ieşiţi parcă din orbite. Trebuie să mai fi menajată un timp.

— Tata crede la fel. îmi interzice să mă mai duc în grajd şi zice că vrea să angajeze pe cineva care să aibă grijă de fermă. Evident că nu ne putem permite aşa ceva.

— Nu trebuie să vă hotărâţi imediat.

— Dar a luat deja o decizie şi nu dă semne că ar vrea să se răzgândească.

Îl privi apoi cu o licărire de speranţă în ochi şi zise:

— Nu-i aşa că şi ţie îţi plac cărţile?

Kent ridică din sprâncene în semn de mirare.

— Ce schimbare bruscă de subiect.

— Nu chiar. Ai văzut ediţiile acelea rare de cărţi, nu? Ce părere ai despre ele?

— Despre toate la un loc?

— Da. Valorează mult?

— Nu prea sunt la curent cu preţurile care se practică astăzi, dar cred că valorează destul de mult. Chiar eşti sigură că vrea să le vândă?

— Da, însă nu vreau să-l las. Ţine atât de mult la ele! Afurisitulăla de judecător le vrea cu orice preţ.

— Judecătorul e un om de treabă, spuse el cu blândeţe. Faptul că doreşte să cumpere cărţile lui Adrian, nu înseamnă că e un ticălos. Oricum, dacă le vrea, n-o să le aibă. Indiferent de preţul pe care-l oferă, eu am să dau mai mult.

— Nu asta am vrut să spun, bâigui ea.

Speram să spui că nu valorează prea mult, iar tata să te creadă şi să nu le mai vândă.

— Doar nu vrei să-mi spui că Adrian n-are idee despre valoarea acestor cărţi. Am să încerc să-l conving să n-o facă, spuse el ridicându-se şi apropiindu-se de locul în care stătea ea, dar dacă n-am să reuşesc, cine ai prefera să le cumpere: eu sau judecătorul?

Îşi apropiase atât de mult fruntea de obrazul ei, încât Rennie rămase cu respiraţia tăiată. După aceea, inima începu să-i bată cu putere Clătină uşor din cap, dar nu spuse nimic.

— Lasă asta în seama mea, spuse el, ghicindu-i răspunsul. Veniţi diseară amândoi la cină. Am să aduc vorba despre asta.

Deşi îşi dorea foarte mult să-l conducă până la maşină, el nu-i permise. Putea s-o facă să i se supună fără niciun fel de greutate.

Habar n-avea ce-i spusese lui Adrian în acea seară. Un lucru era sigur: cărţile nu părăsiră casa. Când se întoarseră acasă, Adrian mergea legănat, iar în privire i se putea citi o sclipire jucăuşă. Începu s-o tachineze cu privire la desele vizite ale lui Kent la fermă, iar când o văzu cum roşeşte, o privi înţelegător.

Tot cu ajutorul lui Kent, problemele lor cu porumbul îşi găsiră o rezolvare destul de rapidă. Aşa se face că dispoziţia schimbătoare a lui Michael n-o mai afectă în niciun fel. Terminase şi cel de-al douăzecilea capitol şi-i trimise asociatului său de la Londra o copie a

manuscrisului. Lucra în continuare, dar pentru partea a doua nu prea mai avea nevoie de cunoştinţele istorice ale lui Adrian, deoarece copiii eroinei crescuseră şi creau o mulţime de probleme.

Nu de puţine ori, în cursul dimineţii îşi întrerupea scrisul şi pleca în oraş cu o maşină închiriată, pentru a se plimba. Adrian puse plecările acestuia pe seama neliniştii pe care o avea cu privire la ceea ce scrisese. Dar, zicea el, de îndată ce va primi o părere avizată despre manuscrisul său, se va potoli. Fără a mai pune la socoteală faptul că o pauză în rutina de fiecare zi nu putea decât să-i limpezească mintea.

Întrucât acum avea mai mult timp la dispoziţie, Rennie începu să se ocupe de treburi prin casă. Şterse lămpile din dormitor şi vopsi ghivecele de flori. Dintr-o bucată de lână pe care o găsi prin casă şi din nişte bumbac făcu un fel de cutie pe care o ataşă de canapea.

Într-o după-amiază, în timp ce făcea ultimele operaţiuni de vopsire a lânii, auzi un zgomot de motor şi-şi aruncă privirea pe fereastră. I se tăie respiraţia, dar nu era maşina cu care se obişnuise, cea lungă şi maronie care-i aparţinea lui Kent.

Era o maşină sport, iar din ea coborî Jackie. Era îmbrăcată cu o rochie albă, iar la gât îi flutura o eşarfă de culoarea ametistului. Reuşea întotdeauna să aibă o înfăţişare impecabilă.

Rennie se grăbi să coboare şi s-o întâmpine, deşi avea o vagă presimţire.

— Îmi pare bine să te văd, Jac. N-ai mai dat pe aici de vreo trei săptămâni. Stai jos şi spune-mi ce-ai mai făcut între timp.

— Rennie, draga mea!

— Din câte văd, n-ai adus-o şi pe mama ta.

Jackie zâmbi răutăcios.

— Sunt o mulţime de feluri de a scăpa de ea. Le-am învăţat pe toate. Nu-i niciun bărbat pe aici?

— Tata are grijă de o vacă, iar Michael lucrează. Vrei să-l vezi? Pe Michael, vreau să spun.

Jackie strâmbă din nas.

— Nu mă ironiza, Rennie. Aş fi venit mai des pe la tine, dacă Michael n-ar fi locuit aici.

— Dar se poartă foarte cuviincios cu tine, de fiecare dată când vă întâlniţi. Mă tem că nu mai e îndrăgostit de tine, Jac.

— E un lucru foarte înţelept din partea lui, spuse ea deschizând larg ochii. Nu mai trebuie să-mi pară rău pentru el.

— Chiar ţi-a părut rău pentru ce i-ai făcut? o întrebă ea pe un ton pe care nu-l dorea prea sarcastic.

— Bineînţeles! Nu sunt o femeie lipsită de inimă, iar Michael e ca un mieluşel, în pofida faptului că e scriitor. Spune-mi, Rennie… e bunăcarea?

— Foarte bună. îi va fi acceptat manuscrisul şi va semna cu siguranţă un contract, dar numai cu această carte nu va face mare lucru. E nevoie de timp pentru a-ţi clădi o reputaţie literară.

— E, într-adevăr, deprimant, dacă avem în vedere truda lui. Bietul Michael, spuse ea încruntându-se uşor. îmi trimitea nişte scrisori atât de frumoase.

Nici nu poţi să-ţi închipui cât de multă tandreţe şi înţelegere punea în ele. Are nevoie de o femeie practică, de una care să cheltuiască banii cu multă chibzuială. Cel puţin până ce devine faimos. Dacă l-am inspirat, nu pot decât să mă bucur.

Nu puteai să rămâi foarte mult timp supărat pe Jackie. Putea fi inconstantă uneori şi putea face figuri pentru a obţine ceea ce-şi doreşte, dar exista ceva onest în felul ei de a fi.

— Am venit să-ţi vorbesc despre petrecere, Ren. Avem o problemă: tata nu poate pleca, iar Adela e furioasă din această pricină. Trebuia neapărat să-ţi spun. Avem o mulţime de prieteni în oraş, dar niciunul nu e atât de înţelegător ca tine. Nu-i aşa că-i minunat că vom fi vecine de acum încolo, cel puţin până te căsătoreşti şi tu? Te pricepi atât de bine la treburile casnice, încât am să trimit mereu pe cineva după tine ca să-mi dai sfaturi. Kent ştie foarte bine că nu ştiu să fac nimic.

Rennie avu o strângere de inimă violentă.

— Îl iubeşti mult, Jackie?

— Draga mea, spuse ea cu un zâmbet fermecător pe faţă şi plecându-şi pleoapele, suntem nebuni unul după celălalt, dar nu vom face niciun anunţ public până când mama şi tata nu se împacă.

— Aşadar eşti… nespus de fericită, nu?

Răspunsul lui Jackie fu imediat şi venea parcă din adâncul sufletului.

— Mai fericită ca niciodată. Ard de nerăbdare să mă căsătoresc.

Rennie se sili să zâmbească şi să-i facă urările obişnuite într-o asemenea împrejurare, iar după aceea îl chemă pe George şi-i spuse să aducă nişte ceai.

Nu peste mult timp îşi făcu apariţia Adrian, apoi Michael.

Aproape neuitându-se la el, Jackie îl felicită, după care se întoarse spre Adrian şi-l întrebă cum se simte vaca.

Abia când era cu un picior în maşină, spuse cu un aer spăsit:

— Ren, draga mea, aproape că uitasem. Am auzit de focul de pe câmp. Ce ghinion! Ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns că trăieşti la o fermă, trebuie să mai ai şi pierderi. Kent te-a ajutat, nu-i aşa?

— Da.

Jackie o bătu uşor pe obraz şi spuse pe un ton mustrător:

— Ai grijă să rămână totul la nivelul afacerilor, dulceaţă. Să n-o faci pe Jackie geloasă.

Apoi, adresându-li-se celor doi bărbaţi care stăteau în prag, spuse:

— Aşadar, ne vedem de mâine într-o săptămână la Carlton, la petrecerea mea.

În timp ce aşeza o ramă într-un sertar, şi-o imagina pe Jackie în rochie de mireasă alături de Kent, păşind pe un covor de flori şi însoţiţi de muzică solemnă. Jurămintele fierbinţi pe care şi le făceau. Sărutări şi felicitări. Jackie în braţele lui Kent…

Rennie îşi duse batista la gură şi se şterse. Pe tâmple, se vedeau picături de transpiraţie. Cu toate acestea, nu tremura. La urma urmei, se descurcase destul de bine

Tot ceea ce conta în clipa aceea, era ca nimeni să nu afle că Rennie Gaynor se îndrăgostise irevocabil de Kent Bradfield.

Capitolul 8

Din fericire, a doua zi dimineaţă îşi făcu apariţia domnul Morgan. Sosi în maşina lui albastră, chiar dacă era demodată şi pentru a nu fi nevoit să mai meargă pe jos, îşi parcă maşină sub copaci, foarte aproape de verandă.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi sunat, spuse ea, aducându-i un scaun pe care să se aşeze. Luaţi loc până mă duc să-l chem pe tata.

— Nu te grăbi, Rennie. Aş vrea, mai întâi, să beau o ceaşcă de cafea.

— Tatăl meu o să fie bucuros să vadă că ne-ai făcut, în sfârşit, o vizită.

— Sper că aşa să fie, pentru că am nevoie de ajutorul lui. Gravenburg a primit o piatră kilometrică. Poate nu-ţi vine să crezi, dar vom avea şi o bibliotecă publică. Parcă

mi s-ar împlini un vis.

— Mă bucur, spuse Rennie aproape automat şi se strădui să-şi concentreze atenţia asupra a ceea ce spunea domnul Morgan despre subiect. Vorbiţi-mi despre ce plănuiţi să faceţi, îl îndemnă ea.

— Avem deja clădirea, dacă-ţi mai aminteşti, fratele meu a dorit să fie folosită ca bibliotecă orăşenească, dar problema era să găsim fonduri pentru a cumpăra rafturi şi cărţi. În ultimul an, am reuşit să strângem cam o mie de lire, o sumă frumuşică, dar nu suficientă. Pe atunci, credeam că vom avea nevoie cam de cinci ani pentru a începe. Aşa încât am deschis liste de subscripţie în cluburi şi în cele două hoteluri. Rezultatele au fost peste aşteptările noastre. De aceea, am hotărât aseară să formăm un comitet. Am venit să-l invit pe Adrian să facă parte din acest comitet…

Cineva tocmai adusese ceştile şi le pusese pe masă, când îşi făcu apariţia şi Adrian. În timp ce turna cafea, Rennie îl privi cu coada ochiului pe tatăl ei şi văzu cum faţa i se luminează într-un zâmbet larg. Aşa se întâmpla întotdeauna când era absorbit de ceva plăcut.

— Ce veste minunată, zise el. Am insistat de fiecare dată când am avut ocazia că un oraş de dimensiunile lui Gravenburg trebuie să aibă o bibliotecă publică. Câţi bani s-au strâns?

— Puţin peste trei mii şi mai avem câteva sute promise. E incredibil, nu-i aşa, că toate astea s-au întâmplat în două săptămâni. N-avem nevoie de bani de la tine sau de vreuna din preţioasele tale cărţi, dar avem nevoie de sfaturile tale. Decizia de a te ruga să ni te alături a fost unanimă.

Adrian îi aruncă o privire liniştitoare lui Rennie.

— Îmi pare rău, i se adresă el domnului Morgan, dar pentru o bună bucată de timp de acum înainte, ferma are

prioritate. Şi oricum, orele mele libere i le-am promis lui Michael Rogers. Ce-ar fi s-o cooptaţi pe Rennie? adăugă el cu o sclipire în priviri. Se pricepe la fel de bine ca şi mine la cărţi.

Atât Rennie, cât şi domnul Morgan îl priviră uimiţi. Apoi, bătrânul râse cu poftă.

— Într-adevăr, de ce nu! îţi poate ţine locul cât vrea. E exact persoana de care aveam nevoie pentru a pune puţină viaţă în dezbaterile noastre. Deocamdată, singura femeie membru al comitetului e soţia primarului, o femeie de treabă şi care are nişte dimensiuni uriaşe. Ce spui, Rennie?

— Că sunteţi amândoi nişte nebuni.

— Ba deloc. O să fii o încântare pentru toată lumea. îl trimit pe băiatul meu să te ia imediat după cină.

— Dar, domnule Morgan…

— Gândeşte-te puţin, Rennie, o întrerupse tatăl ei. Vei avea în acest fel ocazia de a face noi cunoştinţe. Şi asta, fără a părăsi Mayenga. Te vei bucura să participi la întrunirile comitetului şi vei putea veni cu idei constructive. La urma urmei, eşti mult mai potrivită decât mine, pentru a le oferi cititorilor informaţii despre locul în care sunt plasate cărţile. Eşti persoana potrivită pentru acest gen de muncă.

Rennie ezita. De la vizita pe care o primise ieri din partea lui Jackie, se simţea apatică.

Se gândi că ar fi mai bine să accepte, deoarece ar ajuta-o să uite de cele întâmplate şi să nu mai resimtă atât de puternic durerea din suflet.

— Prea bine, zise ea în cele din urmă. Am să vin în seara asta la întrunire.

Tocmai se ridica de pe scaun şi închidea cartea pe care o avea în faţă când Michael parcă maşina la poartă.

— Bună! zise el în timp ce se dădea jos.

Întorcându-mă la Mayenga, am trecut pe la domnul Morgan şi mi-a spus că are nişte veşti bune de dat şi că vrea să te însoţesc în seara asta. Despre ce anume vorbea?

Rennie îi explică situaţia, omiţând să-i spună că singurile ceasuri libere pe care şi le permitea tatăl ei erau cele pe care i le consacra lui.

— Cred că o să fie amuzant, conchise el. Sunt legat afectiv de Greenwood, în pofida atmosferei apăsătoare de acolo. îţi aminteşti felul în care ne-am întâlnit în holul acela pustiu?

— Erai atât de posomorât şi atât de încăpăţânat, încât te-am compătimit.

— Tu şi Jackie mi-aţi schimbat viaţa.

— Viaţa e ciudată, nu-i aşa? spuse ea într-o doară.

Se duse înăuntru, făcu un duş, se schimbă şi se machie uşor. La cină, mâncă puţin.

În holul hotelului Greenwood, era linişte. Un membru al personalului îl chemă pe domnul Morgan care o conduse în încăperea în care se ţineau conferinţe.

Chiar în faţa lui Rennie, era aşezată majoreasa, iar lângă ea se aşeză, chiar în clipa în care începură dezbaterile, Kent Bradfield.

La asta, Rennie nu se gândise. Era cât se poate de firească prezenţa lui acolo.

— Bună seara tuturor, zise el. îmi pare rău că am întârziat.

Iar lui Rennie îi spuse pe un ton de tachinare şi zâmbind cu gura până la urechi:

— Am înţeles că eşti cel mai important membru al nostru.

Rennie îi zâmbi şi ea, şi văzu privirea sarcastică pe care i-o aruncă lui Michael când îl văzu aşezat lângă ea. Voia parcă să spună: Ce s-a ales de Gravenburg de a ajuns un vizitator să fie invitat la discuţiile care-i priveau pe

oamenii locului?

Preliminariile ţinură o jumătate de oră. Toţi domnii în vârstă îşi expuseră punctele de vedere şi fură ascultaţi cu respectul cuvenit. Kent fu cel care se uită la ceas şi spuse că Rennie ar trebui să vorbească şi ea în numele ei şi al tatălui ei.

Îşi luă inima-n dinţi şi reuşi să vorbească răspicat şi coerent. Citi notele lui Adrian şi-şi exprimă părerea cu privire la taxe şi amenzi.

Discursul ei fu aplaudat din toată inima.

Se întoarse apoi spre domnul Morgan şi adăugă:

— Aş vrea să mă ocup de secţiunea dedicată copiilor. În mod voluntar, evident. Limitându-ne la după-amiezi, am putea atrage alte categorii de public. Aş putea veni de trei ori pe săptămână.

— Foarte frumos din partea ta, zise domnul Morgan.

— Prea frumos, se grăbi să spună Kent. Cred totuşi că ar fi mai înţelept să începem aşa cum am discutat la început. Peste ceva vreme, am putea angaja o femeie căsătorită pentru acest scop. Dacă angajăm pe cineva cu jumătate de normă, nu ne-ar costa mai mult de zece lire pe lună.

— O sută douăzeci de lire pe an! exclamă Rennie.

— Da, dar avantajele sunt pe măsură, spuse el cu un calm studiat. Copiii s-ar împrieteni cu ea şi i-ar cere sfaturi. Femeia potrivită, întotdeauna disponibilă, e de preferat unor voluntari.

Rennie tăcu. Kent avea dreptate, ca de obicei. Avea talentul de a vedea unele lucruri aproape simultan. Simţea că nu avea ce căuta acolo, de aceea îi venea să se ridice şi să plece. Toţi aceşti oameni păreau a fi tras deja concluziile îi trecu prin minte gândul că până la deschiderea bibliotecii, Kent şi Jackie vor fi deja căsătoriţi. Poate că Jackie, în calitatea ei de soţie a generosului

donator, va fi chemată să asiste la ceremonia de deschidere.

Domnul Morgan bătea uşor cu degetele în masă. În cele din urmă, spuse:

— Ne-am înţeles, aşadar. O să dăm toate instrucţiunile necesare dulgherilor şi zugravilor. Am să-i trimit angrosistului o primă listă de cărţi în următoarele două zile.

Toată lumea părea a fi de acord cu această decizie, aşa încât întrunirea părea a se sfârşi.

În clipa aceea, Michael avu o idee fulgerătoare.

— Cărţile şi obiectele pentru dotare vor înghiţii aproape toţi banii. Ce-ar fi să organizăm o serie de concursuri de dans şi de alte genuri pentru a strânge nişte bani?

Preţ de câteva zeci de secunde, nimeni nu scoase un cuvânt. Michael se înroşi la faţă, iar Rennie, ca să-l scape din această situaţie neplăcută, se trezi exclamând:

— E o idee minunată. Sunt convinsă că tinerii vor fi interesaţi de aşa ceva, iar publicitatea pe care ne-ar putea-o aduce o asemenea acţiune ne-ar fi de mare folos la obţinerea fondurilor şi a potenţialilor susţinători.

Domnul Morgan râse înţelegător, iar ceilalţi şuşoteau între ei şi zâmbeau. Cineva îl rugă să vorbească despre asta la clubul de tenis şi să vadă care sunt reacţiile oamenilor.

Înainte ca acesta să poată spune ceva, Kent interveni din nou şi spuse răspicat:

— Sper că nu vrem să transformăm proiectul acesta într-un circ, nu? Haideţi să ne păstrăm demnitatea, chiar dacă trebuie să scoatem mai mulţi bani din buzunar.

Părerea sa fu susţinută imediat de majorească.

— Cultura nu prea face casă bună cu toate aceste concursuri, nu-i aşa domnişoară Gaynor? Primarul şi cu

mine vom mai da un cec de o sută de lire.

Atmosfera se detensionă. Rennie îşi încrucişă privirea cu aceea a lui Kent.

Când se ridicară de pe scaune şi începură să stea de vorbă unii cu ceilalţi, Rennie îi acceptă invitaţia de a bea ceva.

În timp ce sorbea din sucul de chitră, îi răspundea lui Kent la întrebările referitoare la ziua de lucru.

— Tu şi romancierul aţi venit cu maşina ta? întrebă el.

— Nu. Domnul Morgan a trimis pe cineva după noi. Michael era acasă azi de dimineaţă, când s-a făcut acest aranjament.

— Şi n-a rezistat tentaţiei de a se amesteca, nu-i aşa?

— Nu ţi se pare că eşti mult prea cinic? Lui Michael nu i-ar păsa dacă Gravenburg nu va avea niciodată o bibliotecă. Poate că intervenţia lui în discuţie a fost nefericită…

— Iar faptul că ai fost de acord cu el a fost o mişcare şi mai puţin inspirată. îmi pare rău că a trebuit să scot din joc această idee, dar ştiam că vei înţelege.

— Desigur, zise ea înclinându-şi uşor capul şi încercând să vorbească pe un ton cât mai ironic, doar în ultima vreme ai venit la Mayenga şi mi-ai spus, mie şi tatălui meu, cum să procedăm. Iar acum crezi că asta îţi dă dreptul de a ne spune ce să facem în orice situaţie.

— Ei, ca să vezi! Să ştii că refuz să mă cert cu tine pentru un scriitoraş. Dacă ţi-am oprit de la bun început elanul de a deveni bibliotecară, am făcut-o pentru că nu doream să-ţi duci zilele făcând aşa ceva. Pentru asta, ar trebui să-mi mulţumeşti, nu să te răţoieşti la mine.

— Ce fel de plăcere resimţi conducându-ne vieţile, Kent? Sau îţi place pur şi simplu să ai putere asupra celorlalţi oameni?

— Nu e uneori o uşurare să fii condus?

Ea încuviinţă.

— Dar punctul tău de vedere, e ca un puzzle.

— Aşa şi trebuie să fie, micuţo, pentru că la celălalt capăt te afli tu. Mai vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să plec.

— Te duc acasă, spuse el ridicându-se.

— Şi pe Michael? îl întrebă ea sfidător.

— Cred că da, deşi, din partea mea, s-ar putea foarte bine întoarce pe jos.

Îşi luară rămas-bun de la domnul Morgan şi porniră la drum. Ieşiră de pe artera principală şi o luară pe un drum străjuit de poliandre. Lui Rennie i se puse un nod în gât când se apropiară de Carlton.

Oare Kent va sugera să treacă pe la familia Caton şi să bea ceva? Şi dacă o va face, cum va reacţiona ea?

Din fericire, trecură prin faţa hotelului ca prin faţa oricărei alte clădiri. Kent se mulţumise să arunce o scurtă privire.

— Cred că Jackie e înăuntru şi dansează, spuse Michael.

— Familia Caton e la „Clubul Pinului” în seara asta, spuse imediat Kent. Am luat masa împreună. De asta am întârziat la întâlnire.

Rennie făcu ochii mari, încercând să privească pe fereastră. Nu putea să-şi alunge din minte imaginea lui Jackie strigând în gura mare că ea şi cu Kent sunt nebuni unul după celălalt.

— Dacă vrei să te întorci la club, ne poţi lăsa la pod, zise ea pe un ton pe care-l voia cât mai distant.

Kent continuă să conducă, pe faţă întipărindu-i-se o expresie enigmatică.

Când ajunseră la poartă, Michael sări din maşină şi-i deschise portiera lui Rennie.

— Mulţumesc că ne-ai adus, Kent. Noapte bună, zise ea.

Se apropiaseră destul de mult de pragul casei când maşina demară. Adrian se dusese la culcare, iar Rennie se duse în baie, încuie uşa şi făcu un duş. În timp ce apa îi curgea şiroaie pe faţă şi pe trup, simţea înăuntrul ei o durere imensă.

Tatăl ei se angajase să-şi concentreze toate eforturile asupra fermei pentru încă un sezon, iar ea trebuia să-i fie alături. Dar oare cum va mai suporta toate astea?

Ca o ironie, a doua zi Adrian primi o scrisoare, prin agentul lui din Cape Town, de la colegiul care-i oferise înainte un turneu de lectură. Planul lor de învăţământ era în pregătire şi, dacă dorea ca numele lui să fie inclus acolo, era rugat să trimită în următoarele două săptămâni o listă cu subiectele pe care dorea să le abordeze. În ultima parte a scrisorii îl întrebau dacă ştia că aveau nevoie de un conferenţiar specializat în literatura engleză. Candidatura lui, îl asigurau ei în scrisoare, se va bucura de cea mai înaltă apreciere.

Rennie sesiză imediat câtă plăcere îi făcea această scrisoare, plăcere pe care, de altminteri, şi-o ţinu imediat în frâu.

— Se pare că ăsta ţi-e viitorul, spuse ea uitându-se la bucata de hârtie pe care acesta o ţinea în mână. Să faci un tur al oraşelor, iar apoi să ţi se ofere o catedră. Nu vom reuşi să ne scoatem banii pe care i-am dat pe Mayenga, dar sunt sigură că ne vom permite să cumpărăm o casă cu grădină.

— Trebuie chibzuit foarte bine. Ceva îmi spune că ne va lua destul de mult timp s-o vindem. Dacă ne gândim la bumbacul distrus de ciumă sau la focul care a pus stăpânire pe porumb, Mayenga nu se bucură de cea mai bună reputaţie. Majoritatea oamenilor sunt superstiţioşi o

să vindem mult mai bine Mayenga peste un an, dacă vom avea un sezon bun.

— Dar oferta pe care ai primit-o nu va mai fi în picioare atunci.

— Nu, dar va apărea altceva, sau poate vom decide să nu mai plecăm. Nu avem nevoie decât de un strop de noroc şi de asistenţa lui Kent. La urma urmei, de asta am venit în Africa de Sud.

— Poate c-ar fi mai bine să plecăm de aici şi să ne vedem de viaţă. Am putea locui la Cape Town, iar eu mi-aş căuta ceva de lucru. Am avea din nou bani.

— Dar asta te-ar face să pleci de la Mayenga şi să-ţi părăseşti prietenii pe care ţi i-ai făcut.

Rennie îşi dădu seama că făcea aluzie la Kent. Adrian nu era un părinte ideal şi nici nu s-ar fi apucat să-i dea sfaturi într-o problemă atât de delicată. Dar era un bărbat cu picioarele pe pământ, care-şi dorea pentru fiica lui o viaţă normală. O familie şi copii, fără de care nicio femeie nu se putea considera împlinită.

Lui Adrian nu-i plăcea graba pe care o manifesta Rennie de a pleca de la Mayenga. îi plăcea prea mult ţinutul pentru ca gândul de a pleca să n-o dea peste cap.

Tatăl ei bănuia, pesemne, că vecinul lor se folosise cu multă nepăsare de cinismul care-l caracteriza ca s-o facă pe fiica lui să sufere.

De aceea, când ea spusese că în Cape Town vor avea mai mult timp pentru prieteni, Adrian se mărgini să împăturească scrisoarea şi s-o strecoare în buzunar.

— O să ne mai gândim câteva zile, spuse el. Oricum, nu trebuie să fii de acord cu mine. Părerea ta are întâietate.

Rennie nu vedea altă soluţie decât plecarea de la Mayenga. Nu imediat, dar în mod cert înainte de instalarea lui Jackie la Elands Ridge. Sunt unele lucruri pe care nici

omul cel mai puternic nu le poate face.

La întâlnirea comitetului pentru deschiderea bibliotecii, Kent îi promisese că va trece pe la Mayenga în ziua aceea. Încercă să se îmbărbăteze. Durerea era de-abia la început. Va fi nevoită să dea ochii cu el, să-l încurajeze şi să-i spună că-i mulţumeau pentru ajutorul dat, dar se puteau descurca fără el, acum.

Când îţi fuge pământul de sub picioare, nu-ţi rămâne decât un singur lucru de făcut: să te îndrepţi în grabă spre unul sigur. Din păcate, nu prea avea cum să se opună dorinţei lui Adrian de a îmbunătăţi situaţia de la fermă, la fel cum nu putea să-şi alunge deznădejdea din suflet. Prea mult timp tăgăduise iubirea pe care i-o purta lui Kent, încât în clipa în care deveni conştientă de sentimentul care o încerca, întregul ei univers se prăbuşi parcă. Ştiind acum că totul e zadarnic, intensitatea simţămintelor sale o descuraja. Se îngrozea numai gândindu-se la privirea lui pătrunzătoare, la tonul ironic cu care-i vorbea. Pentru că era evident că, de îndată ce va simţi ostilitate din partea ei, o va ironiza. Era felul lui de a-şi lua revanşa.

Toată ziua se gândi numai la întâlnirea care întârzia să se producă. Soarele apuse, iar ea intră în casă pentru a face o binemeritată baie. După aceea, se duse în bucătărie pentru a-i spune lui George să pregătească masa. La un moment dat, se opriră amândoi şi priviră spre uşă. În prag era Tanu, asistentul personal al lui Kent.

Acesta făcu o reverenţă şi-i dădu un pătrat împachetat şi legat cu o panglică.

Rennie aşteptă să ajungă în dormitor pentru a deschide pachetul.

Înăuntru se afla un portret asemănător celor pe care le admirase la reşedinţa lui Kent. Acesta aparţinea unui băiat de prin partea locului: avea privirea gravă, faţa rotundă, părul creţ.

Lângă portret se afla un bileţel de la Kent în care scria: „Am comandat acest portret pentru tine cu ceva vreme în urmă, dar a sosit abia în dimineaţa asta. îmi pare rău că n-am putut să vin astăzi la tine, dar a intervenit ceva neprevăzut: a trebuit să-mi dedic întreaga zi unor vechi prieteni. Am să vin negreşit mâine de dimineaţă".

Deşi era conştientă de faptul că orice obiect de la el, chiar şi neînsemnat, îi va aduce şi mai multă durere în suflet, strânse portretul la piept. îl comandase la Johannesburg, special pentru ea.

Tocmai se pregătea să-i scrie câteva cuvinte de mulţumire, când îşi aminti că n-avea stiloul în cameră.

Era în sufragerie, unde scrisese mai devreme o scrisoare a tatălui ei. Se duse după el.

Michael era acolo, punându-şi ceva de băut. îi zâmbi, ca un copil prins furând mere.

— Ştiu că nu prea se face să beau, dar am nevoie de un întăritor. Data viitoare când am să mă duc în oraş, am să cumpăr câteva sticle de băutură.

— Sărbătoreşti ceva?

— Nu încă. Nu prea am stat să mă gândesc. Ţi s-a întâmplat vreodată să te duci într-o plimbare de-a lungul râului, pe întuneric?

— Nu. Cel puţin până acum. Stiloul meu e în spatele tău, pe servantă. Poţi să mi-l dai şi mie, te rog?

— Poftim! zise el, întinzându-i-l.

— Cam în cât timp speri că vei primi un răspuns de la prietenul tău de la Londra?

— Speranţa n-are nicio legătură cu asta, spuse el pe un ton vădit iritat. Acum, nu-mi rămâne decât să aştept. Spune-mi, te rog, zise el pentru a schimba subiectul, vecinul tău, Kent Bradfield, dă o petrecere în seara asta?

— Habar n-am.

— Mă gândeam că asta trebuie să se întâmple. În

timp ce mă apropiam de Mayenga, era încă lumină şi un motociclist m-a întrebat care e drumul spre Elands Ridge. O maşină plină se îndrepta într-acolo. Era şi Jackie înăuntru.

— Jackie?

— Da, spuse el pe un ton blând. Am văzut-o trecând într-o limuzină închiriată. Era întuneric, aşa încât nu m-a văzut.

— Era singură?

— Era şi Adela, aşezată pe bancheta din spate.

— Cred că masa va fi gata înaintea noastră, spuse ea. Scuză-mă, Michael.

Când se întoarse la ea în cameră, stătu o bună bucată de timp cu stiloul în mână, încercând să-şi limpezească gândurile. În biletul pe care i-l trimisese, Kent nu pomenise nimic de o petrecere, dar nici n-avea de ce s-o facă. Mai ales, că pe ea n-o invitase.

Jackie se număra printre oaspeţi, dar ce putea fi mai firesc, de vreme ce se iubeau?

Nu era un adevărat noroc faptul că Michael se nimerise în sufragerie tocmai în clipa în care se dusese după stilou? Acum ştia exact ce să facă.

Ajunsese la concluzia că între ei se ridicase o barieră de netrecut, aşa încât era mai bine să termine cu această poveste o dată pentru totdeauna. Se trezi scriind pe o coală de hârtie:

„Tabloul e frumos, iar gestul tău e deosebit, dar cred că i-ar sta mai bine printre celelalte tablouri pe care le ai în sufragerie, decât printre obiecte de olărit. Datorită ţie, Mayenga e acum liniştită, aşa încât te rog să nu mai neglijezi Elands Ridge pentru noi”.

Cu mişcări grăbite, deoarece nu dorea să se răzgândească, puse hârtia într-un plic pe care-l sigilă şi-l ataşă tabloului. Apoi, îl împachetă şi-l legă din nou.

Coborî şi i-l dădu lui Tanu.

Acesta îl primi, negăsind nimic să spună.

— Înapoiază-i asta stăpânului tău, zise ea. Grăbeşte-te! Probabil are nevoie de tine.

După plecarea băiatului, parcă nu se mai simţea la fel de disperată.

Atmosfera de după cină era ca în vremurile bune de altă dată, când ea împreună cu Michael şi cu tatăl ei stăteau de vorbă despre aspectul tehnic şi istoric al capitolelor finale.

Mai trecură două zile. Pentru Rennie, însemnau mai puţine zile petrecute la Mayenga. Se simţea mai aproape de libertate. Începea sănu-i mai placă verdele ierbii sau obiectele de pe verandă.

Cape Town, îşi spuse în sinea ei, era un oraş plin de istorie şi de culoare. Poate că mai mult decât oricare alt oraş din Africa de Sud, cosmopolitismul mergea mână în mână cu istoria.

Rennie se duse în oraş pentru a cumpăra un sfeşnic gravat cu argint pentru aniversarea lui Jackie. La un moment dat, îi trecu prin minte că va fi aşezat într-una din încăperile de la reşedinţa lui Kent. Avu o strângere violentă de inimă.

În ziua aniversării, vru să-şi pregătească rochia pe care o avea pentru petrecere. Dar îşi dădu seama că fusese mâncată de molii. Descoperirea aceasta fu ca o eliberare pentru ea. Din punctul ei de vedere, petrecerea lui Jackie ieşea din discuţie.

Când i-o arătă lui Adrian, acesta se încruntă şi spuse:

— N-ai putea să te duci în oraş să-ţi cumperi ceva?

— Chiar dacă m-aş duce şi aş găsi ceva într-o perioadă de timp atât de scurtă, tot nu ne-am permite. Banii ne sunt drămuiţi.

Prietenii ei ne sunt complet necunoscuţi. N-ai vrea să

mergi cu Michael?

— Doamne fereşte! O să-l trimitem pe el în locul nostru.

— Mă întreb cum anume s-o anunţăm din timp că nu vom veni.

— Două persoane din şaizeci vor trece neobservate. Michael ne va scuza.

Dar Michael nici nu vru să audă de aşa ceva.

— De ce vreţi să mă trimiteţi pe mine la o petrecere la care ar trebui să mă compar cu bogatul şi chipeşul Kent Bradfield? Nu, mulţumesc.

— Nu vrei să-i faci un cadou cât de mic?

— O să-i trimitem un bilet, spuse el pe un ton indiferent. De fapt, mă duc şi i-l las chiar la Carlton, dacă vreţi.

— Asta-i tot ce înseamnă majoratul lui Jackie pentru tine, Michael?

— Şi mă rog, ce-ar trebui să însemne? întrebă el pe un ton sfidător. Cum ai reacţiona faţă de o persoană care ţi-a dat papucii?

Michael se duse şi scoase maşina, se întoarse pentru a lua cadoul de la Rennie şi spuse:

— Sper să ne simtă foarte dureros absenţa. Tu şi cu ea aţi crescut altfel. Aproape că aş fi dorit să nu se fi întâmplat asta.

Vorbele acestea sunau foarte frumos, dar Rennie nu era în cea mai bună dispoziţie pentru a primi un compliment.

Se lăsă seara, iar Rennie se duse în bucătărie să prepare ceva de mâncare. Lui George, care lucrase toată după-amiaza în grădină, îi dăduse liber în acea seară.

În timp ce se îndrepta spre camera ei, dădu peste tatăl ei care, cu un zâmbet pe faţă, o luă de mână şi-i spuse să vină după el.

— Uite ce am găsit!

— Ce-ai găsit?

— Uită-te şi singură. O să-ţi placă imediat.

Într-un colţ al adăpostului stătea un iepure fricos.

— Bietul de el, şopti ea Unde l-ai găsit?

— Era pe-afară, într-un colţ al casei. Crezi că i-ai putea aduce nişte lapte?

— Am să încerc. Pare atât de mic.

După ce-i aduse laptele, îl privi cum soarbe cu lăcomie din farfurie.

— E atât de drăguţ, zise Rennie, încât nu prea-mi vine să-l părăsesc. Dacă vrei, poţi să pleci. Am să încui eu.

— Bine. Să nu uiţi să stingi becul.

După puţin timp, auzi zgomotul unor paşi care se apropiau. Tresări, dar când îl recunoscu pe Kent răsuflă uşurată.

— Tatăl tău mi-a spus că te găsesc aici, zise el. Se pare că aţi uitat amândoi în ce dată suntem astăzi.

— Te referi la ziua lui Jackie? Nu, n-am uitat.

— E şapte şi jumătate. Credeam că eşti deja pregătită.

— Pentru petrecere? Păi… n-ai spus c-o să vii.

— Era necesar? întrebă el pe un ton rece, neprietenos. Era un lucru mai mult decât evident că vom merge împreună, în aceeaşi maşină. îţi ia mult să te îmbraci?

— Nu merg, Kent. Nici eu şi nici tatăl meu. Am anunţat-o deja pe Jackie.

— Poţi să-mi spui de ce? întrebă el după câteva momente de tăcere.

— Dintr-un motiv cât se poate de prostesc. Moliile mi-au stricat singura rochie de seară pe care o aveam şi am văzut asta abia azi.

Aşa că nu merg la petrecere.

Într-o tăcere deplină, plecară din şopron şi se îndreptară spre poartă.

Când ajunse în maşină, Kent aprinse farurile şi spuse:

Puteai să găseşti altceva cu care să te îmbraci. Femeile se descurcă întotdeauna în astfel de situaţii. Există un alt motiv, nu-i aşa?

— Nu cred că te poţi îmbrăca pentru un asemenea eveniment cu orice. I-am scris în această după-amiază şi i-am promis că am să trec mâine pe la ea să văd ce a primit şi să-mi povestească despre petrecere.

— Adevărul e că te pricepi să scrii bileţele. Ai învăţat asta de la Michael? Ar trebui să colaboraţi.

Rennie nu ştiu ce să spună.

— Trebuie să plec, spuse Kent în cele din urmă.

— Sper că vei petrece o seară frumoasă… împreună cu Jac, zise ea pe un ton liniştit. îmi pare rău că te-ai abătut din drum. Vreau să spun…

— Nu e nevoie să mai adaugi nimic. Şi mie-mi pare rău că am venit.

Închise portiera şi plecă.

Rennie stinse lumina de pe verandă şi intră înăuntru. Discuţia cu Kent o obosise şi o făcuse să se simtă nefericită. Era supărat că-i refuzase darul, iar ea era conştientă că vina îi aparţinea în întregime.

Bine că măcar făcuse primul pas spre despărţire. De acum înainte, lucrurile ar trebui să se desfăşoare mai uşor.

Capitolul 9

Rennie nu află nimic despre petrecere din gura lui Jackie. În timp ce se îndrepta spre librăria domnului Morgan, se opri la un telefon public şi sună la hotelul Carlton. Află de la recepţionistă că hotelul nu-şi închisese porţile decât la ora patru dimineaţa, iar domnişoara Caton şi mama ei nu se treziseră încă. Se pare că în Gravenburg nu se mai organizase niciodată o asemenea petrecere.

Rennie intră în librărie şi stătu de vorbă cu domnul Morgan. Acesta îi spuse cu mândrie că primise foarte multe donaţii de cărţi. Nu dorea să le aranjeze în rafturi înainte de a afla părerea expertă a lui Adrian.

Ea îl aprobă cu entuziasm şi se întoarse acasă.

Curând însă, fu cuprinsă de îngrijorare. Adrian nu apăru la masa de prânz. Rennie îşi consultă ceasul. Era unu şi douăzeci şi cinci. Nu întârziase niciodată atât de mult. De obicei, îşi făcea apariţia pe la douăsprezece şi jumătate pentru a avea timp să se spele şi să se odihnească puţin înainte de masă. Calul său şchiopăta poate, şi era nevoit să vină pe jos acasă.

Spera să nu facă asta, pentru că la acea oră soarele era arzător.

Încercă să-şi dea seama unde anume se află. Ajunse la concluzia că operaţia cea mai dragă lui era păscutul vitelor, deşi îi spusese ceva despre necesitatea de a curăţa ramurile copacilor din livadă.

Cum livada se afla în drumul spre pajişte, se sui pe Paddy şi porni la drum.

Peste câteva minute, mergea neliniştită printre copaci. îi întrebă pe nişte copii care tăiau iarba dacă au văzut turma de animale.

— Nu, domnişoară, îi răspunseră aceştia.

Când ajunse pe câmp, cineva îi spuse că turma plecase în urmă cu o oră, pentru masa de prânz.

— A luat-o pe aici? întrebă ea, arătând cu mâna spre direcţia din care venise.

— Da, domnişoară.

Rennie o luă înapoi. Nu avea de ce să se neliniştească. Probabil că se abătuse din drum. Probabil că se întâlnise cu cineva, deşi o singură persoană trecea pe acolo. Poate că ar fi fost mai bine dacă l-ar fi luat pe Michael cu ea. Apoi, îi trecu prin minte gândul că poate

tatăl ei ajunsese deja acasă, luând-o pe alt drum. Dădu pinteni calului.

Văzu cu uşurare calul lui Adrian păscând în grădină.

Uşa de la sufragerie era deschisă, iar Michael strigă:

— Tu eşti, Rennie? Vino repede aici.

Aceasta dădu buzna înăuntru şi-l văzu pe tatăl ei prăbuşit într-un fotoliu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Văzu că avea două umflături roşii la gât. Se întoarse spre Michael şi-i spuse:

— Scoate maşina şi du-te după un doctor. Repede!

— Adu maşina… dar ia-mă cu tine, şopti Adrian.

— Nu se poate, izbucni Rennie. N-avem de unde să ştim ce ai.

— Ba da, draga mea, e o muşcătură de şarpe, se sili el să spună.

Rennie îşi dădu seama, datorită picăturilor de sudoare care-i curgeau pe frunte, că se albise la faţă. Reuşi, cu mare greutate să spună:

— Michael… maşina! Trebuie să-l ducem la spital.

— La asta m-am gândit şi eu, zise el.

Rennie simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Oare de cât timp are nevoie veninul de şarpe să ucidă un om? se întrebă ea.

Din hol, auzi vocea lui Michael:

— Îl aduc pe George să mă ajute. Tu adu pernele.

Cum trecură următoarele două ore, Rennie nu-şi dădu seama.

Adrian fu pus pe o targă şi transportat cu un cărucior. Li se spuse să aştepte pe o bancă, undeva în curte.

Rămaseră tăcuţi o bună bucată de vreme. Rennie încercă să-şi amintească tot ce ştia despre muşcăturile de şarpe. Citise într-un ziar că se poate muri din aşa ceva. În

faţa ochilor îi tot apărea faţa palidă a lui Adrian.

Începu să tremure uşor, iar Michael îşi puse braţul în jurul umerilor ei.

— N-are de ce să-ţi fie teamă. Spitalele au tot ce le trebuie pentru asemenea intervenţii.

— Dar parcă durează prea mult.

— Nu-i chiar atât de mult. I-au injectat ceva în vene, iar acum aşteaptă să vadă efectul. Vrei să mă duc să văd cum stau lucrurile?

— Te rog, Michael.

Dar n-avea nicio veste pentru ea. Se plimbară puţin pe afară, după care se întoarseră înăuntru. Bărbatul în halat alb de la birou clătină din cap. Nu apăruse nimic nou.

Rennie se aşeză pe un scaun şi-şi puse mâinile împreunate pe masă. Nu-şi dădu seama că se roagă, nici că apăru cineva lângă ei până când Michael n-o atenţionă.

Îşi întoarse capul şi privi ca prin ceaţă la Kent. Pe un ton plat, îl întrebă:

— Ce faci aici?

— Ca şi tine, aştept. Am sunat mai devreme la fermă pentru a întreba când pot veni să aduc nişte sămânţă pe care i-o promisesem tatălui tău, iar unul din băieţi mi-a spus că e bolnav şi că s-a dus la spital. Am venit imediat aici. Ce s-a întâmplat?

În câteva cuvinte, îi explică ce anume se întâmplase, încercând să găsească pe faţa lui un semn încurajator. Probabil că avea unele cunoştinţe despre muşcăturile de şarpe.

— Dacă mi-ai fi cerut ajutorul, zise el, aş fi telefonat să mi se aducă nişte ser, iar el n-ar mai fi fost adus la spital.

— Nu m-am gândit la asta. Oricum, ne-am descurcat foarte bine. Aş vrea să se grăbească. De ce nu ne spun nimic?

— Mă duc să văd ce se-ntâmplă, zise Kent îndreptându-se spre coridor.

Rennie rămase cu fruntea prinsă în palme, iar Michael privea pe fereastră.

Kent reuşi să obţină nişte informaţii. Reveni chiar cu unul din doctorii care-l supravegheau pe Adrian.

— N-aveţi de ce să vă faceţi griji, domnişoară, o linişti el. Umflătura a dat înapoi, iar tatăl dumneavoastră e conştient. La vârsta lui, efectul medicamentului se face mai greu simţit.

— Vă mulţumim, doctore. Vă suntem foarte recunoscători, spuse Michael în locul ei.

— Pot să-l văd? întrebă ea.

— Mai bine, nu. E epuizat. Mă scuzaţi, vă rog!

Rennie ieşi afară, urmată îndeaproape de cei doi bărbaţi.

— Conduci tu, Michael?

— Desigur.

— Numai puţin, interveni Kent, zâmbind detaşat. Rogers poate lua maşina ta. A mea e la fel de confortabilă şi vreau să-ţi spun ceva.

— Sunt obosită, Kent.

— Ştiu. Am să te duc repede acasă.

Michael se înroşi din nou la faţă, iar Rennie, pentru a evita încă o situaţie neplăcută, spuse:

— Ne vedem mai târziu, Michael.

Apoi, se urcă imediat în maşina lui Kent.

— Treci printr-o perioadă nu tocmai plăcută, zise el după ce se urcă în maşină. Nimeni în afară de tatăl tău n-ar fi putut să fie muşcat de un şarpe într-un asemenea fel.

— În… ce fel?

— Nu ţi-a spus?

— Când l-am văzut, de-abia putea să vorbească. Cine ţi-a spus cum s-au petrecut lucrurile?

— El însuşi. Se simţea puţin mai bine, aşa încât doctorii l-au lăsat să vorbească.

— Cum arată?

— Nu tocmai rău, iar starea lui se îmbunătăţeşte cu fiecare clipă. Vorbea destul de incoerent, dar era lucid. Voia neapărat să-l asigur că nu te vei apropia de lăptărie. După câte se pare, există o întreagă familie de şerpi dedesubtul podelei, iar tu nu trebuie să te mai apropii de locul acela până nu-i exterminăm. Adrian a făcut o mare prostie. De pe cal, a văzut cuibul de şerpi încolăciţi, iar curiozitatea a fost mai puternică decât prudenţa. A fost atât de uimit de ceea ce vedea, încât a rămas uitându-se la ei până când unul dintre ei l-a muşcat. Când ai fost ultima oară în lăptărie?

— Ieri. Cum sunt omorâţi şerpii?

— Nu există decât o modalitate. Trebuie înconjurată clădirea de către oameni încălţaţi cu cizme de cauciuc şi care să poarte mănuşi protectoare, iar locul respectiv trebuie afumat. O să iasă afară, iar noi o să-i prindem.

Rennie nu spuse nimic. Adrian era singurul care avea o pereche de cizme de cauciuc, iar mănuşi protectoare n-aveau deloc.

— Dacă-mi dai voie, aş putea veni cu oameni şi materiale pentru a face treaba asta, spuse Kent cu o voce blândă.

— Aş putea să bag mâna-n foc că i-ai promis deja tatii că vei face asta, spuse ea pe un ton rece. N-am de ce să mă împotrivesc.

— Dacă n-ai fi atât de speriată şi dacă n-ai fi avut o după-amiază proastă, cred că te-aş fi scuturat puţin.

Când ajunseră la Mayenga, Rennie coborî din maşină, îi făcu semn cu mâna şi rămase la poartă să-l aştepte pe Michael.

— Mă întorc într-o jumătate de oră, spuse Kent prin

fereastra deschisă. De-abia aştept să văd dacă ai curajul să ieşi din casă.

Când ajunseră înăuntru, Michael, care turna ceai în ceşti vorbea de un „incredibil noroc”. Bărbaţii nu simţeau lucrurile în acelaşi fel ca femeile. Oricum, Adrian nu era nici tatăl lui Michael, nici al lui Kent.

Când sosi camionul cu oamenii, Michael ieşi afară. Rennie îi auzea pe africani vorbind. Probabil discutau despre armele care erau cele mai potrivite. Auzi apoi zgomotul pe care-l făceau în timp ce mergeau.

Se ridică şi se duse la uşa din spate. Era încuiată. La fel şi cea din faţă. Fără îndoială, era mâna lui Kent. Era prizonieră până când dispărea pericolul.

Pesemne că s-au pus imediat pe treabă, deoarece nu peste mult timp un vacarm de nedescris se iscă. Se auzea un amestec de ţipete şi strigăte.

Zgomotul continuă câteva minute, apoi deveni din ce în ce mai slab.

Uşa din spate fu descuiată şi cineva intră în bucătărie. Rennie auzi zgomotul apei care curgea dintr-un container pe care-l aduseseră. Probabil că se spălau pe mâini cu detergent. Vocea lui Kent era cea mai clară.

Auzi zgomotul unor paşi care se apropiau şi nu peste mult timp îşi făcu apariţia Kent.

— Am prins şaptesprezece, zise el. Majoritatea erau pui. Le-am spus băieţilor să mai supravegheze perimetrul acela câteva zile, dar pericolul a trecut. N-are de ce să-ţi mai fie teamă.

— Nu mi-e teamă.

— Presupun că nu, de vreme ce e Michael prin preajmă.

Făcu o pauză, după care spuse:

— Îţi dai seama că nu mai poate rămâne în seara asta aici, nu?

Rennie nu se gândise la asta, dar spuse:

— O să găsim noi o soluţie. Are prieteni în oraş.

Kent se îndreptă spre uşa din faţă şi o descuie.

— Plec, acum. Mulţumesc pentru clipele petrecute în această seară.

Rennie părea că amorţise din pricina durerii şi a uşurării pe care o resimţise după aceea.

Kent îi şopti la ureche.

— Ştiu că nu vrei să mă duc să-l iau pe Adrian de la spital, mâine. Probabil că n-ai vrea să dau nici măcar un telefon, dar mă tem că o voi face. Pe curând.

Rennie era istovită. îi dădu permisiunea lui Michael să folosească maşina, îi spuse noapte bună, mâncă o salată, după care se duse la culcare.

Se trezi în zori, iar primul ei gând fu pentru Adrian. Oare dormise bine? Mâncase ceva? Parcă trecuse o veşnicie de ieri de dimineaţă până acum. Casa i se părea goală fără el. Era tot ce avea.

La prânz, Michael se întoarse şi nu peste mult timp se duseră amândoi la spital.

În afară de cearcănele pe care le avea sub ochi şi de cele două umflături de la gât, Adrian arăta normal, dar nu avea permisiunea de a merge pe jos la maşină. Sora medicală spusese cu fermitate că trebuie să aibă mare grijă cel puţin o săptămână. Nu mai avea otravă în el, dar era vlăguit.

Vreo două zile, Adrian zăcu în pat. Kent veni şi stătu de vorbă cu el. Vestea că fusese muşcat de un şarpe se răspândise destul de repede, pentru că nu peste mult timp îl vizită judecătorul, care-i aduse nişte cărţi. Domnul Morgan a înfruntat praful şi polenul pentru a vorbi cu Adrian despre bibliotecă şi pentru a face liste de cărţi valoroase.

Adrian era din nou pe picioare de vreo câteva zile,

când Rennie îi aminti că perioada de două săptămâni pe care i-o dăduseră cei din Cape Town se apropia de sfârşit.

Amâna în continuare să ia o decizie în această privinţă, deşi gândurile numai acolo-i stăteau.

De când nu mai putea să scrie, Michael se ducea în oraş în fiecare dimineaţă, fie la tenis, fie la bibliotecă.

La vreo cinci zile după accidentul pe care-l suferise Adrian, Rennie pregătise cina şi se schimbase. Ştia că de când Adrian trebuia să se culce devreme, cina se servea mai devreme.

Se duse în sufragerie, aprinse luminile şi goli scrumiera. Când auzi motorul maşinii, spuse: „Era şi vremea”.

Michael dădu buzna în sufragerie şi o strigă.

— Rennie! Rennie, a sosit telegrama de la Londra.

— Veştile sunt bune? O, Michael!

Acesta scoase bucăţica de hârtie din buzunar şi spuse:

— Citeşte. Nu-i aşa că-i minunat? Nu-mi vine să cred.

În telegramă se spunea cam aşa: „Scriitor de primă clasă. O companie de film e interesată. Vino acasă imediat şi termină-ţi treaba”.

— Nu-i aşa că-i uimitor cum se petrec lucrurile? exclamă el. Tocmai vorbeam cu domnul Morgan când un membru al personalului de la poştă a venit şi mi-a spus că a sosit o telegramă pentru mine. Mayenga era prea departe pentru ca băiatul s-o aducă în seara asta. Aşa încât m-am întors cu el şi mi-a dat-o. Am avut probleme cu bateria maşinii, altfel aş fi ajuns mai devreme. Unde e tatăl tău?

— E la el în cameră. Tocmai a făcut baie. Se va bucura foarte mult pentru tine, Michael.

— Sunteţi amândoi minunaţi, spuse el. N-am să uit niciodată ce aţi făcut pentru mine şi dacă voi avea ocazia,

am să şi scriu asta.

— Te rog să n-o faci. Ne-ar deranja un asemenea gest. Când vei pleca de la Mayenga?

— În cel mult o săptămână. Nu prea am multe de luat.

— O să-i spui lui Jackie?

— Lui Jackie? spuse el încruntându-se. Probabil. Aş vrea să ştie că sunt foarte aproape de reuşită.

Vestea pe care o primise îl făcu să aibă o efuziune de recunoştinţă. O luă pe Rennie de mână şi spuse:

— M-ai inspirat, Rennie. Nu Jackie, ci tu. îţi mai aminteşti prima seară petrecută la Gravenburg, când mi-ai spus să fac un plan al romanului? Iar apoi m-ai invitat să-l cunosc pe tatăl tău şi ai acceptat să locuiesc aici. Ce mult mi-aş dori să găsesc o cale prin care să-ţi mulţumesc. Cu adevărat.

— Să-mi trimiţi un exemplar al romanului, spuse Rennie zâmbind.

Pe neaşteptate, îşi puse braţele în jurul taliei ei şi o sărută.

Rennie îl privi ironic. Kent ar fi insinuat acelaşi lucru. Kent! Acesta se afla pe verandă, privind-i cu un calm necruţător. După care plecă.

Rennie se desprinse din braţele lui Michael şi se duse după el.

— Kent!

Acesta era deja pe potecă.

— Kent, aşteaptă!

Acesta se opri.

— Spune!

— Michael e foarte bucuros. Romanul lui a fost acceptat.

— Felicitări! spus el pe un ton neutru. Tuturor. Am venit să-l văd pe Adrian, dar poţi să-i transmiţi tu un mesaj

din partea mea. Spune-i că mâine dimineaţă mă mut în susul apei pentru a curăţa plantaţia. Maxwell îl va putea ajuta, dacă va avea nevoie.

— O să lipseşti mult?

— Două sau trei săptămâni.

— Tot timpul?

— S-ar putea să vin la sfârşit de săptămână, pentru partidele de polo.

— O, spuse Rennie, făcând un pas înapoi văzându-i privirea de oţel. O să-i transmit mesajul tău.

— Mulţumesc. Noapte bună.

Rennie se întoarse în sufragerie şi puse masa. Nu peste mult timp îşi făcu apariţia Adrian.

— Cred că mi-a revenit pofta de mâncare.

— Ai aflat vestea de la Michael? O să fie publicat.

— Chiar aşa?

— O să ţi-o spună chiar el.

Adrian citi telegrama şi-l felicită pe Michael.

— E o zi mare, Michael. Aş fi vrut să fi avut nişte şampanie, ca să sărbătorim.

— Nu cred că m-aş fi descurcat fără ajutorul tău, Adrian.

— Prostii.

Rennie nu mai asculta ce discutau cei doi bărbaţi. Aduse budinca, după care-şi bău paharul de vin.

Când se duse să se culce, şi-ar fi dorit să poată plânge. Dar nu putea. Sufletul ei era prea copleşit de disperare.

Capitolul 10

Aşa cum bănuise Rennie, tatăl ei pregătise deja un răspuns referitor la turneul de conferinţe, propusese un set de zece prelegeri şi îşi depusese candidatura pentru postul permanent oferit de colegiu.

— Eşti sigur că vrei să renunţi la Mayenga?

— Destul de sigur. Nu mă mai simt bine aici. Dacă nu reuşim s-o vindem înainte de a pleca, am să dau ordin să fie menţinută curată şi aerisită, aşa încât să facă o bună impresie asupra posibililor cumpărători.

— Crezi că te vei simţi bine, odată stabilit pe coastă? Trebuie să fiu sigură de asta

— N-am fost întotdeauna fericiţi împreună? S-ar putea chiar să mă întorc la vechea mea îndeletnicire şi să-mi găsesc o slujbă într-o bibliotecă.

— S-ar putea să fim nevoiţi să locuim într-unul din cartierele studenţeşti, printre profesori. Cum îţi place?

— Îmi place foarte mult.

Dar oare mai conta unde anume locuieşte, atâta vreme cât era la mare distanţă de Kent şi avea ce să lucreze?

— Aşadar, eşti de acord cu trimiterea acestei scrisori?

— Din toată inima, spuse ea cu fermitate.

După ce scrisoarea fusese pusă la poştă, Rennie se simţi mai liniştită. Era liniştea celui care luase o decizie. Pentru a nu mai fi nevoiţi să plătească onorariu unor agenţi imobiliari, redactară ei înşişi un anunţ în care arătară avantajele fermei şi le cerură să-i contacteze pentru o vizionare.

Imediat după aceea, Rennie se apucă de împachetat.

În timpul ultimei săptămâni, Michael era mai tot timpul plecat. Spuse pe un ton glumeţ că o fată de la clubul de tenis era de-a dreptul distrusă de iminenta lui plecare. îi vorbi apoi lui Rennie despre senzaţia ciudată pe care o avea în noua lui postură: aceea de persoană foarte cunoscută.

— Mă simt groaznic. Mi-am luat o mulţime de notiţe cu privire la felul oamenilor de a reacţiona în faţa unei persoane care are succes. Parcă nici nu-mi vine să le

folosesc.

— Oricum, mă îndoiesc că se vor recunoaşte în scrisul tău. O să ai o mulţime de fani în Gravenburg.

— Ce ciudat! Nu auzisem de locul ăsta înainte de a veni Jackie aici, iar ea venise să te viziteze pe tine.

— Asta-i viaţa! Eşti un norocos, de vreme ce poţi să scrii despre toate astea.

Ce norocos, se gândea ea, să aibă o carieră care-l acapara cu totul.

Ce mult şi-ar fi dorit să aibă o profesie care să-i abată gândul de la Kent.

Într-o seară, Michael i-a invitat la masă la un restaurant. Se duseră şi Rennie cu tatăl ei. Jackie era şi ea prezentă. Era palidă la faţă şi foarte tăcută. îi zâmbi lui Rennie, dar nu se aşeză lângă ea. Nu vorbi cu ea decât la plecare, când se duseseră amândouă într-o cameră să se pudreze.

— Ce mult mi-aş dori să pot da timpul înapoi şi să fim din nou la Crăciun, se lamentă ea. Aş da orice să putem fi din nou prietene.

— Orice? spuse Rennie râzând uşor. Ce extravaganţă! Nu mai suntem fetiţele de la colegiul Castledene. Şi oricum, tu fiind atât de departe prietenia era aproape imposibilă. Ne-am distrat de câteva ori.

— Nu-i adevărat. Ţi-am stricat bucuria. M-am purtat urât, dar nu mi-am dat seama de asta până în ziua aniversării mele, când ai preferat mai degrabă să rămâi acasă decât să închiriezi o rochie pentru a veni la petrecere. Nu te-ai fi comportat aşa în urmă cu trei ani. Am minţit, n-am mai dat niciun semn de viaţă şi am încercat să te eclipsez de fiecare dată când am avut ocazia. M-am purtat îngrozitor…

— Te asigur că n-am observat.

— Nici n-aveai cum. Te străduiai să faci totul pentru

a-ţi ajuta duşmanul cel mai de temut.

Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji.

— Ce mult mi-aş dori să fiu ca tine. Să am curajul de a spune ceea ce gândesc. Ren, te rog să nu-ţi faci o idee prea proastă despre mine.

— De parcă s-ar putea întâmpla aşa ceva. Nu înţeleg ce e cu tine. Nu mai plânge! O să-ţi strici machiajul.

— Nu-mi pasă. Mă simt atât de abătută.

— Pentru că pleacă Michael?

— Nu. Pentru că-i rănesc pe oameni, iar lucrul acesta se va întâmpla cât voi trăi. În majoritatea cazurilor, e din vina mea, dar uneori îmi dau şi ceilalţi o mână de ajutor.

— Gata, Jackie! Termină!

A doua zi dimineaţă, Michael se sculă la ora cinci. Închiriase un avion care să-l ducă la Johannesburg în timp util pentru a ajunge la prânz în Anglia. Totul era foarte costisitor, dar se pare că nu mai ţinuse seama de asta. O maşină veni să-l ia la şase şi jumătate. îşi luară rămas-bun pe verandă, locul unde petrecuseră nenumărate momente plăcute.

Lui Rennie îi pieri pofta de mâncare. Plecarea lui Michael era începutul exodului de la Mayenga.

Rennie îşi petrecu întreaga dimineaţă dereticând prin casă. După ce serviră ceaiul, Adrian se duse şi se aşeză la umbra unui copac pentru a citi ceva.

Din casă, Rennie îl auzi la un moment dat scoţând o exclamaţie. Rennie ieşi să vadă ce s-a întâmplat şi scoase la rândul ei o exclamaţie când văzu cine îşi făcea apariţia.

Adela Caton, care părea istovită, păşea pe alee. Câteva clipe, Rennie o privi uimită. În cele din urmă, se duse şi-i aduse un scaun, poftind-o să se aşeze.

— Sunteţi bolnavă, doamnă Caton? Să vă aduc ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Nu sunt bolnavă, ci numai teribil

de şocată.

— O cafea? Sau măcar o ceaşcă de ceai? insistă Rennie.

— Nu. Rennie, nu ştiu de ce, dar am senzaţia că faci parte din complot. Te rog să fii sinceră şi să-ţi aminteşti că sunt mama lui Jackie. Sufăr îngrozitor. Ţi-a vorbit Jackie despre înspăimântătorul plan pe care-l cocea?

— Ce… unde e?

— În drum spre Anglia, decretă Adela. Cu tânărul acela nătăfleţ, Michael Rogers.

Lui Rennie i se puse un nod în gât.

— Eşti… sigură?

— Citeşte ce scrie aici!

Deşi mâinile îi tremurau, Rennie încercă să se calmeze şi citi următoarele:

„Adela, draga mea!

Ştiu foarte bine că vei fi peste măsură de furioasă pe mine, dar nu pot face altfel. Am plecat în această dimineaţă cu Michael Rogers spre Anglia şi am să fac în aşa fel încât biletul acesta să nu-ţi parvină decât la micul dejun. Ce norocoasă sunt că iei micul dejun în cameră, şi nu trebuie să vin în fiecare dimineaţă să te sărut şi să te întreb cum ai dormit.

Eu şi cu Michael ne iubim foarte mult şi ne vom căsători de îndată ce vom ajunge la Londra. Ne cunoaştem de foarte mult timp

— Rennie ştie asta şi-ţi va explica – şi a venit după mine în Africa de Sud.

Am ştiut că n-am să mai scap de el. M-am înscris în clubul de tenis nu pentru că doream să fac mişcare, ci pentru că Michael era şi el înscris şi puteam să ne întâlnim mai des.

N-a spus nimic în privinţa lui Kent, tocmai pentru că ştia că atâta timp cât tu erai ferm convinsă că mă voi

căsători cu el, vom rămâne în Gravenburg. Puteam în acest fel să mă întâlnesc cu Michael. M-am comportat foarte urât cu tine, dar ştiu că mă vei ierta până la urmă. N-am greşit cu nimic iubindu-l pe Michael.

Da, l-am rugat pe tata să nu vină la aniversarea majoratului meu tocmai pentru că mi-era teamă că ai să-i forţezi mâna lui Kent, iar Michael nu era pregătit să mă ia.

Spune-i te rog lui Rennie că Michael a vrut să-i spună de la bun început tot adevărul, dar mi-era prea teamă, aşa încât nu l-am lăsat s-o facă. Credeam că mă va dezproba că-l folosesc pe Kent şi mă va obliga să fiu cinstită.

L-am pus pe Michael să-şi joace rolul până la capăt, deoarece era mai sigur. Nici nu vreau să mă gândesc la ce va crede Kent despre mine, dar e vina ta că l-am convins că-mi place de el. Trebuie să recunoti asta.

Am să-i scriu o scrisoare tatii şi dacă refuză să ne ajute, o să ne descurcăm singuri. Pentru prima dată, am învăţat că banii nu sunt totul. Du-te în Cape Town. Sunt sigură că tata are nevoie de tine, aşa cum şi tu ai nevoie de el. Draga ta Jackie”.

De-abia îşi ridică privirea din scrisoare, că Adela o şi întrebă:

— Ia spune, ce părere ai?

— Erau îndrăgostiţi, zise ea pe un ton confuz. Jackie şi Michael!

— Dar e o prostie! exclamă Adela. Cum se poate îndrăgosti de un scriitor fără o leţcaie?

— Acum n-are nicio leţcaie, dar a scris o carte şi…

— Da, am auzit. O carte despre Africa de Sud.

Jackie mi-a vorbit despre asta abia ieri, dar n-am bănuit niciodată… N-o să-i poată oferi standardul de viaţă cu care e obişnuită. Dacă li se permite să se căsătorească, şi-a stricat viaţa.

— Iubirea nu distruge, ci leagă şi mai puternic, spuse

pe un ton potolit Rennie. Jac va fi alături de el atâta vreme cât trăiesc unul pentru celălalt şi plănuiesc un viitor împreună.

— Ce-a vrut să spună prin faptul că-l cunoaşte de foarte mulţi ani. Le-ai făcut cunoştinţă?

Rennie începu să-i vorbească despre prietenia care se înfiripase între ei, datorită mijlocirii făcute de Eunice Desmond.

— Jackie n-a fost obişnuită cu greutăţile. Ascultă ce-ţi spun! Peste un an, vor fi divorţaţi.

— Nu-i adevărat! Michael va şti s-o protejeze şi, oricum, Jackie poate da dovadă, când vrea, de acelaşi curaj ca şi tine.

Vorbele flatante ale lui Rennie îşi făcură efectul. Adela se ridică de pe scaun şi spuse:

— Mă duc la Cape Town imediat. Soţul meu o să fie distrus, dacă scrisoarea lui Jackie ajunge înaintea mea.

În timpul conversaţiei, Adrian făcu mari eforturi să nu intervină. Când Adela plecă, fără a spune o vorbă de rămas-bun, acesta se încruntă.

Abia după ce maşina porni, spuse:

— O furtună într-un pahar cu apă. Dar femeilor le place la nebunie asta.

După o scurtă pauză, adăugă:

— De ce ai fost atât de uimită când ai aflat de Jackie şi de Michael? Era evident că se potriveau.

Dar nu văd legătura dintre ea şi Kent.

— Ţinea la Jackie. Cel puţin la început, înainte de apariţia lui Michael, se lăuda peste tot cu relaţia pe care o avea cu Kent. Ştii cât de seducătoare poate fi Jackie când vrea. A făcut totul pentru a-l cuceri pe Kent, în primul rând pentru că-şi dorea să fie curtată de un asemenea bărbat, iar apoi pentru a o păcăli pe Adela. O să primească o lovitură puternică.

— Mai bine s-o primească acum, decât mai târziu. Jackie nu era genul de femeie care să se potrivească unui silvicultor.

Rennie dezlegă abia acum misterul comportării ciudate a lui Jackie din seara anterioară.

Voia să arate că-i pare rău, evident în felul ei, dar rezolvarea problemei revenea celorlalţi.

Peste vreo săptămână şi jumătate, în timp ce Adrian stătea undeva la umbră şi citea o carte, auzi poatra scârţâind şi când ridică privirea îl zări pe Kent apropiindu-se.

— Te-ai întors, aşadar, din sălbăticie, tinere. Cum e pădurea?

— Aşa şi aşa. Cum te simţi după muşcătura aceea de şarpe?

— Bine. După cum vezi, duc o viaţă de huzur. Ai auzit, nu-i aşa, că plecăm de la Mayenga?

— Numai azi-dimineaţă. Maxwell mi-a trimis o scrisoare şi nişte ziare. Am venit pentru anunţ. Ai avut oferte până acum?

— Nu încă. Oamenii se pare că nu prea au bani. Cred că o să mă adresez unor agenţi. Costă bani, dar merită.

— Consideră ferma ca şi vândută. Spune preţul şi-ţi dau banii imediat.

— Alt pământ? Ce faci cu el?

— O să plantez lămâi şi o să angajez pe cineva care să aibă grijă de casă.

— Bine. Dacă-ţi doreşti foarte mult această fermă, e a ta.

— O să discutăm mâine despre bani. Ce face Rennie?

— Călăreşte pe câmpuri.

— Ce planuri are? Se căsătoreşte cu Rogers? Cred că ţi-ai dat seama că e îndrăgostită de el.

— Cine, Rennie? Ce idee ciudată! Michael e un

bărbat plăcut, dar nu i se potriveşte lui Rennie.

— De unde ştii tu? Ce ştii despre fiica ta? zise el pe un ton furios.

— Ştiu suficient încât să fiu sigur că nu e îndrăgostită de Michael Rogers.

— Îmi pare rău, dar uneori am senzaţia că nu prea ştii pe ce lume trăieşti. Bănuiala mea e că de îndată ceva termina romanul o va cere în căsătorie.

— Atunci, nu te pricepi deloc la lucrurile de genul ăsta, Kent. Jacqueline Caton a plecat cu Michael la Londra pentru a-i deveni soţie. Eşti mulţumit?

— Dacă nu era îndrăgostită de el, de ce mi-a trimis tabloul înapoi? spuse el după o bună bucată de timp. Darul meu era la fel de frumos ca al lui. Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu…

— Habar n-am despre ce vorbeşti, îl întrerupse Adrian râzând. Dar cred că eşti furios pe Rennie pentru că ţine la independenţa ei. N-ai decât să vorbeşti cu ea.

— Aşa am să fac. Pot să iau calul tău? Nu-ţi face griji, ţi-l înapoiez teafăr.

Când o găsi în sfârşit pe Rennie, Kent avu nevoie de ceva timp, înainte de a putea vorbi. În cele din urmă, spuse:

— Voiai să pleci fără să dai ochii cu mine?

— Nu prea cred.

— Dar nu eşti sigură.

— Despărţirile sunt întotdeauna dureroase.

— Răspunde-mi, te rog, la o singură întrebare: Ai fost îndrăgostită de Michael Rogers?

— Îndrăgostită de Michael Rogers? zise ea uluită. Niciodată. Cum de ţi-a venit această idee?

— Aţi stat atâta timp sub acelaşi acoperiş.

— Dar cred că ţi-ai dat seama că nu e decât un chiriaş.

— Dar perlele acelea cum au ajuns la tine în geantă?

— Nu erau ale mele, trebuia să le restitui lui Michael. Din partea lui Jackie.

— Şi sărutul din seara aceea?

— Cred că era un semn de gratitudine din partea lui Michael.

— Mie mi s-a părut nesfârşit. îmi venea să vă strâng pe amândoi de gât. Dar acum nu mai poţi fugi. Ai să renunţi la independenţa ta şi ai să te căsătoreşti cu mine.

O cuprinse în braţe şi-i spuse:

— Micuţo! N-are de ce să-ţi fie teamă!

— Ştiu şi eu? Vrei să te căsătoreşti cu mine numai pentru că sunt maleabilă.

— Maleabilă? N-aş spune aşa ceva. Eşti tare încăpăţânată. O să am mari probleme cu tine.

Când se întoarseră la fermă, se făcuse deja seară.

Se plimbară prin livadă, îmbrăţişaţi.

Rennie începu să-l sărute pe gât, exact în locul în care avea acea cicatrice.

— Doream de foarte mult timp să fac asta, spuse ea încetişor. Pentru prima dată, Kent nu ştiu ce să spună. Tot ce putu să facă, fu s-o strângă la piept şi s-o sărute aproape sălbatic.

Sfârşit